STEPHEN KING

CARRIE

Această carte este pentru Tabbz, care m-a atras în ea... şi apoi, m-a scos pe cauţiune.

–

–

–

PARTEA ÎNTÂI - Sport cu sânge

Tabletă informativă din săptămânalul "*Enterprise*", 19 august 1966, Westover (Me.[1])

SEMNALAREA UNEI PLOI CU PIETRE

Mai multe persoane de încredere au semnalat faptul că o ploaie de pietre a căzut din bun senin pe Carlin Street, în oraşul Chamberlain, la data de 17 august. Pietrele au căzut mai ales pe casa D-nei Margaret White, deteriorând în mare măsură acoperişul şi avariind două jgheaburi şi un burlan, estimate la aproximativ 25$. D-na White, văduvă, locuieşte cu fetiţa ei în vârstă de trei ani, Carietta. Nu s-a putut lua legătura cu D-na White pentru declaraţii.

Nimeni nu a fost într-adevăr surprins când s-a întâmplat, nu cu adevărat, nu la acel nivel subconştient unde colcăie lucruri sălbatice. Ca reacţie exterioară, toate fetele din sala duşurilor au fost şocate, înfiorate, ruşinate sau pur şi simplu bucuroase că White căteaua o luase iarăşi peste bot. Unele dintre ele ar fi putut

STEPHEN KING

CARRIE

Această carte este pentru Tabbz, care m-a atras în ea... şi apoi, m-a scos pe cauţiune.

–

–

–

PARTEA ÎNTÂI - Sport cu sânge

Tabletă informativă din săptămânalul *"Enterprise",* 19 august 1966, Westover (Me.[{1}])

SEMNALAREA UNEI PLOI CU PIETRE

Mai multe persoane de încredere au semnalat faptul că o ploaie de pietre a căzut din bun senin pe Carlin Street, în oraşul Chamberlain, la data de 17 august. Pietrele au căzut mai ales pe casa D-nei Margaret White, deteriorând în mare măsură acoperişul şi avariind două jgheaburi şi un burlan, estimate la aproximativ 25$. D-na White, văduvă, locuieşte cu fetiţa ei în vârstă de trei ani, Carietta. Nu s-a putut lua legătura cu D-na White pentru declaraţii.

Nimeni nu a fost într-adevăr surprins când s-a întâmplat, nu cu adevărat, nu la acel nivel subconştient unde colcăie lucruri sălbatice. Ca reacţie exterioară, toate fetele din sala

duşurilor au fost şocate, înfiorate, ruşinate sau pur şi simplu bucuroase că White, căţeaua, o luase iarăşi peste bot. Unele dintre ele ar fi putut de asemenea simula surpriza dar, fireşte, pretenţiile le erau neîntemeiate. Carrie învăţase la aceeaşi şcoală cu unele din fete încă din clasa întâi, iar starea începuse să se clădească încă de pe atunci, să se clădească încet şi imuabil, în conformitate cu toate legile ce guvernează natura umană, şi cu statornicia unei reacţii în lanţ apropiindu-se de masa critică.

Ceea ce niciuna dintre ele nu ştia, bineînţeles, era că acea Carrie White avea puteri telekinezice.

Inscripţie scrijelită pe un pupitru din Şcoala Elementară cu clasele V-VIII, Barker Street, Chamberlain:

Carrie White mănâncă căcat.

Vestiarul era plin de strigăte, ecouri, şi sunetul subteran al duşurilor împroşcând duşumeaua. Fetele jucaseră volei la prima oră, iar sudoarea lor de dimineaţă era uşoară şi înfocată.

Se întindeau şi se zgârceau sub apa fierbinte, chiuind, stropindu-se, dând din mână-n mână calupuri de săpun alb. Carrie stătea printre ele apatică, precum o broască între lebede. Era o fată îndesată, cu coşuri pe ceafă, spinare şi fese, părul ud fiindu-i complet lipsit de culoare. I se lipea de faţă îmbibat în posomorală, iar ea nu făcea decât să stea, cu capul uşor aplecat, lăsând apa să-i biciuiască pielea şi să şiroiască pe jos. Arăta a ţap ispăşitor, veşnicul cal de bătaie, care crede în cheile franceze pentru mâna stângă, perpetua bătută-n cap, şi asta şi era. Îşi dorea cu disperare şi consecvenţă ca Ewen High să fi avut duşuri individuale – şi, deci, private –, asemeni liceelor de la Westover şi Lewiston. Se zgâiau. Întotdeauna *se zgâiau.*

Duşuri închizându-se unul câte unul, fete păşind afară, scoţându-şi caschete de baie pastelate, frecându-se cu prosoapele, spray-indu-se cu deodorant, uitându-se la ceasul de deasupra uşii. Sutiene fură încopciate, picioare

păşiră în chiloţi. Aburul stătea suspendat în aer; locul ar fi putut să fie o baie publică egipteană, cu excepţia ghiorăitului constant al vârtejului Jacuzzi din colţ. Chemări şi fluierături ricoşau cu toată vioiciunea şi fiorul bilelor de biliard după un carambolaj.

— ... aşa că Tommy a zis că *n-o suferă* s-o vadă pe mine şi eu...

— ... merg cu soră-mea şi bărbată-su. Ăla se scobeşte-n nas, da' şi ea la fel, aşa că-s foarte...

— ... duş după şcoală, şi...

— ... prea ieftin ca s-arunci un afurisit de penny şi-atuncea Cindi şi cu mine...

Miss Desjardin, profesoara lor de educaţie fizică, subţire şi fără sâni, păşi înăuntru, lungi scurt gâtul de jur împrejur, şi-şi pocni o dată palmele, zgomotos.

— Ce-aştepţi, Carrie? Judecata de Apoi? În cinci minute se sună!

Şortul îi era orbitor de alb, picioarele nu prea conturate dar frapante, cu musculatura lor discretă. Un fluier de argint, câştigat în facultate la o competiţie de tras cu arcul, îi atârna la gât.

Fetele chicotiră iar Carrie ridică privirea, cu ochii grei şi înceţoşaţi de căldură şi de vuietul constant, ritmic, al apei.

— Ăhău?

Era un sunet straniu, brotăcesc, grotesc de nimerit, iar fetele chicotiră iarăşi. Sue Snell îşi smulsese de pe cap prosopul, cu iuţeala unui magician avântându-se spre o ispravă miraculoasă, şi începu să se pieptene rapid. Miss Desjardin făcu un gest iritat şi capricios spre Carrie şi ieşi.

Carrie închise duşul. Acesta îşi dădu duhul picurând şi bolborosind.

Abia când intră în vestiar văzură, toate, sângele ce i se prelingea pe picior.

Din *Umbra a explodat: fapte documentate şi concluzii concrete extrase din cazul Cariettei White,* de David R.

Congress (Tulane University Press: 1981), pag. 34.

Este greu de pus la îndoială faptul că neremarcarea niciunor situaţii concrete de telekinezie în timpul primilor ani de viaţă ai tinerei White trebuie atribuită concluziei oferite de către White şi Stearns în lucrarea lor "Telekinezia: o însuşire obscură reconsiderată" – şi anume că posibilitatea de a deplasa obiecte prin efort de voinţă şi nimic altceva iese la iveală numai în momente de încordare personală extremă. Capacitatea este într-adevăr foarte bine ascunsă; cum altfel ar fi putut rămâne în umbră timp de secole, doar vârful aisbergului arătându-se deasupra unui ocean de şarlatanie?

Nu avem decât probe răzleţe, culese din auzite, pe care să ne putem baza în acest caz, dar chiar şi atât este de ajuns pentru a identifica faptul că înlăuntrul numitei Carrie White exista un potenţial "TK" de imensă magnitudine. Marea tragedie este că... după război mulţi viteji se-arată.

— *Ci*-clu!

Primul strigăt răsună dinspre Chris Hargensen. Izbi pereţii de faianţă, ricoşă, şi lovi din nou. Sue Snell îşi trase nasul, încetând să mai râdă, şi simţi un amestec ciudat, ofensiv, de ură, repulsie, exasperare şi milă. Pur şi simplu arăta atât de *tâmpă,* cum stătea acolo, fără să ştie ce se petrece. Doamne, ai crede că niciodată n-a...

— *CI*-clu!

Se înteţea ca un cântec, o incantaţie. Cineva din spate (poate tot Hargensen, Sue nu-şi putea da seama, în jungla de ecouri), răcni:

— *Pune-i dopu'!,* cu dezinvoltură groasă, neinhibată.

— *CI*-clu, *CI*-clu, *CI*-clu!

Carrie stătea năucă în centrul unui cerc în formare, cu apa şiroindu-i de pe trup, broboane. Stătea ca un bou răbdător, conştientă că de ea se făcea haz (ca întotdeauna), cu stingherealã buimacă dar deloc surprinsă.

Sue se simţi năpădită de dezgust când primii stropi întunecaţi de sânge menstrual se striviră pe dale sub forma unor pete cât monedele de zece cenţi.

— Pentru Dumnezeu, Carrie, ţi-a venit ciclul! strigă ea. Spală-te!

— Ăhău?

Roti în jur o privire bovină. Părul i se lipise de obraji în formă de coif curbat. Pe umăr avea un ciorchine de acnee. La şaisprezece ani, pecetea subtilă a umilinţei îi era deja clar întipărită în ochi.

— Crede că-s pentru ruj de buze! strigă deodată Ruth Gogan cu o încântare tainică după care izbucni într-un chiţcăit de râs.

Sue avea să-şi amintească mai târziu comentariul, înscriindu-l în imaginea de ansamblu, dar acum nu era decât încă un sunet fără sens în confuzia generală. *Şaisprezece?* se întrebă. *Nu se poate să nu ştie ce se întâmplă, că...*

Alţi stropi de sânge. Carrie continua să clipească din ochi spre colegele ei de clasă, cu uimire încleiată.

Helen Shyres se răsuci şi începu să imite vomatul.

— Îţi curge *sânge!* ţipă pe neaşteptate Sue, furioasă. Îţi curge *sânge,* mămăligă mare şi tâmpită!

Carrie coborî ochii spre sine însăşi.

Ţipă.

Sunetul răsună foarte tare în vestiarul umed.

Un tampon o lovi deodată în piept şi căzu cu un plescăit la picioarele ei. O floare roşie pătă bumbacul absorbant şi se întinse.

Apoi râsul, dezgustat, dispreţuitor, înfricoşat, păru să se înalţe şi să înflorească în ceva zdrenţuit şi urât, iar fetele o bombardau cu tampoane şi şerveţele sanitare, unele din poşetuţe, altele din automatul stricat de pe perete. Zburau ca bulgării de zăpadă, iar cântecul deveni:

— Pune-i *dopu',* pune-i *dopu',* pune-i *dopu',* pune-i...

Şi Sue arunca, arunca şi cânta cu celelalte, nu tocmai conştientă de ce făcea – o vrajă îi luase mintea în stăpânire şi radia acolo ca neonul: *Nu face niciun rău chiar niciun rău chiar niciun rău...* Încă mai străfulgera şi ardea, încurajatoare, când deodată Carrie începu să urle şi să dea înapoi, fâlfâind din braţe, mârâind şi bolborosind.

Fetele se opriră, dându-şi seama că fisiunea şi explozia se realizaseră în sfârşit. Acesta fu punctul în care unele din ele, privind retrospectiv, aveau să se declare surprinse. Şi totuşi, trecuseră toţi anii aceia, toţi acei ani de hai să udăm cearşaful din patul lui Carrie la Tabăra Tineretului Creştin şi am găsit scrisoarea asta de amor a lui Carrie pentru Flash Bobby Pickett hai s-o copiem şi s-o dăm la toată lumea şi să-i ascundem undeva chiloţii şi să-i punem şarpele-ăsta-n pantof şi s-o băgăm *iar* cu capul la fund, s-o băgăm *iar* cu capul la fund; Carrie târându-se după ele încăpăţânată, în excursii cu bicicletele, cunoscută într-un an ca "budinca" iar în anul următor ca "moacă-de-camion", mereu mirosind a sudoare, incapabilă să le-ajungă din urmă; nimerind în oţetar când urina în tufişuri şi toată lumea descoperind (hei, băi scarpină-ntre-buci, te mănâncă curul?); Billy Preston punându-i unt de arahide în păr când adormea în sala de studiu; ciupiturile, picioarele întinse pe culoarele dintre bănci ca să-i pună piedică, manualele trântite de pe pupitrul ei, ilustrata obscenă strecurată în poşetuţă; Carrie îngenunchind la picnicul bisericii, stângace, să-şi spună rugăciunea, şi cusătura fustei vechi de madras plesnind cât e de lung fermoarul cu zgomotul unei enorme ruperi de nori; Carrie dând mereu pe lângă minge, chiar şi la jocul în cerc, căzând pe burtă la Dans Modern în anul doi şi rupându-şi un dinte, năpustindu-se în plasă la meciurile de volei; purtând ciorapi întotdeauna cu firele fugite, fugindu-le sau pe cale de-a fugi, având permanent pete de transpiraţie la subsuorile bluzelor; chiar şi ziua când Chris Hargensen dăduse telefon, după ore, de la Kelly Fruit Company din oraş şi o întrebase dacă ştie că *pulpă de*

scroafă se scrie C-A-R-R-I-E. Dintr-o dată toate astea, şi masa critică fu atinsă. Căcănăria, grosolănia, mârlănia ultimă, îndelung căutată, se găsi. Fisiune.

Dădea înapoi, urlând în tăcerea nouă, cu braţele grase petrecute peste faţă şi un tampon agăţat în mijlocul părului pubian.

Fetele o priveau, cu ochi strălucitori şi solemni.

Carrie se retrase până la marginea unuia din cele patru compartimente largi ale duşurilor, şi se lăsă încet în poziţie şezând. Slobozea gemete, lente şi neajutorate. Ochii i se rostogoleau cu o albeaţă umedă, ca ai unui porc în ţarcul de la abator.

Sue spuse rar, şovăitor:

— Cred că asta-i fără-ndoială prima dată când i-a...

Acesta fu momentul când uşa se dădu de perete cu un trosnet sec şi abrupt, iar Miss Desjardin năvăli înăuntru să vadă ce se întâmplă.

Din *Umbra a explodat* (pag. 41):

Atât psihologii cât şi autorii studiilor medicale asupra acestui subiect sunt de acord că începerea deosebit de tardivă şi traumatică a ciclului menstrual al Carriei White a putut foarte bine să cauzeze declanşarea aptitudinilor ei latente.

Pare incredibil că, până în 1979, Carrie nu ştia nimic despre ciclul lunar al femeii mature. Este aproape la fel de incredibil să ne imaginăm că mama fetei i-ar fi permis să ajungă la vârsta de aproape şaptesprezece ani fără a consulta un ginecolog în privinţa neapariţiei menstruaţiei la fiica ei.

Totuşi, faptele sunt incontestabile. Când Carrie White şi-a dat seama că sângera din orificiul vaginal, n-a avut nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. Era neştiutoare despre întregul concept al menstruaţiei.

Una dintre colegele ei de clasă care au supravieţuit, Ruth Gogan, povesteşte cum a intrat în vestiarul fetelor de la

Ewen High School în anul dinaintea evenimentelor care ne privesc şi a văzut-o pe Carrie folosindu-se de un tampon pentru a-şi ajusta cu el rujul. Cu ocazia aceea, Miss Gogan a spus:

— Ce mama dracului faci acolo?

Miss White a răspuns:

— Nu-i bine ce fac?

Atunci Miss Gogan a replicat:

— A, ba da. Sigur că-i bine.

Ruth Gogan le-a pus la curent pe câteva din prietenele ei (ulterior i-a spus autorului acestui interviu că era ceva "mişţocuţ"), iar dacă după aceea cineva a încercat s-o informeze pe Carrie asupra adevăratei utilizări a ceea ce folosea ea ca să se machieze, se pare că a refuzat explicaţia ca pe o încercare de-a o lua în zeflemea. Aceasta era o faţetă a vieţii ei referitor la care devenise excesiv de precaută...

După ce fetele s-au dus la ora a doua iar clopoţelul a tăcut (câteva din ele se strecuraseră discret pe uşa din spate înainte ca profesoara să fi putut începe a nota numele), Miss Desjardin a folosit tactica standard pentru istericale: a plesnit-o pe Carrie straşnic peste obraji. Greu ar fi recunoscut plăcerea pe care i-o oferea această acţiune, şi fără îndoială ar fi negat că o considera pe Carrie un sac de osânză gras şi plângăcios. În primul ei an de meserie, încă mai credea că îi consideră buni pe toţi copiii.

Carrie ridică spre ea o privire nătângă, cu faţa încă descompusă şi chinuită.

— M-M-Miss D-D-Des-D-...

— Scoală-te, spuse rece Miss Desjardin. Scoală-te şi ocupă-te de tine.

— *Sângerez de moarte!* zbieră Carrie, şi o mână dibuind orbeşte se ridică şi apucă şortul alb al domnişoarei Desjardin. Lăsă o amprentă sângerie.

— Eu... tu...

Faţa profesoarei de educaţie fizică se strâmbă, pungită de scârba, şi deodată o ridică smucit pe Carrie în picioare.

— *Treci acolo!*

Carrie rămase clătinându-se între duşuri şi automatul care oferea şerveţele sanitare de zece cenţi, cocoşată, cu sânii aţintiţi spre duşumea şi braţele bălăbănindu-i-se moi. Arăta ca o maimuţă. Ochii îi erau sticloşi şi goi.

— Acuma, spuse Miss Desjardin cu un accent şuierător, ucigaş, scoţi unul din şerveţelele alea... nu, lasă-n pace fanta pentru fise, oricum e stricată... iei unul şi... fir-ar să fie, da' *ia-l* odată! Te porţi de parcă n-ai mai avut în viaţa ta ciclu.

— Ciclu? repetă Carrie.

Expresia ei de complet scepticism era prea sinceră, prea plină de oroare neghioabă şi fără speranţă, pentru a putea fi ignorată sau negată. O bănuială cumplită şi neagră începu să se înfiripe în mintea Ritei Desjardin. Era incredibil, aşa ceva nu se putea întâmpla. Ei înseşi îi începuseră menstruaţiile puţin după ce împlinise unsprezece ani şi se repezise în capul scării să ţipe în jos surescitată: "Hei, Mami, sunt pe stop!

— Carrie? murmură ea, înaintând spre fată. Carrie?

Carrie se îndepărtă cu un zvâcnet. În aceeaşi clipă, un raft cu mingi de softball din colţ se prăbuşi bubuind puternic, cu ecou. Sferele albe se rostogoliră care-ncotro, făcând-o pe Desjardin să tresară.

— Carrie, ăsta-i primul tău ciclu?

Dar acum, că gândul fusese admis, abia dacă mai trebuia s-o întrebe. Sângele era întunecat la culoare şi curgea cumplit de greu. Ambele picioare ale Carriei erau mânjite şi stropite cu roşu, ca şi cum ar fi trecut vadul unui râu de sânge.

— Mă doare... gemu Carrie. Burta mea...

— Trece, spuse Miss Desjardin; milă şi ruşine de sine se întâlniră într-însa, într-un amestec stânjenitor. Trebuie să... ăă, opreşti curgerea sângelui. Să...

Deasupra capului ei ceva fulgeră orbitor, urmat de un pocnet ca de armă cu aer comprimat, iar un bec sfârâi şi se stinse. Miss Desjardin ţipă surprinsă, şi-i dădu prin minte

(toată coşmelia asta blestemată se dărâmă)

că lucruri de acest gen păreau să se întâmple în jurul Carriei întotdeauna când era tulburată, de parcă o pândea ghinionul la fiecare pas. Gândul îi fugi aproape la fel de iute pe cât venise. Scoase unul dintre şervetele sanitare din automatul defect şi îl despături.

— Uite, îi arătă. Uite-aşa...

Din *Umbra a explodat (pag.* 54):

Mama Carriei White, Margaret White, a adus-o pe fiica ei pe lume la data de 21 septembrie 1963, în circumstanţe care nu pot fi definite decât drept bizare. De fapt, o privire de ansamblu asupra cazului Carrie White îl lasă pe cercetătorul atent cu un simţământ dominându-le pe toate celelalte: acela că fata a fost singurul rezultat al unei familii mai ciudate decât oricare alta ajunsă vreodată în atenţia publicului.

Aşa cum am notat mai înainte, Ralph White a murit în februarie 1963, când o grindă de oţel a căzut din cablurile macaralei, pe un şantier din Portland. D-na White a continuat să locuiască singură în bungalow-ul lor din suburbiile oraşului Chamberlain. Datorită crezurilor religioase fundamentaliste, aproape fanatice, ale familiei White, D-na White nu a avut nicio prietenă care să se ocupe de ea în perioada sarcinii. Iar când au început durerile facerii, şapte luni mai târziu, era singură.

La aproximativ h. 1:30 p.m. în ziua de 21 septembrie, vecinii din Carlin Street au început să audă zbierete din casa White. Poliţia, însă, nu a fost chemată la faţa locului până după h. 6:00 p.m. Ne rămân două alternative deloc atrăgătoare pentru a explica acest decalaj de timp: fie vecinii de stradă ai D-nei White nu doreau să se implice într-o anchetă poliţienească, fie antipatia pentru ea

devenise atât de puternică, încât au adoptat cu deliberare o atitudine de om-trăi-şi-om-vedea. D-na Georgia McLaughlin, singura dintre locatarele rămase care locuiau pe Carlin Street în acea vreme şi care a fost de acord să-mi răspundă la întrebări, spune că n-a anunţat poliţia pentru că a crezut că urletele aveau ceva de-a face cu "rostogoleala sfântă".

Când în cele din urmă poliţia a sosit, la orele 6:22 p.m., ţipetele deveniseră neregulate. D-na White a fost găsită în patul ei de la etaj, iar ofiţerul anchetator, Thomas G. Mearton, la început a crezut că fusese victima unui atac cu mână armată. Patul era năclăit de sânge, iar pe podea se afla un cuţit de măcelărie. Abia atunci a văzut copilul, înfăşurat încă, parţial, în membrana placentei, la sânul D-nei White. Se pare că ea însăşi a tăiat cordonul ombilical, cu cuţitul.

Este o mare provocare atât a imaginaţiei cât şi a veridicităţii să avansăm ipoteza că D-na Margaret White nu ştia că e însărcinată, ba încă nici măcar nu înţelegea ce implică acest cuvânt, iar oameni de ştiinţă ca J. W. Bankson şi George Fielding au propus recent, în mod mult mai rezonabil, ipoteza că respectivul concept, legat irevocabil în mintea ei de "păcatul" împerecherii, îi fusese complet eradicat din creier. Poate că pur şi simplu a refuzat să creadă că ei i s-ar putea întâmpla un asemenea lucru.

Deţinem date despre cel puţin trei scrisori adresate unei prietene din Kenosha, Wisconsin, care par să dovedească indubitabil că D-na White credea, începând din luna a cincea, că are "un cancer al părţilor femeieşti" şi curând îşi va reîntâlni soţul în ceruri...

Când Miss Desjardin a dus-o pe Carrie sus la cancelarie, cincisprezece minute mai târziu, holurile erau din fericire pustii. Clasele torceau molcom, în spatele uşilor închise.

Ţipetele lui Carrie se potoliseră în sfârşit, dar continua să plângă cu statornică regularitate. Până la urmă Desjardin îi

pusese şervetul cu mâna ei, o curăţise pe fată cu prosoape de hârtie ude, şi o vârâse la loc în chiloţii ei simpli de bumbac.

Încercase de două ori să-i explice realitatea banală a menstruaţiei, dar Carrie îşi astupase urechile cu mâinile şi continuase să plângă.

Dl. Morton, prim-adjunct, sări de la birou ca fulgerul când intrară. Billy deLois şi Henry Trennant, doi băieţi aşteptându-şi cuvenita predică pentru a fi chiulit de la franceză, aşezaţi pe două scaune, se holbară mai să le iasă ochii din cap.

— Intraţi, spuse scurt Dl. Morton. Intraţi imediat!

Îi fulgeră cu privirea, peste umărul lui Desjardin, pe băieţii ce priveau amprenta roşie de pe şortul profesoarei.

— Voi la ce căscaţi ochii?

— Sânge, răspunse Henry, şi zâmbi cu un soi de surprindere vidă.

— Două termene de detenţie! se răsti Morton. Coborî privirea la pata sângerie şi clipi din ochi.

Închise uşa în urma băieţilor, apoi începu să scotocească prin sertarul de sus al dulapului cu acte după un formular pentru accidente şcolare.

— Te simţi bine, ăă...

— Carrie, completă Desjardin. Carrie White.

Dl. Morton localiză în fine un formular de accidente. Avea pe el o pată mare de cafea.

— N-o să aveţi nevoie de el, Domnule Morton.

— Bănuiesc că la trampolină a fost. Tocmai am... N-o să am?

— Nu. Dar cred că ar trebui să-i dăm voie Carriei acasă pe ziua de azi. A avut o experienţă cam înspăimântătoare.

Ochii ei scânteiară un semnal pe care Morton îl sesiză dar nu reuşi să-l interpreteze.

— Da, okay, dacă aşa zici. Bun. Bine.

Morton îndesă formularul înapoi în sertar, îl trânti cu degetul mare rămas înăuntru şi scoase un mormăit. Făcu o

piruetă graţioasă până la uşă, o deschise smucit, se uită urât la Billy şi Henry, şi strigă:

— Miss Fish, am putea primi un bon de voie, te rog? Carrie Wright.

— White, spuse Miss Desjardin.

— White, fu şi Dl. Morton de acord.

Billy deLois râse pe sub mustaţă.

— O săptămână de detenţie! lătră Morton.

Sub unghia mare i se forma o băşică de sânge. Durea ca dracu'. Plânsul constant şi monoton al Carriei continua, la nesfârşit.

Miss Fish aduse bonul de voie galben, iar Morton îşi mâzgăli pe el iniţialele cu creionul argintiu de buzunar, strâmbându-se la apăsarea degetului vătămat.

— Vrei să te ducă cineva, Cassie? întrebă. Putem chema un taxi dacă ai nevoie.

Carrie clătină din cap, Prim-adjunctul observă cu dezgust că într-o nară i se formase un uriaş clăbuc de mucus verde. Îşi mută privirea peste creştetul ei, la Miss Desjardin.

— Sânt sigură că o să fie bine, spuse ea. Carrie n-are de mers decât până la Carlin Street. Aerul curat o să-i facă bine.

Morton îi dădu fetei bonul galben.

— Acum poţi să te duci, Cassie, spuse el cu mărinimie.

— *Nu mă cheam-aşa!!* zbieră ea deodată.

Morton dădu înapoi, iar Miss Desjardin sări ca lovită pe la spate. Scrumiera grea, de ceramică, de pe biroul lui Morton (era "Gânditorul" lui Rodin cu capul prefăcut în receptacul pentru chiştoacele de ţigări), se răsturnă dintr-o dată pe jos, ca pentru a se adăposti de forţa strigătului. Mucuri şi scame de tutun din pipa lui Morton se împrăştiară pe covorul de nailon verde-pal.

— Ei, i-ascultă, spuse Morton, încercând să-şi refacă tonul sever. Ştiu că eşti tulburată, da' asta nu-nseamnă că trebuie să-nghit...

— Vă rog, spuse calmă Miss Desjardin.

Morton clipi din ochi spre ea după care dădu scurt din cap. Încerca să proiecteze imaginea unei seducătoare figuri de tip John Wayne în timp ce îşi îndeplinea funcţiile disciplinare ce-i constituiau principala sarcină ca Prim-Adjunct, dar nu reuşea tocmai bine. Administraţia (reprezentată de obicei, la supeurile Lay Cee, recepţiile P.T.A. şi ceremoniile de premiere ale Legiunii Americane, de către Directorul Henry Grayle), îl califica îndeobşte ca "seducătorul Mort". Categoria elevilor era mai dispusă să-l catalogheze drept "ţâcnitu' ăla de la birou care dă din cur". Dar, cum puţini elevi ca Billy deLois şi Henry Trennant vorbeau la primirile P.T.A. sau întrunirile orăşeneşti, optica administraţiei tindea să deţină supremaţia.

Acum, seducătorul Mort, oblojindu-şi încă în secret degetul stâlcit, îi zâmbi Carriei şi spuse:

— Atunci du-te dacă vrei, Miss Wright. Sau ai prefera să şezi puţintel până-ţi revii?

— Mă duc... murmură Carrie, şi-şi netezi părul.

Se ridică, apoi privi la Miss Desjardin. Ochii îi erau dilataţi şi umbriţi de cumplită înţelegere:

— Au râs de mine. Au dat în mine cu lucruri. *Totdeauna* au râs.

Desjardin nu putu decât să o privească neajutorată.

Carrie plecă.

O clipă domni tăcerea. Morton şi Desjardin o priviră ieşind. Apoi, dregându-şi vocea cu un sunet stângaci, Dl. Morton se resemnă să coboare la munca de jos pentru a începe să strângă grijuliu mizeriile din scrumiera căzută.

— Ce-a fost *asta?*

Miss Desjardin oftă şi privi cu silă la amprenta brună ce i se usca pe şort.

— I-a venit ciclul. Primul ei ciclu. La duşuri.

Morton îşi drese iarăşi glasul, iar obrajii îi căpătară o tentă trandafirie. Foaia de hârtie cu care mătura începu să se mişte şi mai repede.

— Nu-i un pic cam, ăă...

— Prea mare pentru primul? Da. Din cauza asta a şi fost atât de traumatizant pentru ea. Deşi nu pot să-nţeleg de ce maică-sa...

Gândul rămase în suspensie, uitat pentru moment.

— Nu cred că m-am descurcat foarte bine, Morty, dar n-am înţeles ce se-ntâmpla. Credea că sângerează de moarte.

Morty ridică o privire tăioasă.

— Cred că nu ştia că există aşa ceva, ca menstruaţia, până acum o jumătate de oră.

— Dă-mi periuţa aia de-acolo, Miss Desjardin. Da, aia.

Miss Desjardin îi întinse mica perie cu inscripţia *"Compania de Materiale şi Mobilă Chamberlain nu vă perie NICIODATĂ de pe listele ei"* scrisă pe mâner. Morton începu să măture grămăjoara de scrum pe hârtie.

— Tot o să mai rămână ceva pentru aspirator, cred. Covoarele astea pufoase sunt mizerabile. Credeam c-am pus scrumiera aia înapoi pe birou mai încolo. Curios, cum cad lucrurile.

Dădu cu capul de masă şi căzu brusc în fund.

— Îmi vine greu să cred că o fată din liceul ăsta sau din oricare altul a făcut trei ani de şcoală şi încă n-are habar de fenomenul menstruaţiei, Miss Desjardin.

— Mai greu mi-a fost mie, răspunse ea. Dar e singurul lucru la care mă pot gândi ca să-mi explic reacţia ei. Şi a fost dintotdeauna ţapul ispăşitor al colectivului.

— Hm.

Mătură chiştoacele şi scrumul în coşul de gunoi, cu mâinile, apoi şi le scutură de praf.

— Acum am reperat-o, cred. White. Fiica Margaretei White. Ea trebuie să fie. Asta face totul mai uşor de crezut.

Se aşeză la birou şi zâmbi a scuză.

— Sunt atât de multe!... După cinci ani sau cam aşa ceva, încep toate să se contopească într-un portret de grup. Pe băieţi îi strigi pe numele fraţilor lor, chestii de-astea. Nu-i uşor.

— Normal că nu e.

— Stai numai să ai doo'j' de ani de meserie, ca mine, spuse morocănos Morton, privindu-şi băşica însângerată. Ţi se pare că unii copii ţi-s cunoscuţi de undeva şi descoperi că l-ai avut pe tăticu' lor elev în anul când ţi-ai început treaba. Margaret White a învăţat aici înainte să vin eu, lucru pentru care sunt profund recunoscător. I-a spus Doamnei Bicente, Dumnezeu s-o odihnească, i-a spus că Domnul i-a rezervat un loc special unde să ardă în iad fiindcă le-a prezentat copiilor o schiţă a crezurilor evoluţioniste ale D-lui Darwin. A fost exmatriculată de două ori în timpul cât era elevă aici – o dată, pentru că-şi bătuse o colegă cu poşeta. Legendele spun că Margaret îşi văzuse colega fumând o ţigaretă. Ciudate vederi religioase. Foarte ciudate.

Expresia de John Wayne i se trânti brusc pe faţă.

— Celelalte fete; chiar au râs de ea?

— Mai rău. Urlau şi dădeau în ea cu şerveţele sanitare când am intrat eu. Le aruncau de parcă... de parcă erau alune.

— O. O, Doamne.

John Wayne dispăru. Dl. Morton se făcu stacojiu.

— Ai notat numele?

— Da – nu pe toate, deşi unele din ele se poate să se fi luat după celelalte. Christine Hargensen părea că dă tonul... ca de obicei.

— Chris şi Mortimer-Snerzii ei, murmură Morton.

— Da. Tina Blake, Rachel Spies, Helen Shyres, Donna Thibodeau şi sora ei Mary Lila Grace, Jessica Upshaw. Şi Sue Snell.

Miss Desjardin se încruntă.

— Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea lui Sue. Nu părea niciodată genul pentru o asemenea... ispravă.

— Ai stat de vorbă cu fetele implicate?

Profesoara chicoti nefericită.

— Le-am scos naibii afară de-acolo. Eram prea enervată. Iar pe Carrie o apucaseră istericalele.

— Hm.

Morton îşi trosni degetele.

— Ai de gând să discuţi cu ele?

— Da, răspunse Miss Desjardin, fără însă a părea prea convinsă.

— Mi se pare mie, sau...

— Probabil că nu ţi se pare, îl întrerupse ea posacă. Înţelegi, eu trăiesc într-o casă de sticlă. Îmi dau seama ce-au simţit fetele alea. Toată treaba m-a făcut pur şi simplu să-mi vină s-o iau de gât şi s-o *zgâlţâi.* O fi existând vreun soi de instinct al menstruaţiei care le face pe femei să-şi înfigă colţii, nu ştiu. Mereu o văd pe Sue Snell şi felul cum arăta.

— Hm, repetă înţelept domnul Morton.

Nu înţelegea femeile şi nu simţea nicio dorinţă deosebită să discute despre menstruaţie.

— Am să vorbesc cu ele mâine, promise profesoara, ridicându-se. O să le spintec şi pe-o parte şi pe alta.

— Bine. Pedeapsa să fie pe măsura crimei. Şi dacă eşti de părere că trebuie să le trimiţi pe unele la, ăă, la mine, simte-te liberă s-o faci...

— Aşa voi face, îi întrerupse cu blândeţe Miss Desjardin. Apropos, în timp ce încercam s-o calmez a explodat un bec. Asta le-a pus capac la toate.

— O să trimit chiar acum un instalator, promise Morton. Şi mulţumesc pentru străduinţă, Miss Desjardin. Eşti bună s-o rogi pe Miss Fish să-i trimită la mine pe Billy şi Henry?

— Desigur, răspunse Miss Desjardin şi ieşi.

Morton se rezemă de spătar şi lăsă toată povestea să-i iasă din minte. Când Billy deLois şi Henry Trennant, *extraordinaire* chiulangii, băgară capul pe uşă, faţa i se lumină de fericire şi se pregăti să le zică vreo două să le ţină minte.

După cum îi spunea el adesea lui Hank Grayle, pe chiulangii îi mânca pe pâine cu unt.

Graffiti scrijelit pe o bancă în Chamberlain Junior High School:

"Trandafirii-s roşii, violetele-s albastre, peisaju-i minunat, da' Carrie White tot mănâncă căcat."

O luă în jos pe Ewen Avenue şi traversă spre Carlin la stopul din colt. Ţinea capul în jos şi încerca să nu se gândească la nimic. Crampele îi veneau şi o lăsau în valuri mari, înşfăcând-o, făcând-o să încetinească şi să grăbească iar pasul ca o maşină cu probleme la carburator. Se holba la asfaltul trotuarului. Luciri de cuarţ în ciment. Grile de şotron mâzgălite cu cretă, fantomatice, şterse de ploaie. Cocoloaşe de gumă turtite sub tălpi. Foiţe de staniol şi ambalaje de acadele. *Toate mă urăsc şi o clipă nu se-opresc. O clipă nu se satură.* O monedă cuibărită într-o crăpătură. Îi trase un şut. *Imaginează-ţi-o pe Chris Hargensen toată plină de sânge şi zbierând după milă. Cu şobolani umblându-i peste toată faţa. Bun. Buuun. Buuună treabă ar mai fi.* Un rahat de câine cu o urmă de picior în mijloc. Un inel de capse înnegrite pe care un copil le pocnise cu o piatră. Mucuri de ţigări. *Fă-i capul chiseliță cu o piatră, c-un bolovan. Fă-le la toate chiseliță capetele. Bun. Buuun.*

(sfinte Iisuse bun şi blând)

Asta era vorba lui Momma, bine le mai zicea. Ea nu trebuie să iasă în fiecare zi a fiecărui an printre lupi, să intre într-un carnaval de râsete, glume răutăcioase, degete arătând-o, rânjete. Şi n-a zis Momma, n-a zis ea că o să vină o Zi a Judecăţii

(numele acelei stele va fi pelin iar ei vor fi biciuiţi cu scorpioni)

şi un înger cu sabia?

Numai de-ar fi azi şi de-ar veni Iisus nu cu un miel şi c-un toiag de păstor, ci cu câte un bolovan în fiecare mână ca să strivească râsetele şi rânjetele, să smulgă din rădăcini răul

şi să-l distrugă pe când zbiară – un cumplit Iisus al sângelui şi al dreptăţii.

Şi numai de-ar putea ea să-I fie sabia şi braţul Lui.

Încercase să se adapteze. O sfidase pe Momma într-o sută de feluri mărunte, încercase să şteargă cercul ciumei roşii ce fusese trasat în jurul ei din prima zi când părăsise universul supus al căsuţei de pe Carlin Street şi pornise spre Şcoala Primară de pe Barker Street cu Biblia sub braţ. Ţinea minte şi-acum ziua aceea, privirile holbate şi tăcerea bruscă, îngrozitoare, când îngenunchease înainte de gustare în bufetul şcolii – în ziua aceea începuseră râsetele, iar ecoul lor stăruise peste ani şi ani.

Cercul ciumei roşii era ca însuşi sângele – puteai freca şi freca şi iar freca şi tot acolo rămânea, neşters, necurat. Niciodată nu mai îngenunchease iar într-un loc public, deşi asta nu i-o spusese lui Momma. Totuşi, amintirea iniţială rămânea, alături de ea şi alături de *ele.* O înfruntase pe Momma luptând cu ghearele şi cu dinţii în privinţa Taberei Tineretului Creştin şi câştigase ea însăşi banii ca să se ducă acolo, apucându-se de cusut. Momma îi spusese, neguroasă, că era Păcat, că erau Metodişti şi Baptişti şi Congregaţionalişti, şi că era Păcat şi Rătăcire. Îi interzisese Carriei să se scalde în tabără. Şi cu toate că se *scăldase* şi *râsese* când o băgau cu capul la fund (până nu mai putuse să-şi recapete respiraţia iar ele o făceau iar şi iar de-o apucase panica şi începuse să ţipe) şi încercase să ia parte la activităţile taberei, o mie de glume fizice i se jucaseră lui Carrie-baba-bisericoasa şi se întorsese acasă cu autobuzul o săptămână mai devreme, cu ochii roşii şi adânciţi în cap de-atâta plâns, pentru a fi luată din staţie de Momma, iar Momma îi spusese cu amărăciune că ar trebui să preţuiască amintirea felului cum o bătea ea cu biciul ca dovadă că Momma ştia, că Momma avea dreptate, că singura speranţă de siguranţă şi mântuire se găsea înăuntrul cercului roşu. "Căci dreaptă e poarta", spusese amărâtă Momma în taxi,

iar acasă o trimisese pe Carrie în debara să stea acolo şase ore.

Momma, fireşte, îi interzicea să facă duş cu celelalte fete; Carrie îşi ascunsese articolele de toaletă în dulăpiorul de la şcoală şi începuse totuşi să facă duş, luând parte la un ritual în pielea goală care pentru ea era ruşinos şi jenant, cu speranţa că cercul din jurul ei s-ar putea să pălească puţin, numai puţin...

(dar azi oh azi)

Tommy Erbter, care avea cinci ani, se dădea cu bicicleta pe partea cealaltă a străzii. Era un băiat mic, cu figură concentrată, pe o Schwinn cu rotiţe de sprijin colorate în roşu-aprins. Fredona înfundat "*Scoobie Doo, where are you?".* O văzu pe Carrie, se lumină la faţă şi scoase limba.

— Hei, băi mutră-de-pârţ! Baba-Carrie-bisericoasa!

Carrie îl fulgeră cu o privire plină de mânie neaşteptată, fumegândă. Bicicleta se poticni pe rotiţele ei de susţinere şi deodată se răsturnă. Tommy scoase un zbieret. Bicicleta ajunsese deasupra lui. Carrie zâmbi şi-şi văzu de drum. Sunetul vaietelor lui Tommy era dulce, muzicuţă cacofonică în urechile ei.

De-ar putea doar face să se întâmple aşa ceva ori de câte ori avea poftă.

(tocmai o făcuse)

Se opri în loc la şapte case distanţă de-a sa, privind fără expresie în gol. În urma ei, Tommy se căţăra înlăcrimat la loc pe bicicletă, oblojindu-şi un genunchi julit. Răcni ceva, dar fata nu-l luă în seamă. Răcniseră la ea experţi în toată regula.

Se gândise:

(cazi de pe bicicleta aia piciule pică de pe bicicleta aia şi crape-ţi împuţitul ăla de cap)

Şi ceva se *întâmplase.*

Mintea ei se... se... se chinuia să găsească cuvântul. Se *flexase.* Nu era tocmai termenul potrivit, dar foarte pe-aproape. Avusese loc o curioasă îndoire mintală, aproape ca

un cot lucrând cu o ganteră. Nici asta nu era tocmai exact, dar altceva nu-i putea da prin gând. Un cot fără niciun pic de putere. Un muşchi de bebeluş slăbănog.

Flexează.

Deodată, privi aprig la uriaşa fereastră cât peretele a Doamnei Yorraty. Îşi spuse:

(căţea cotoroanţă bătrână şi proastă sparge-ţi-s-ar geamul ăla)

Nimic. Geamul cât peretele al D-nei Yorraty scânteia senin în lumina proaspătă de ora nouă dimineaţa. O nouă crampă strânse pântecul lui Carrie, iar ea îşi urmă drumul.

Dar...

Becul. Şi scrumiera; nu uita scrumiera.

Privi înapoi,

(căţeaua aia bătrână o urăşte pe Momma mea)

peste umăr. Din nou i se păru că ceva se flexase... foarte slab însă. Fluxul gândurilor i se învolbură ca sub efectul unei neaşteptate bulboane dintr-un izvor aflat mai în adâncime.

Geamul păru că se unduieşte. Nimic mai mult. Poate că o înşelase vederea. *Poate* că nu.

Începu să-şi simtă capul obosit şi buimac, pulsând cu semnele unei migrene. Ochii îi erau încinşi, ca şi cum tocmai ar fi şezut citind Apocalipsul Sfântului Ioan de la un capăt la altul.

Continuă să meargă pe stradă spre casa mică şi albă cu obloane albastre. Senzaţia familiară de ură-iubire-groază mocnea înlăuntrul ei. Iedera se căţărase pe latura dinspre apus a bungaloului (întotdeauna îi spunea bungaloul, pentru că a-i zice Casa Albă suna ca un banc politic iar Momma spunea că toţi politicienii sunt nişte tâlhari şi păcătoşi şi în cele din urmă vor da ţara pe mâna Roşiilor-Cei-Fără-De-Dumnezeu care au să-i pună pe toţi credincioşii întru Iisus – chiar şi pe Catolici – la zid), iar iedera era pitorească, *ştia* că aşa era, dar uneori simţea c-o urăşte. Uneori, la fel ca acum, iedera părea o grotescă mână

gigantică vârstată cu vene groase care răsărise din pământ să înşface casa. Se apropie de ea cu paşi târşiţi.

Fireşte, mai fuseseră şi pietrele.

Se opri iar, clipind prosteşte în razele soarelui. Pietrele. Momma nu vorbea niciodată despre asta; Carrie nici măcar nu ştia dacă mămica ei mai ţinea minte ziua cu pietrele. De mirare că ea însăşi încă şi-o mai amintea. Pe-atunci fusese fetiţă mică de tot. Cât să fi avut? Trei ani? Patru? Mai întâi fata aia în costumul de baie alb, după care veniseră pietrele. Iar prin casă zburaseră lucruri. Iată amintirea, neaşteptat de vie şi limpede. Ca şi cum ar fi fost aici tot timpul, imediat sub suprafaţă, aşteptând un soi de pubertate mintală.

Aşteptând, poate, ziua cea de azi.

Din *Carrie: Zorii negri ai T. K.* (Revista "Esquire", 12 septembrie 1980) de Jack Gaver:

Estelle Horan a locuit în Parrish, civilizata suburbie a oraşului San Diego, timp de doisprezece ani, şi arată ca o Mrs. California tipică: poartă costume cu imprimeuri viu colorate şi ochelari de soare fumurii; are părul blond cu şuviţe negre; conduce un Volkswagen Formula *Ve* îngrijit, maro, cu o emblemă zâmbăreaţă pe capul rezervorului de benzină şi un abţibild cu steagul verde al ecologiştilor pe parbrizul din spate. Soţul ei e director administrativ la filiala Parrish a Băncii Americii; fiul şi fiica lor sunt membri atestaţi în Gaşca Soarelui şi-a Distracţiilor din California de Sud, făpturi arse de soare ale plajelor. În curticica din spate, frumos întreţinută au un hibachi, iar clopoţeii de la intrare cântă o frază muzicală cristalină din refrenul melodiei "Hey, Jude".

Dar doamna Horan încă mai păstrează undeva în adâncul ei soiul slab şi dificil al Noii Anglii, iar când vorbeşte despre Carrie White chipul ei capătă o expresie ciudată, zgârcită, care seamănă mai mult a Lovecraft din Arkham decât a Kerouac din California de Sud.

— Bineînţeles că era stranie, îmi declară Estelle Horan, aprinzându-şi o nouă Virginia Slim imediat după ce şi-a strivit-o pe prima în scrumieră. Toată familia era stranie. Ralph lucra ca muncitor în construcţii, iar oamenii de pe stradă spuneau că lua cu el la slujbă în fiecare zi o Biblie şi un revolver calibrul .38. Biblia, pentru pauza de masă şi cafea. .38-ul, în caz că se-ntâlnea cu Antichristul la serviciu. De Biblie îmi aduc aminte şi eu. De revolver... cine ştie? Era un tip masiv, cu pielea măslinie şi părul întotdeauna tuns perie. Întotdeauna avea pe faţă o expresie de răutate. Şi nu-i puteai întâlni privirea, niciodată. Avea nişte ochi aşa de aprinşi că păreau doi tăciuni. Când îl vedeai că vine spre tine treceai pe partea cealaltă şi niciodată nu scoteai limba la el pe la spate, nici măcar o dată. Atât de înfricoşător era *el.*

Tace, pufăind rotocoale de fum spre grinzile din imitaţie de sequoia ce străbat plafonul. Stella Horan a locuit pe Carlin Street până la vârsta de douăzeci de ani, făcând naveta la Lewin Business College din Motton. Dar îşi aminteşte foarte bine incidentul cu pietrele:

— Am momente când mă-ntreb dacă nu e posibil ca eu să-l fi cauzat. Curtea lor din spate era vecină cu a noastră, iar D-na White plantase între ele un gard viu, dar încă nu crescuse prea înalt. Ţipa la mama de zeci de ori în legătură cu "spectacolul" pe care-l dădeam eu în curtea din spate. Ei bine, costumul meu de baie era absolut decent – chiar pudic, după standardele de azi – nimic altceva decât un Jantzen întreg, de modă veche. D-na White obişnuia să-i dea-nainte despre ce scandal însemna asta pentru "copiliţa ei". Mama... mă rog, încerca să fie politicoasă, dar îi sare ţandăra *atât* de repede!... Nu ştiu ce-a spus Margaret White de-a scos-o în cele din urmă din pepeni – m-o fi numit Târfa din Babilon, presupun – dar mama i-a spus că curtea noastră e curtea noastră şi pot şi să ies şi să dansez tontoroiu-n pielea goală dacă asta ne face ei şi mie plăcere. I-a mai zis şi că-i o babetă murdară cu o cutie de viermi în

loc de creier. Au mai ţipat ele mult una la alta, dar asta a fost concluzia. Am vrut să-mi întrerup plaja pe loc. Nu pot să sufăr certurile. Îmi fac rău la stomac. Dar Mami – când îi vin dracii, e ceva de groaza lumii. S-a întors acasă de la Jordan Marsh cu nişte bikini mici şi albi. Mi-a spus că pot foarte bine să mă prăjesc la soare cât de mult vreau. "În fond", a zis ea, "avem şi noi dreptul la intimitatea propriei noastre curţi".

Stella Horan zâmbeşte vag amintindu-şi şi striveşte chiştocul.

— Am încercat să mă opun, i-am spus că-s sătulă de neplăceri, nu vroiam să fiu un pion în războiul lor peste gardul din dos. N-a folosit la nimic. Să-ncerci s-o opreşti pe maică-mea când îi intră gărgăuni în cap e ca şi cum ai încerca să opreşti un camion Mack care-a luat-o la vale fără frâne. De fapt, nu era numai atât. Mi-era frică de familia White. Scrântiţii religioşi de-adevăratelea nu-s oameni cu care să te-ncurci. Sigur, Ralph White murise, da' dacă Margaret mai avea pe undeva prin casă .38-ul ăla?

Ei, dar uite că-ntr-o duminică după-amiază, stăteam întinsă pe o pătură în curtea din dos, unsă cu loţiune de soare şi ascultând Top Forty la radio. Mami nu putea să sufere chestia aia şi de obicei zbiera la mine cel puţin de două ori s-o-nchid până nu-şi iese din minţi. Însă în ziua aia chiar ea a dat-o mai tare de două ori. Am început să mă simt eu însămi ca Târfa din Babilon.

Dar din casa White n-a ieşit nimeni. Nici măcar bătrâna ca să-şi pună rufele la uscat. Asta-i altă chestie – niciodată nu agăţa rufărie de corp pe sârma din spatele casei. Nici măcar pe-a Carriei, şi pe-atunci n-avea decât trei ani. Numai în casă.

Am început să mă relaxez. Cred că mă gândeam că Margaret o fi luat-o pe Carrie în parc să-l adore pe Dumnezeu în sânul naturii, sau aşa ceva. Oricum, nu peste mult timp m-am întors pe spate, mi-am pus un braţ peste ochi şi am aţipit.

Când m-am trezit, Carrie stătea lângă mine şi-mi privea trupul.

... Se întrerupe, încruntându-se cu privirea în gol. Afară, maşinile trec vâjâind încontinuu. Pot auzi zumzetul slab şi statornic pe care-l scoate micul meu magnetofon. Dar totul pare un pic cam prea sfărâmicios, prea lustruit, pur şi simplu o patină ieftină pe deasupra unei lumi mai întunecate – o lume reală unde se petrec coşmarurile.

— Era o fetiţă atât de *drăgălaşă,* reia Stella Horan, aprinzându-şi încă o ţigară. Am văzut câteva fotografii de-ale ei din liceu, şi poza aia groaznică şi neclară, alb-negru, de pe coperta *"Newsweek"*-ului. Mă uit la ele şi tot ce-mi pot spune e "Doamne Sfinte, unde-a ajuns? Ce i-a făcut femeia aia?" Pe urmă mi se face silă şi-mi pare rău. Era aşa de drăguţă, cu obrăjorii roz şi ochii căprui şi strălucitori, iar părul avea nuanţa aia de blond care ştii că se va închide bătând spre cenuşiu. Dulce, e singurul cuvânt care i se potrivea. Dulce şi vioaie şi inocentă. Boala maică-si n-o atinsese foarte tare, nu încă.

Am cam tresărit şi am încercat să zâmbesc. Era greu să mă gândesc ce să fac. Soarele mă toropise, şi-mi simţeam mintea cleioasă şi înceată. Am zis "Bună". Purta o rochiţă galbenă, oarecum drăguţă dar îngrozitor de lungă pentru o fetiţă mică vara. Îi ajungea până la fluierul piciorului.

Ea nu mi-a zâmbit. A arătat doar cu degetul şi a spus:

— Alea ce-s?

M-am uitat în jos şi am văzut că sutienul îmi alunecase în timp ce dormeam. Aşa că mi l-am pus la loc şi i-am răspuns:

— Ăştia-s sânii mei, Carrie.

Atunci a spus – foarte solemnă:

— Aş vrea să am şi eu.

— Trebuie să aştepţi, Carrie, i-am zis. N-o să-nceapă să-ţi crească decât peste... ăă, opt, nouă ani.

— Nu, n-o să-mi crească, a zis ea. Mămica zice că fetiţelor cuminţi nu le creşte.

Arăta ciudat pentru o fetiţă, parte tristă şi parte convinsă de ce spune.

Abia dacă-mi venea să cred, şi primul lucru care mi-a trecut prin minte mi-a ieşit prin gură. Am spus:

— Păi, eu sunt fetiţă cuminte. Şi ce, mama ta n-are sâni?

A înclinat capul şi a spus ceva atât de încet încât n-am putut-o auzi. Când i-am cerut să repete, m-a privit sfidătoare şi a spus că mămica ei fusese rea când a făcut-o pe ea şi că de asta-i avea. Îi numea pernecâh, ca şi când ar fi fost un singur cuvânt.

Nu-mi puteam crede urechilor. Eram pur şi simplu năucită. Nu mi-a putut da prin minte absolut nimic ce să spun. Stăteam şi ne uitam una la alta, iar ce-aş fi vrut eu să fac era s-o înhaţ pe bucăţica aia de fetiță şi să fug cu ea.

Şi atunci a ieşit Margaret White pe uşa din dos şi ne-a văzut.

Timp de-un minut n-a făcut decât să caşte ochii de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Apoi a deschis gura şi a scos un răcnet. A fost cel mai hidos sunet pe care l-am auzit în viaţa mea. Parcă era zgomotul pe care l-ar scoate un aligator gras într-o mlaştină. Pur şi simplu un *răget.* Furie totală, dementă. S-a făcut roşie la faţă ca o maşină de pompieri, a strâns pumnii şi a zbierat spre cer. Se zgâlţâia toată. Am crezut că face un atac de inimă. Faţa i se schimonosise, şi era o faţă de gargui.

Credeam că fetiţa o să leşine – sau să moară pe loc. A tras aer adânc în piept, şi faţa ei mică a căpătat culoarea brânzei de vaci. Maică-sa a răcnit:

— CAAAARRRIEEEEEE!

Am sărit în picioare şi am răcnit şi eu:

— Să nu urli aşa la ea! Nu ţi-ar fi ruşine!

O prostie de-asta. Nu mai ţin minte. Carrie a pornit spre casă, pe urmă s-a oprit şi apoi a pornit iar, şi chiar înainte să treacă de pe gazonul nostru pe-al lor s-a uitat înapoi la mine şi avea o figură... oh, groaznică. Nici nu pot spune. Dorinţă şi ură şi frică... şi *jale.* Ca şi cum însăşi viaţa i-ar fi

căzut în cap ca o ploaie de pietre, şi asta abia la vârsta de trei ani.

Mama mea a ieşit pe treapta uşii din dos şi, când a văzut fetiţa, faţa i s-a scofâlcit toată. Iar Margaret... o, Doamne, Margaret ţipa fel de fel despre curve şi desfrânate şi păcatele părinţilor plătite chiar şi până-ntr-a şaptea generaţie. Îmi simţeam limba ca o plantă mică şi uscată.

Preţ de numai o secundă, Carrie a stat legănându-se înainte şi-napoi între cele două curţi, după care Margaret White a ridicat privirea-n sus şi jur pe sfântul Iisus că femeia aia a *urlat la cer.* Iar apoi a început să... să se lovească, să se biciuiască. Îşi sfâşia gâtul şi obrajii cu unghiile, lăsând dâre roşii şi zgârieturi. Şi-a rupt în bucăţi rochia.

Carrie a zbierat:

— Momma!

Şi a dat fuga la ea. Doamna White s-a... chircit cumva, ca o broască, şi pe urmă braţele i s-au deschis larg. Credeam că vrea s-o strivească şi am ţipat. Femeia rânjea. Rânjea şi-i curgeau balele drept pe bărbie. Oh, mi s-a făcut rău. Iisuse, ce rău mi-a fost!

A luat-o-n braţe şi au intrat amândouă în casă. Am închis radioul aşa că am putut s-o aud. Unele cuvinte, dar nu toate. Nu trebuia s-auzi toate vorbele ca să-ţi dai seama ce se întâmpla. Rugăciuni, suspine şi zbierete. Sunete nebuneşti. Şi Margaret spunându-i fetiţei să se bage-n debaraua ei şi să se roage. Fetiţa plângând şi ţipând că-i pare rău, că uitase. Şi pe urmă, nimic. Iar mama şi cu mine nu făceam decât să stăm şi să ne uităm una la alta. Niciodată n-am văzut-o pe Mami s-arate aşa de rău, nici chiar când a murit tata. A spus:

— Copila...

Şi asta a fost tot. Ne-am dus în casă.

... Se ridică şi merge la fereastră, o femeie drăguţă în rochie de plajă fără spate, galbenă.

— Aproape că retrăiesc totul, înţelegeţi... spune, fără să se întoarcă spre mine. Iarăşi sânt răscolită toată pe dinăuntru.

Râde uşurel şi-şi cuprinde coatele în palme.

— O, era atât de drăgălaşă! Nici n-ai zice, când îi vezi pozele.

Maşinile trec pe-afară, încoace şi-ncolo, iar eu stau jos şi aştept să continue. Îmi aminteşte de un săritor cu prăjina privind ştacheta şi întrebându-se dacă nu-i fixată prea sus.

— Mama a făcut pentru amândouă ceai scoţian, tare, cu lapte, aşa cum obişnuia când îmi dădeam aere de băieţoi şi careva mă îmbrâncea în urzici sau cădeam de pe bicicletă. Era groaznic, dar l-am băut totuşi, aşezate faţă-n faţă în nişa din bucătărie. Ea purta o rochie veche de casă cu tivul descusut la spate, iar eu, costumul meu de baie în două piese, à la Târfa din Babilon. Îmi venea să plâng dar totul era prea adevărat ca să mă facă să plâng, nu ca-n filme. Odată, când eram la New York, am văzut un bătrân beat ducând de mână o fetiţă cu rochie albastră. Fetiţa plângea de-i dăduse sângele pe nas. Beţivul avea guşă, iar gâtul îi arăta ca un maţ gros. În mijlocul frunţii îi ieşise un cucui roşu, iar pe jacheta de serj albastru avea o aţă albă, lungă. Toată lumea îşi vedea de drum pentru că, făcând asta, destul de curând ajungeai să nu-i mai observi. Şi ei erau adevăraţi.

Am vrut să-i spun asta şi mamei, şi tocmai deschideam gura să vorbesc, când s-a întâmplat celălalt lucru... cel despre care vreţi să aflaţi, bănuiesc. Afară s-a auzit o bufnitură puternică, de-au început paharele să zornăie în dulapul de veselă. Era o senzaţie, şi un zgomot totodată, gros şi îndesat, de parcă cineva tocmai ar fi împins un seif de fier de pe acoperiş.

... Aprinde o altă ţigaretă şi trage din ea repezit, repetat.

— M-am dus la fereastră şi am privit afară, dar n-am reuşit să văd nimic. Şi atunci, când mă pregăteam să mă-ntorc, a căzut altceva. O clipă, a sclipit în soare. Pe moment

am crezut că e un glob mare de sticlă. Apoi a lovit streaşina casei White şi s-a făcut ţăndări, şi nici vorbă să fi fost sticlă. Era o bucată mare de gheaţă. Am vrut să mă întorc spre Mami şi să-i spun, şi atunci au început să cadă toate odată, ca o avalanşă.

Cădeau pe acoperişul familiei White, pe gazonul din faţă şi din dos, pe uşa de-afară a pivniţei. Era un chepeng oblic de tinichea, şi când a fost lovit prima oară a scos un zgomot ca un *bong* enorm, ca un clopot de biserică. Mama şi cu mine am început amândouă să ţipăm. Stăteam agăţate una de alta ca două fetişcane într-o furtună cu tunete şi trăsnete.

Apoi a încetat. Din casa lor nu se auzea absolut niciun sunet. Puteam vedea gheaţa ce se topea, apa prelingându-se pe acoperişul de ardezie, în razele soarelui. Un bulgăre mare de gheaţă se înţepenise în unghiul format de acoperiş şi micul horn. Strălucea atât de puternic în lumină că mă dureau ochii. Mama a dat să mă-ntrebe dacă s-a terminat, şi atunci Margaret a scos un zbieret. Sunetul s-a auzit până la noi foarte clar. Într-un fel era mai rău ca-nainte, pentru că în răcnetul ăsta se simţea groaza. După care s-au auzit trosnete şi zăngăneli, ca şi cum ar fi aruncat în fetiţă cu toate oalele şi cratițele din casă. Uşa din dos s-a dat de perete şi s-a trântit la loc. N-a ieşit nimeni. Alte răgete. Mami mi-a spus să chem poliţia, dar nu mă puteam urni din loc. Înţepenisem acolo unde eram. Dl. Kirk şi soţia lui, Virginia, au ieşit pe gazonul lor să vadă ce e. Şi familia Smith. Foarte curând, toţi cei de pe strada noastră care erau acasă ieşiseră afară, până şi bătrâna doamnă Warwick din susul străzii, care era surdă de-o ureche.

Au început să se spargă lucrurile, cu clinchete şi bubuituri. Sticle, pahare, mai ştiu eu ce. Şi pe urmă s-a deschis brusc fereastra laterală şi masa din bucătărie a ieşit pe jumătate prin ea. Dumnezeu mi-e martor. Era o matahală de mahon şi a smuls din cuie plasa de sârmă;

trebuie să fi avut vreo sută şi ceva de kile. Cum ar putea o femeie – chiar şi o femeie voinică – să arunce aşa ceva?

... O întreb dacă prin asta sugerează ceva anume.

— Eu nu fac decât să vă *spun,* insistă, dintr-o dată răvăşită. Nu vă cer să credeţi...

Pare să-şi recapete suflul după care reia, sec:

— Nu s-a mai întâmplat nimic timp de cinci minute poate. Apa susura prin burlanele din vecini. Şi pe tot gazonul familiei White era împrăştiată gheaţă. Se topea văzând cu ochii.

Râde scurt, retezat, şi-şi stinge ţigareta.

— De ce nu? *Era* august.

Se înapoiază într-o doară spre sofa, apoi schimbă direcţia.

— Şi deodată, pietrele. Aşa, din bun senin. Şuierând şi vâjâind ca nişte bombe. Mama a ţipat: "Ce, pentru numele lui Dumnezeu!" şi şi-a acoperit capul cu mâinile. Eu însă nu puteam să mă mişc. Oricum nu conta. Cădeau numai pe proprietatea familiei White.

Una din ele a nimerit într-un aspersor şi l-a trântit în iarbă. Altele au găurit acoperişul, ajungând în pod. Acoperişul scotea câte un trosnet uriaş la fiecare lovitură, şi din el răbufneau nori de praf. Cele ce izbeau pământul făceau să se cutremure totul. Le puteai simţi şocurile în propriile-ţi picioare.

Vesela noastră clincănea, bufetul galez înzorzonat se zgâlţâia, iar ceaşca de ceai a Mamei a căzut pe jos şi s-a spart.

Când loveau iarba din spatele casei White, lăsau gropi adânci. Cratere.

Doamna White a tocmit un gunoier din partea opusă a oraşului ca să le care de-acolo, iar Jerry Smith de pe strada noastră i-a plătit un dolar ca să-l lase să spargă dintr-una o bucată. A dus-o la B. U.* Boston University şi acolo s-au uitat la ea şi i-au spus că nu-i decât granit ordinar.

Una din ultimele a dat peste-o măsuţă pe care-o aveau în curtea din spate şi a spart-o-n bucăţi.

Dar nimic, nimic ce nu se afla pe proprietatea lor n-a fost atins.

Se opreşte şi se întoarce de la fereastră pentru a mă privi, iar faţa îi e răscolită de amintirea tuturor acelor lucruri. O mână i se joacă distrată cu pieptănătura stil claie, chipurile ciufulită.

— În ziarul local n-a apărut mare lucru. Când a dat pe la noi Billy Harris – el făcea reportajele despre Chamberlain – Margaret îşi reparase deja acoperişul, iar când lumea i-a spus că pietrele îl străpunseseră dintr-o parte-n alta, probabil a crezut că vor toţi să-şi râdă de el.

Nimănui nu-i vine să creadă, nici măcar acum. Dumneata şi toţi cei ce vor citi ceea ce scrii veţi vrea să vă puteţi distra în voie şi să spuneţi că nu-s decât încă o ţicnită pe care a bătut-o prea mult soarele-n cap. Dar aşa s-a *întâmplat.* Au fost o mulţime de oameni de pe stradă care au *văzut* cum s-a întâmplat, şi era întocmai la fel de-adevărat ca beţivul ăla ce-o ducea de mână pe fetiţa căreia-i curgea sânge din nas. Iar acum, povestea astălaltă. Nici de asta nu poate nimeni să râdă. Au murit prea mulţi oameni.

Şi nu s-a mai întâmplat numai pe proprietatea familiei White.

... Surâde, dar în zâmbetul ei nu se ascunde niciun strop de haz.

— Ralph White avea asigurare pe viaţă, iar Margaret a primit o groază de bani la moartea lui... despăgubire dublă. I-a lăsat asigurată şi casa, dar pentru asta n-a primit niciodată niciun sfanţ. Paguba a fost cauzată de mâna lui Dumnezeu. Poetică justiţie, mm?

Inscripţie găsită scrisă de mai multe ori pe pagina unui caiet de la Ewen Consolidated High School aparţinându-i Carriei White:

"*Toată lumea credea/ că fetiţa nu putea/ binecuvântată să fie/pân-ce-ntr-un târziu văzu/ că asemeni tuturor era...*[{2}] "

Carrie intră în casă şi închise uşa după ea. Lumina orbitoare de afară dispăru înlocuită de umbrele brune, de răcoare şi de mirosul apăsător al pudrei de talc. Singurul sunet era ticăitul ceasului cu cuc Black Forest din living room. Momma obţinuse ceasul cu Timbre Verzi. Odată, în clasa a şasea, Carrie se hotărâse s-o întrebe pe Momma dacă Timbrele Verzi nu erau păcătoase, dar n-o ţinuseră nervii.

Străbătu holul şi-şi puse haina în debara. Deasupra agăţătorilor de haine, o imagine luminiscentă zugrăvea un Iisus spectral plutind sinistru deasupra unei familii aşezate la masa din bucătărie. Dedesubt se afla legenda (şi ea luminoasă): "*Oaspetele Nevăzut".*

Trecu în living şi se opri în mijlocul covorului decolorat, din care începea să nu mai rămână decât urzeala. Închise ochii şi privi punctişoarele străfulgerând în beznă. Durerea de cap îi bubuia conştiincioasă înapoia tâmplelor.

Singură.

Momma lucra la călcătorul-împăturitorul rapid din Spălătoria Panglica Albastră, în centrul oraşului. Lucra acolo de când împlinise Carrie cinci ani, iar compensaţia şi prima de asigurare rezultate de pe urma accidentului lui Ralph erau pe sfârşite. Avea program de la şapte-treizeci dimineaţa până la patru după-amiază. Spălătoria era fără-de-Dumnezeu. Momma i-o spusese de nenumărate ori. Şeful de echipă, Dl. Elton Mott, mai ales, era un om fără legea lui Dumnezeu. Momma zicea că Satan rezervase special un colţ albastru în Iad pentru Elt, cum i se spunea la Panglica Albastră.

Singură.

Deschise ochii. Încăperea conţinea două scaune cu spătar drept. Mai era o masă de cusut cu lampă unde Carrie făcea

câteodată rochii, seara, în timp ce Momma croşeta şerveţele şi vorbea despre Pogorâre. Ceasul cu cuc Black Forest se găsea pe peretele din partea opusă.

Aveau multe tablouri religioase, dar cel care-i plăcea cel mai mult lui Carrie stătea pe perete deasupra scaunului ei. Îl reprezenta pe Iisus păstorind miei pe un deal la fel de verde şi de neted ca terenul de golf de la Riverside. Celelalte nu erau tot atât de paşnice: Iisus izgonindu-i pe negustori din templu, Moise azvârlind Tablele asupra adoratorilor viţelului de aur, Toma necredinciosul punându-şi mâna pe coasta rănită a lui Christos (o, înfricoşata fascinaţie a acestuia şi coşmarurile pe care i le stârnise în copilărie!), arca lui Noe plutind pe deasupra păcătoşilor în agonie, înecându-se, Lot şi familia lui fugind de marele pârjol al Sodomei şi al Gomorei.

Pe o măsuţă de brad se aflau o lampă şi un teanc de broşuri. Pamfletul de deasupra înfăţişa un păcătos (statutul lui spiritual era evident după expresia chinuită a feţei) încercând să se târască sub un bolovan uriaş. Titlul trâmbiţa: *"Nici chiar piatra nu-l va ascunde ÎN ZIUA ACEEA!"*

Dar de fapt camera era dominată de un enorm crucifix de ghips instalat pe peretele îndepărtat, mare de peste un metru. Momma îl comandase special prin poştă tocmai de la St. Louis. Iisusul răstignit acolo era încremenit într-un grotesc rictus al durerii, cu muşchii încordaţi şi gura sucită în jos, gemând. Cununa de spini îi făcea să şiroiască pe tâmple şi frunte pârâiaşe stacojii. Ţinea ochii îndreptaţi în sus cu o expresie medievală de agonie piezişă. De asemenea, ambele mâini îi erau scăldate în sânge, şi avea picioarele ţintuite pe o mică platformă de ipsos. Şi acest corpus îi dăduse lui Carrie coşmaruri nesfârşite în care Christul mutilat o fugărea prin coridoarele din vis, agitând un baros şi nişte piroane şi implorând-o să-şi ia crucea şi să-L urmeze. În ultimul timp, visele se metamorfozaseră în

ceva mai greu de înţeles dar şi mai sinistru. Scopul nu mai părea să fie uciderea ci un altul, cu atât mai groaznic.

Singură.

Durerea din picioare, pântec şi părţile intime i se mai potolise puţin. Nu mai credea că sângerează de moarte. Cuvântul era *"menstruaţie",* şi dintr-o dată îi apăru ca logic şi inevitabil. Era Sorocul ei din Lună. Scoase un chicotit straniu şi înfricoşat în nemişcarea solemnă a livingului. Suna ca un concurs cu premii. Şi voi puteţi câştiga o excursie complet gratuită în Bermude la Sorocul din Lună. La fel ca amintirea pietrelor, cunoştinţa menstruaţiei părea să se fi aflat acolo dintotdeauna, blocată dar aşteptând.

Se întoarse cu pas greu şi urcă la etaj. Baia avea podele de lemn, frecate aproape până la albire (Curăţenia e vecină cu Dumnezeirea) şi o cadă pe picioruşe cu gheare. Dâre de rugină şiroiau pe porţelan sub scurgerea cromată, şi nu exista duş. Momma zicea că duşurile sânt păcătoase.

Carrie intră, deschise dulăpiorul cu prosoape şi începu să caute hotărâtă dar cu grijă, fără a muta nimic de la locul său. Momma avea ochi foarte ageri.

Cutia albastră se afla tocmai la fund, după prosoapele vechi pe care nu le mai foloseau. Avea pe o latură silueta înceţoşată a unei femei în cămaşă lungă de voal.

Scoase unul dintre şerveţele şi îl privi curioasă. Îşi tamponase cu unul de-ăsta rujul pe care-l ţinea ascuns în poşetă – odată, chiar la colţul străzii. Acum îşi amintea (sau îşi închipuia că-şi aminteşte) de nişte priviri iscoditoare şi şocate. Obrajii i se împurpurară. *Ele* îi spuseseră. Roşeaţa păli într-o furie lăptoasă.

Intră în micul ei dormitor. Aici erau multe alte ilustraţii religioase, mulţi miei şi scene febrile de dreaptă mânie. Deasupra şifonierului era fixat un prapor cu chipul Mielului. Pe şifonierul propriu-zis se aflau o Biblie şi un Iisus din plastic care iradia lumină în penumbră.

Se dezbrăcă – mai întâi bluza, apoi detestabila fustă lungă până la genunchi, furoul, burtiera, chiloţii, portjartierul, ciorapii. Privi la mormanul de haine grele, la nasturii şi elasticele lor, cu o expresie de nefericire feroce. În biblioteca şcolii se găsea un teanc de numere vechi din revista *"Seventeen",* şi le răsfoia adesea, afişând o expresie de indiferenţă idioată. Fotomodelele arătau atât de uşurele şi cu pielea netedă în fustele lor scurte şi îndrăzneţe, în chiloţi şi lenjerie încreţită cu modele. Desigur, "uşuratică" era una din vorbele favorite ale lui Momma (ştia că Momma ar spune o-fără-ntrebări) ca să le descrie pe *ele.* Iar asta ar fi făcut-o să fie fioros de conştientă de sine însăşi, o ştia. Goală, rea, înnegrită de păcatul exhibiţionismului, o boare mângâindu-i lasciv partea dinapoi a picioarelor, aţâţând la desfrâu. Şi ştia că *ele* ar şti ce simţea. Întotdeauna ştiau. Ar fi făcut-o de ruşine într-un fel sau altul, împingând-o sălbatic înapoi în rândurile măscăricilor. Era felul lor de-a fi.

Putea, ştia că ar putea fi

(ce)

în alt loc. Era grasă-n talie numai pentru că uneori se simţea atât de nenorocită, de goală pe dinăuntru, de plictisită, încât singura cale de-a umple hăul acela căscat şi şuierător era de-a mânca iar şi iar şi iar – dar nu era chiar *atât* de grasă-n mijloc. Chimia trupului ei nu-i îngăduia să treacă dincolo de-o anume limită. Şi avea impresia că picioarele îi erau de fapt frumoase, aproape la fel de frumoase ca ale lui Sue Snell sau Vicky Hanscom. Putea fi —

(ce o ce o ce)

putea renunţa la ciocolată, şi coşurile i s-ar retrage. Aşa se întâmpla întotdeauna. Putea să-şi aranjeze părul. Să-şi cumpere chiloţi normali şi pantaloni strâmţi, albaştri cu verde. Să facă fustiţe şi rochiţe după modele din Butterick şi Simplicity. Preţul unui bilet de autobuz, al unuia de tren. Putea fi, putea fi, putea *fi…*

Vie.

Îşi descheie sutienul greu de bumbac şi îl lăsă să cadă. Sânii-i erau albi ca laptele, îndreptaţi în sus şi netezi. Aveau sfârcurile de o culoare deschisă, ca a cafelei. Îşi trecu mâinile peste ele şi fu străbătută de un mic fior. Rău, murdar, oh, aşa era. Momma îi spusese că exista Ceva. Ceva-ul acela era primejdios, un rău străvechi şi de nerostit. Te putea face Slabă. *Ia seama,* spunea Momma. *Vine noaptea. Te va face să te gândeşti la răutăţile ce se petrec în parcaje şi moteluri.*

Dar, deşi nu era decât nouă şi douăzeci dimineaţa, Carrie bănuia că acel Ceva venise la ea. Îşi mângâie sânii

(pernecâh)

iarăşi, şi pielea-i era rece dar sfârcurile fierbinţi şi tari, şi când îl strânse pe unul între degete, şi asta o făcu să se simtă slabă, să se dizolve. Da, acesta era Ceva-ul.

Chiloţii îi erau pătaţi de sânge.

Deodată, simţi că trebuie să izbucnească în lacrimi, să zbiere sau să-şi smulgă Ceva-ul din trup, întreg, zbătându-se, să-l strivească, să-l ucidă.

Şerveţelul pe care i-l fixase Miss Desjardin se înmuia deja aşa că şi-l schimbă cu grijă, ştiind cât de rea era, cât de rele erau *ele,* cum le mai ura, pe *ele* şi pe ea însăşi. Numai Momma era bună. Momma se luptase cu Omul Negru şi-l răpusese. Carrie o văzuse întâmplându-se, în vis. Momma îl alungase pe uşa din faţă cu o mătură, iar Omul Negru fugise pe Carlin Street în noapte, picioarele lui cu copite scoţând scântei pe asfalt.

Momma ei smulsese Ceva-ul din trup şi era pură.

Carrie o ura.

Îşi zări faţa în oglinjoara pe care o agăţase de uşă, o oglindă cu ramă ieftină din plastic verde, bună numai ca să se pieptene în faţa ei.

Îşi ura faţa, faţa sa năroadă, tâmpă, de vacă, ochii fazi, coşurile roşii şi lucioase, cuiburile de puncte negre. Îşi ura faţa mai presus de orice.

Reflecţia fu spintecată deodată de o crăpătură argintie în zigzag. Oglinda căzu pe podea şi se sparse în bucăţi la picioarele sale, doar inelul de plastic rămânând să se holbeze la ea ca o orbită goală.

Din *Ogilvie – Dicţionarul Fenomenelor Metapsihice:*

Telekinezia este capacitatea de a deplasa obiectele sau a cauza schimbări în interiorul obiectelor prin forţă mintală. Cele mai temeinice consemnări ale fenomenului s-au raportat în momente de criză sau în situaţii de stres, când autovehicule au fost ridicate prin levitaţie de deasupra unor trupuri imobilizate, sau dărâmături ale unor clădiri prăbuşite, etc.

Fenomenul este adesea confundat cu activitatea *poltergeist*-ilor*,* care sunt spirite jucăuşe. Trebuie reţinut că poltergeiştii sunt fiinţe astrale de realitate îndoielnică, în vreme ce telekinezia se consideră a fi o funcţie empirică a minţii, posibil de natură electrochimică...

După ce terminară de făcut dragoste, în timp ce-şi punea încet hainele la punct pe canapeaua din spate a Fordului 1963 al lui Tommy Ross, Sue Snell constată că gândurile i se abăteau spre Carrie White.

Era vineri seară, iar Tommy (care privea îngândurat prin parbrizul din spate cu pantalonii încă lăsaţi în vine; efectul era comic dar, în chip ciudat, înduioşător) o dusese la bowling. Aceasta, desigur, era o scuză reciproc acceptată. Avuseseră în minte preacurvia încă de la cuvântul "hai".

Umbla cu Tommy, mai mult sau mai puţin consecvent, din octombrie (acum erau în mai), şi deveniseră amanţi de numai două săptămâni. De şapte ori, preciza ea. Astă seară fusese a şaptea. Încă nu explodaseră artificiile, nicio orchestră nu intonase "Stars and Stripes Forever", dar le ieşise ceva mai bine.

Prima oară o duruse ca dracu'. Prietenele ei, Helen Shyres şi Jeanne Gault, făcuseră amândouă Treaba Aia, şi

ambele o asigurau că nu doare decât un minut – ca atunci când faci o injecţie cu penicilină – după care ajungeai în al nouălea cer. Pentru Sue însă, prima oară fusese de parcă ar fi sfredelit-o cineva cu o coadă de cazma. Mai târziu Tommy îi mărturisise, cu un rânjet, că şi el îşi pusese prezervativul pe dos.

În seara asta fusese abia a doua oară când începuse să simtă şi ceva ca un fel de plăcere, după care se sfârşise. Tommy se abţinuse cât de mult putea, dar pe urmă pur şi simplu se... sfârşise. Părea că nu e decât o groază de frecuş pentru un strop de căldură.

După aceea se simţise înjosită şi melancolică, şi în această stare gândurile i se întoarseră la Carrie. Un val de remuşcare o prinse cu toate pavezele emoţionale coborâte, iar când Tommy îşi întoarse privirea dinspre Colina Brickyard, Sue plângea.

— Hei, exclamă el alarmat. Ei, haide.

O luă stângaci în braţe.

— E-n regulă, şopti ea, încă înlăcrimată. Nu de tine-i vorba. Am făcut azi ceva nu prea frumos. Tocmai mă gândeam la asta.

— La ce? o bătu el blând pe ceafă.

Aşa că se pomenise avântându-se în relatarea incidentului din acea dimineaţă, abia venindu-i să creadă că ea era aceea pe care-o asculta povestind. Privind lucrurile drept în faţă, îşi dădu seama că principalul motiv pentru care îi îngăduise lui Tommy s-o posede era acela că era

(îndrăgostită? atrasă? nu conta, rezultatul era acelaşi)

de el, iar acum, faptul de-a se înfăţişa într-o asemenea postură – la grămadă într-o glumă proastă la duş – nu prea era metoda consacrată de a agăţa un băiat. Iar Tommy era, bineînţeles, Popular. În calitatea ei de persoană ce fusese toată viaţa ea însăşi Populară, aproape că-i părea sortit să se întâlnească şi să se-ndrăgostească de cineva la fel de Popular ca ea. Aveau aproape certitudinea că vor fi votaţi Regele şi Regina la Balul de Primăvară al liceului, iar viitorii

absolvenţi deja îi aleseseră "perechea clasei" pentru anuar. Deveniseră o stea fixă pe firmamentul schimbător al relaţiilor din liceu, Romeo şi Julieta recunoscuţi de toată lumea. Şi ştia, cu neaşteptată ură, că în fiecare liceu provincial din America exista câte o pereche ca ei.

Şi, având un lucru după care tânjise dintotdeauna, – o senzaţie de pace, de siguranţă, de poziţie în comunitate – descoperi că era însoţit de stânjeneală ca de o soră întunecată. Nu astfel se aşteptase să fie. Prin jurul cercului lor luminos şi cald pândeau făpturi ale nopţii. Gândul că-l lăsase s-o fută

(chiar trebuie s-o spui aşa da de data asta trebuie)

numai şi numai pentru că era Popular, de pildă. Faptul că se potriveau unul cu altul la plimbare, sau că putea privi imaginea lor oglindită în câte-o vitrină, spunându-şi: "*Uite, trece o pereche reuşită.*" Era absolut sigură

(sau doar spera)

că nu e atât de slabă, nu atât de dispusă să confirme docilă aşteptările complezente ale rudelor, prietenilor şi chiar ale ei însăşi. Dar acum se ivise povestea asta de la duşuri, unde se alăturase celorlalte, ţipând ascuţit cu desfătare intensă, sălbatică. Cuvântul pe care îl evita era exprimat, la infinitiv, prin *A Se Conforma,* şi sugera imagini mizerabile cu păr pe bigudiuri, după-amiezi lungi la planşa de călcat sau privind la operete siropoase în timp ce bărbăţelul e la serviciu trudind pe brânci într-un birou anonim; cu participări în P.T.A. şi apoi în clubul local, când veniturile li se vor face din cinci cifre; cu pilule în cutiuţe circulare galbene fără număr pentru a se asigura împotriva ieşirii din proporţiile domnişoarelor înainte de-a deveni absolut necesar şi împotriva intruziunii micilor străini respingători care fac în pantaloni şi urlă după ajutor la orele două noaptea; cu lupte disperat de devotate să-i ţină pe negri afară din Kleen Korners stând umăr la umăr cu Terri Smith (Miss Mugur de Cartof în 1975) şi Vicky Jones

(Vicepreşedintă a Ligii Femeilor), – înarmate cu pancarte şi petiţii şi zâmbete dulci, lejer demente.

Carrie, din cauza blestematei ăleia de Carrie, ea era de vină. Poate că şi mai înainte auzise paşi slabi dând târcoale locului lor iluminat, dar în seara asta, auzindu-şi propria poveste, sordidă şi nurlie, vedea siluetele propriu-zise ale tuturor acelor arătări, şi ochi galbeni care străpungeau bezna ca nişte lanterne.

Îşi cumpărase deja rochia pentru bal. Era albastră. Era frumoasă.

— Ai dreptate, spuse Tommy când termină de povestit. Veşti proaste. Nu sună deloc în genul tău.

Avea chipul grav, iar Sue simţi tăişul rece al spaimei. Apoi băiatul zâmbi – avea un zâmbet foarte vesel – iar întunecimea se retrase puţin.

— I-am tras unui copil un şut în coaste odată când era făcut knockout. Ţi-am spus vreodată despre asta?

Sue scutură din cap.

— Îhî! îşi frecă Tommy nasul amintindu-şi, iar obrazul îi tresări într-un tic mărunt, aşa cum făcuse şi cu ocazia mărturisirii despre prezervativul pus pe dos prima oară. Îl chema Danny. Patrick. M-a bătut de-am făcut pe mine odată când eram în clasa a şasea. Îl uram, dar mi-era şi frică de el. Mă băgam şi-n gaură de şarpe când îl vedeam. Ştii ce-nseamnă asta?

Nu ştia, dar dădu totuşi din cap.

— Oricum, până la urmă şi-a găsit naşul, după vreun an. Pete Taber. Nu era decât un prichindel, dar avea o grămadă de muşchi. Danny s-a luat de el de la ceva, nu ştiu, bile sau altceva, şi-n cele din urmă Peter, care avea dreptate, s-a ridicat, uite-aşa, şi l-a bătut de s-a căcat pe el. Asta s-a-ntâmplat pe terenul de joacă de la şcoala veche Kennedy Junior High. Danny a căzut, s-a lovit la cap şi a rămas acolo. Toţi am fugit. Credeam c-o fi murit. Am fugit şi eu, dar mai întâi i-am tras un şut straşnic în coaste. Pe urmă chiar a-

nceput să mi se facă rău când îmi aminteam. Ai de gând să-i ceri scuze?

Întrebarea lui o prinse pe Sue descoperită, şi tot ce putu face fu să scâncească slab:

— Tu ţi-ai cerut?

— Hm? Pe dracu', nu! Aveam treburi mai importante de făcut decât să-mi pierd vremea cu tratativele. Dar e o mare diferenţă, Susie.

— Zău?

— Nu mai suntem în clasa a şaptea. Iar eu aveam într-un fel dreptate, chiar dacă era o dreptate de să te pişi pe ea. Ce ţi-a făcut ţie vaca aia nenorocită?

Nu-i răspunse pentru că n-avea ce. Nu schimbase mai mult de-o sută de cuvinte cu Carrie în toată viaţa, dintre care vreo treizeci-patruzeci le rostise chiar astăzi. Educaţia fizică era singura materie pe care o făceau de când promovaseră de la Chamberlain Junior High. Carrie urma cursurile de comerţ/afaceri. Sue, firește, se dusese la teoretic.

Simţi deodată că-i e silă de sine.

Constatând că n-o putea îndura, se întoarse împotriva lui:

— Când ai început să iei toate deciziile astea morale măreţe? După ce-ai început să mă fuţi?

Văzu buna dispoziţie ştergându-i-se de pe faţă şi-i păru rău.

— Cred că mai bine tăceam, spuse Tommy şi-şi ridică pantalonii.

— Nu de tine, de mine-i vorba, îi puse Sue o mână pe braţ. Mi-e ruşine, nu vezi?

— Ştiu. Da' n-ar trebui să-ţi dau sfaturi. Nu mă prea pricep la treburile astea.

— Tommy, ţi s-a-ntâmplat vreodată să nu mai suporţi să fii aşa de... ăă, Popular?

— Eu?

Întrebarea îi aşternu surprinderea pe faţă.

— Vrei să zici, preşedinte al clasei, şi la fotbal, şi toate chestiile astea?

— Da.

— Nu. N-are nicio importanţă. Liceul nu-i un loc foarte important. Când intri, ai impresia că-i cine ştie ce, dar când se termină nimeni nu se mai gândeşte c-a fost mare scofală, doar încrezuţii. Ca frate-meu şi gaşca lui, oricum.

Asta n-o mulţumea cu nimic; îi înrăutăţea temerile. Micuţa Susie, tipa trăsnet de la Ewen High School, Premianta Şefă din Brigada Premiantelor. Rochia de bal păstrată pe vecie în dulap, învelită în celofan protector.

Noaptea apăsa neagră în geamurile uşor aburite ale maşinii.

— Probabil c-o să sfârşesc lucrând la atelierul auto al tatei, spuse Tommy. O să-mi petrec serile de vineri şi sâmbătă jos, la "Uncle Billy", sau afară, la "The Cavalier", bând bere şi povestind despre sâmbăta aia după-amiază când am luat stocul ăla baban de la Saunders de-am înnebunit tot Dorchester-u'. O să mă-nsor cu vreo caţă cicălitoare şi-o să am mereu maşina la modă anu' trecut, o să votez cu Democraţii...

— Încetează, îl opri Sue, cu gura brusc plină de o oroare întunecată şi dulce; îl trase spre ea. Iubeşte-mă. Mă doare aşa de rău capul în seara asta... Iubeşte-mă.

Aşa că o iubi, şi de astă dată totul fu altfel, de astă dată păru în sfârşit că este loc destul şi nu se mai produse nicio frecare obositoare ci o fricţiune delicioasă, care urca mereu, tot mai sus: de două ori trebui să se oprească, gâfâind, şi se abţinu, după care intră din nou

(a fost virgin înainte să mă aibă şi a recunoscut aş fi crezut şi o minciună)

şi intră tare iar respiraţia ei ieşea în icnete scurte şi sârguincioase după care începu să ţipe şi îl înşfăcă de spinare, incapabilă să se oprească, asudând, gustul cel rău îi dispăruse din gură, fiecare celulă părând să cunoască orgasmul ei propriu, trupul umplut de lumină solară,

acorduri muzicale în creier, fluturi sub craniu în cuşca minţii.

Mai târziu, în drum spre casă, o întrebă oficial dacă vrea să meargă cu el la Balul de Primăvară. Sue răspunse că da. Tommy vru să ştie dacă se hotărâse ce să facă în legătură cu Carrie. Îi spuse că încă nu. El zise că nu conta, dar nu era de aceeaşi părere. Începuse să i se pară că numai asta conta.

Din "Telekinezia: analiză şi consecinţe" *(Science Yearbook,* 1981), de Dean D. L. McGuffin:

Desigur, încă mai există acei oameni de ştiinţă – din păcate, cei de la Duke University sunt în fruntea lor – care resping cumplitele implicaţii de conţinut ale afacerii Carrie White. La fel ca şi Societatea Flatlands, Rozacrucienii, sau The Corlies din Arizona, care sunt încredinţaţi că bomba atomică nu funcţionează, aceşti nefericiţi dau bir cu fugiţii în faţa logicii şi-şi ascund capetele în nisip – iertată fie-mi combinaţia de metafore.

Fireşte că suntem capabili să înţelegem consternarea, tonul ridicat, scrisorile de protest şi controversele la convocările ştiinţifice. Ideea telekineziei în sine a fost o pastilă amară ca s-o înghită comunitatea ştiinţifică, cu zorzoanele ei de planşe *ouija,* mediumi, ciocănituri în masă şi coroniţe plutind prin aer ca-n filmele horror; dar nici chiar înţelegerea nu va scuza iresponsabilitatea ştiinţifică.

Deznodământul afacerii White ridică întrebări grave şi dificile. Un cutremur ne-a dislocat noţiunile ordonate asupra felului în care se presupune că trebuie să acţioneze şi să reacţioneze lumea fizică. L-am putea învinui pe un fizician de asemenea renume cum e Gerald Luponet pentru a fi susţinut că toată povestea e o farsă şi o înşelătorie, chiar şi în faţa unor probe atât de covârşitoare precum cele prezentate de Comisia White? Căci, dacă adevărul este Carrie White, atunci cum mai rămâne cu Newton?...

Stăteau în living room, Carrie şi Momma, ascultându-l pe Tennessee Ernie Ford cântând "Lăsaţi Luminile de Jos să Ardă" la un fonograf Webcor (pe care Momma îl numea victrola, sau, când era deosebit de bine dispusă, vic-ul). Carrie era aşezată la maşina de cusut, pompând cu picioarele în timp ce cosea mânecile unei noi rochii. Momma se aşezase sub crucifixul de ghips croşetând milieuri şi bătând din picioare în ritmul melodiei, care era una dintre favoritele ei. Dommb P. P. Bliss, care scrisese acest imn şi altele, nenumărate din cât se părea, era unul din strălucitoarele exemple despre opera lui Dumnezeu pe suprafaţa pământului. Fusese marinar, şi păcătos (două cuvinte care, în lexiconul lui Momma, erau sinonime), un mare blasfemator, hulindu-l pe Atotputernic. Apoi pe mare se stârnise o furtună cumplită, vasul ameninţase să se răstoarne, iar domnul P. P. Bliss căzuse în genunchii săi bolnavi de păcat cu o viziune a Iadului căscându-se sub fundul oceanului ca să-l înghită, şi se rugase lui Dumnezeu. Domnul P. P. Bliss îi făgăduise lui Dumnezeu că dacă-l salvează, Lui îi va dedica tot restul vieţii sale. Furtuna, fireşte, încetase imediat.

"*Viu străluce mila-Ţi, Doamne,*
Dintr-al Tău far, în vecii,
Nouă, dar, ne dai să ţinem
Luminiţe pe mal, vii... "

Toate imnurile domnului P. P. Bliss aveau o mireasmă marină.

Rochia pe care o cosea era de-a dreptul drăguţă, ca vinul închis la culoare – cea mai apropiată de roşu nuanţă îngăduită de Momma – şi avea mâneci bufante. Încerca să-şi ţină gândul strict la cusut, dar acesta bineînţeles i-o lua razna.

Lumina din plafon strălucea puternică, crudă şi galbenă, mica sofa de pluş prăfuit era desigur neocupată (Carrie nu invitase niciodată un băiat Să Ia Loc), iar pe peretele opus

se desenau două umbre gemene: Iisus crucificat şi, sub El, Momma.

Cei de la şcoală o sunaseră pe Momma la spălătorie, iar ea venise la amiază acasă. Carrie o privise apropiindu-se pe alee, în timp ce burta îi tremura.

Momma era o femeie foarte robustă, şi întotdeauna purta o pălărie. În ultima vreme picioarele începuseră să i se umfle, iar labele păreau tot timpul pe punctul de-a i se revărsa din pantofi.. Purta o jachetă de stofă neagră cu guler negru de blană. Ochii îi erau albaştri şi măriţi îndărătul bifocalelor fără rame. Ducea întotdeauna o geantă mare şi neagră în care îşi ţinea portmoneul şi portvizitul (ambele negre), o uriaşă Biblie ediţia King James (tot neagră) cu numele ei întipărit auriu pe copertă, şi un teanc de fascicule strânse cu o baretă de cauciuc. Broşurile erau de obicei portocalii şi tipărite îngălat.

Carrie ştia vag că Momma şi Daddy Ralph fuseseră cândva baptişti dar părăsiseră biserica atunci când căpătaseră convingerea că baptiştii lucrează pentru Antichrist. De-atunci începând, orice formă de adorare avea loc acasă. Momma oficia serviciul divin duminica, marţea şi vinerea. Ea era pastorul, iar Carrie congregaţia. Slujbele durau între două şi trei ore.

Momma deschisese uşa şi păşi apăsat înăuntru. Se priviră preţ de-o clipă, despărţite de holul scurt de la intrare, ca doi pistolari înaintea unui duel. Era unul din acele scurte momente care par

(frică oare chiar să fi fost frică în ochii lui Momma)

mult mai lungi în amintire.

Momma închise uşa în urma ei.

— Eşti femeie, spuse ea încet.

Carrie îşi simţi faţa sucindu-se şi schimonosindu-se şi nu se putu stăpâni.

— De ce nu mi-ai *zis?* se tângui ea. Oh, Momma, aşa m-am mai *speriat!* Şi fetele şi-au râs de mine cu toatele şi au dat în mine cu lucruri şi...

Momma pornise spre ea, iar acum mâna sa fulgeră cu iuţeală mlădie, mână tare, bătătorită de spălat şi musculoasă. O lovi cu dosul palmei peste falcă iar Carrie se prăbuşi în uşa dintre hol şi living, plângând zgomotos.

— Şi a făcut Domnul Dumnezeu coasta pe care a luat-o din Adam femeie, spuse Momma. Ochii i se vedeau peste măsură de mari prin ochelarii fără ramă; parcă ar fi fost două ouă la tigaie. O izbi pe Carrie cu latul piciorului, iar fata scoase un zbieret.

— Scoală-te, femeie. Să intrăm în casă şi să ne rugăm. Să ne rugăm Domnului Iisus pentru sufletele noastre rele şi păcătoase de femei slabe.

— *Momma…*

Suspinele erau prea puternice ca să-i îngăduie mai mult. Isteria latentă ţâşnise rânjind şi bolborosind. Nu se putea ridica în picioare. Putu doar să se târască în cameră cu părul atârnându-i peste chip, slobozind sughiţuri enorme, răguşite. Când şi când, Momma îşi balansa piciorul. Astfel înaintară prin living spre locul altarului, care cândva fusese un mic dormitor.

— Iar Eva era slabă, şi – zi-o, femeie! Zi-o!

— Nu, Momma, te rog ajută-mă...

Piciorul lovi. Carrie ţipă.

— Iar Eva era slabă şi a slobozit corbul asupra lumii, continuă Momma, iar numele corbului era Păcat, şi cel dintâi Păcat a fost împerecherea. Iar Domnul a pogorât peste Eva un Blestem, iar Blestemul era Blestemul Sângelui. Iar Adam şi Eva au fost izgoniţi din grădină şi în Lume iar Eva a descoperit că pântecul ei crescuse mare cu prunc.

Piciorul se legănă şi luă contact cu noada lui Carrie. Nasul i se zdreli pe podeaua de lemn. Intrau în alcovul altarului. Acolo se afla o cruce pe o masă acoperită cu mătase brodată. De o parte şi de alta a crucii erau puse lumânări albe. Înapoia acestora stăteau mai multe ilustraţii pe bandă cu Iisus şi apostolii săi. Iar la dreapta se găsea cel

mai rău loc din toate, casa terorii, beciul unde orice speranţă, orice rezistenţă faţă de voia Domnului – şi a lui Momma – se stingea. Uşa debaralei se chiora la ea, deschisă. Înăuntru, sub un hidos bec albastru aprins zi şi noapte, era prinsă concepţia lui Derrault asupra faimoasei predici a lui Jonathan Edwards; *"Păcătoşi în Mâinile unui Dumnezeu Mânios."*

— Şi a mai fost un al doilea Blestem, iar acesta era Blestemul Gestaţiunii, iar Eva l-a adus pe lume pe Cain în sudori şi sânge.

Acum Momma o târa, pe jumătate în picioare şi pe jumătate în patru labe, către altar, unde amândouă căzură în genunchi. Momma o apucă pe Carrie strâns de talie.

— Şi în urma lui Cain, Eva i-a dat naştere lui Abel, încă nepocăită de Păcatul Împerecherii. Şi astfel Dumnezeu a aruncat asupra Evei un al treilea Blestem, iar acesta era Blestemul Uciderii. Cain s-a ridicat şi l-a ucis pe Abel cu o piatră. Şi Eva tot nu s-a căit, şi niciuna din fiicele Evei nu s-au căit, şi peste Eva Vicleanul Şarpe a întemeiat o împărăţie a preacurviei şi pestilenţei.

— *Momma!* zbieră Carrie. Momma, te rog ascultă-mă! *N-a fost vina mea!*

— Pleacă-ţi capul, spuse Momma. Să ne rugăm.

— *Trebuia să-mi fi spus!*

Momma îşi coborî mâna pe ceafa fetei, iar înapoia mâinii se aflau toţi muşchii vânjoşi dezvoltaţi în unsprezece ani de cărat coşuri grele cu rufe şi împins cărucioare pline cu cearşafuri ude. Chipul cu ochii ieşiţi din orbite al Carriei zvâcni înainte iar fruntea i se pocni de altar, lăsând o urmă şi făcând lumânările să se clatine:

— Să ne rugăm, spuse Momma încet, implacabil.

Plângând şi trăgându-şi nasul, Carrie înclină din cap. Un ciucure de muci îi atârna sub nară pendulând – şi şi-i şterse

(de-aş avea câte cinci cenţi pentru fiecare dată când m-a făcut să plâng aici)

cu dosul mâinii.

— O, Doamne, declară tunător Momma, dându-şi capul pe spate, ajut-o pe femeia aceasta păcătoasă aflată aici lângă mine să vadă păcatul zilelor şi-al căilor ei. Arată-i că dacă ar fi rămas rară de păcat Blestemul Sângelui niciodată nu s-ar fi pogorât asupră-i. Se poate să fi săvârşit Păcatul Gândurilor Desfrânate. Se poate să fi ascultat muzică rock'n roll la radio. Se poate să fi fost ispitită de către Antichrist. Arată-i că aceasta e lucrarea blândă şi răzbunătoare a mâinii Tale, şi...

— Nu! Dă-mi drumu'!

Încercă să se ridice în picioare iar mâna lui Momma, puternică şi neînduplecată ca o cătuşă de fier, o forţă să îngenuncheze la loc.

— ... şi semnul Tău că trebuie să urmeze calea cea dreaptă şi îngustă de-aci încolo dacă voieşte să evite chinurile de flăcări ale Hăului Veşnic. Amin.

Îşi întoarse ochii scânteietori şi măriţi spre fiică-sa:

— Acum du-te în chilia ta.

— Nu!

Carrie îşi simţea răsuflarea îngroşându-se de spaimă.

— Du-te-n chilie. Roagă-te într-ascuns. Cere-ţi iertare pentru păcatul tău.

— N-am păcătuit, Momma. *Dumneata* ai păcătuit. Nu mi-ai spus, şi fetele au râs de mine.

Din nou i se păru că vede o străfulgerare de teamă în ochii femeii, stinsă la fel de iute şi fără sunet ca un fulger de vară. Momma începu s-o împingă pe Carrie cu forţa spre lumina albastră a debaralei.

— Roagă-te la Dumnezeu şi poate-ţi vor fi spălate păcatele.

— Momma, dă-mi drumul.

— Roagă-te, femeie.

— Am să fac pietrele să vină iar, Momma.

Momma se opri.

Până şi respiraţia păru să i se oprească o clipă în gâtlej. Iar după aceea, mâna se strânse pe ceafă, se tot încleştă,

până ce Carrie începu să vadă puncte roşii şi morbide înaintea ochilor şi-şi simţi creierul tulburându-se şi luând-o razna.

Ochii dilataţi ai femeii înotau pe dinaintea ei.

— Lepădătură a diavolului, şopti. De ce-am fost astfel blestemată?

Mintea învârtejită a Carriei se străduia să găsească ceva îndeajuns de uriaş pentru a-şi exprima chinul, ruşinea, teroarea, frica. Avea senzaţia că întreaga ei viaţă se îngustase până în acest nevolnic şi bont vârf de revoltă. Ochii îi erau bulbucaţi nebuneşte, gura, plină de scuipat, i se căscă larg.

— *O SUGI!* zbieră.

Momma sâsâi ca o pisică arsă cu fierul roşu.

— Păcat! ţipă ea. O, Păcat!

Începu s-o lovească pe Carrie în spinare, în ceafă, în cap. Fata fu îmbrâncită, clătinându-se, în penumbra albastră şi strâmtă a cămăruţei.

— *TE FUŢI!* răcni Carrie.

(aşa aşa o aşa cum altfel crezi că te-a făcut o doamne o ce bine)

Se rostogoli în debara cu capul înainte şi izbi peretele din fund, căzând pe podea pe jumătate ameţită. Uşa se trânti şi auzi cheia răsucindu-se.

Era singură cu Dumnezeul mânios al lui Momma.

Lumina albastră scălda imaginea unui Iehova uriaş şi bărbos care azvârlea mulţimi de fiinţe omeneşti, zbierând, prin adâncimi înnorate spre un abis de foc. Sub ei, figuri negre şi îngrozite se zvârcoleau în flăcările pierzaniei în vreme ce Omul Negru şedea pe un uriaş tron de culoarea flăcării, cu un trident în mână. Trupul său era al unui bărbat, dar avea coadă cu vârf ascuţit şi cap de şacal.

De data asta n-o să cedeze.

Dar fireşte că cedă. Fu nevoie de şase ore, dar cedă, plângând şi strigându-i să deschidă uşa şi să-i dea drumul afară. Nevoia de-a urina era cumplită. Omul Negru rânjea

la ea cu botul lui de şacal, iar ochii săi stacojii ştiau toate secretele sângerărilor femeieşti.

Mai fuseseră şi alte prilejuri cu care Momma o ţinuse închisă în debara nu mai puţin de-o zi întreagă – când furase inelul acela de patruzeci şi nouă de cenţi de la magazinul *Five and Ten* al lui Shuber, când găsise poza lui Flash Bobby Pickett sub perna ei – şi odată Carrie leşinase de nemâncare şi de duhoarea propriilor ei dejecţii. Şi niciodată, niciodată nu-i ripostase aşa ca azi. Azi chiar spusese Cuvântul acela cu F. Şi totuşi, Momma îi dădu drumul aproape imediat după ce ea cedă.

Iată. Rochia era gata. Îşi luă picioarele de pe pedală şi o ridică s-o privească. Era lungă. Şi urâtă. O ura.

Ştia de ce-i dăduse Momma drumul.

— Momma, pot să mă duc la culcare?

— Da.

Nu ridică privirea de pe milieul ei.

Carrie împături rochia pe braţ. Privi în jos la maşina de cusut. Deodată, pedala se înclină. Acul începu să se mişte în sus şi-n jos, reflectând lumina în străfulgerări de otel. Papiota se desfăşura în salturi. Roata laterală se învârtea.

Capul femeii zvâcni în sus, cu ochii căscaţi. Modelul cu ochiuri de la marginea tabletei, minunat de complex şi totuşi în acelaşi timp pe cât de precis pe-atât de regulat, se deşiră pe dată.

— Puneam bine aţa, doar, şopti încetişor Carrie.

— La culcare, zise scurt Momma, şi teama îi reveni în ochi.

— Da,

(i-a fost frică să nu smulg uşa debaralei din ţâţâni)

Momma.

(şi cred că puteam cred că puteam da cred că puteam)

Din *Umbra a explodat (pag.* 58):

Margaret White s-a născut şi a crescut în Motton, un orăşel lipit de Chamberlain. Elevii din Motton se duc să

învеţe la liceele de treapta întâi şi a doua din Chamberlain. Părinţii ei erau destul de înstăriţi; ţineau un prosper local de noapte imediat în afara oraşului, numit *"The Lolly Roadhouse".* Tatăl Margaretei, John Brigham, a fost omorât într-un incident cu focuri de armă la bar, în vara anului 1959.

Margaret Brigham, care atunci avea aproape treizeci de ani, a început să participe la întrunirile de rugăciune ale fundamentaliştilor. Mama ei se încurcase cu alt bărbat (Harold Allison, cu care ulterior avea să se căsătorească), amândoi vroiau să scape de Margaret – considera că mama ei, Judith, şi Harold Allison trăiau în păcat, şi-şi făcea destul de des cunoscute opiniile. Judith Brigham se aştepta ca fiica ei să rămână fată bătrână până la moarte. În frazeologia mai picantă a viitorului ei tată vitreg, "Margaret avea o mutră ca un cur de autocisternă şi un trup pe potrivă". O mai caracteriza şi ca "o mititică Iisusă-n rugă".

Margaret a refuzat să plece până în 1960, când l-a întâlnit pe Ralph White la o reuniune a redeşteptării. În luna septembrie a aceluiaşi an a părăsit reşedinţa familiei Brigham din Motton, mutându-se într-un mic apartament din Centrul Chamberlain. Idila dintre Margaret Brigham şi Ralph White s-a încheiat prin căsătorie, în 23 martie 1962. La data de 3 aprilie 1962, Margaret White a fost internată pentru scurt timp în Westover Doctors Hospital.

— N-a voit să ne zică ce-o supără, a spus Harold Allison. Singura oară cân' ne-am dus s-o vedem ne-a zis că trăim în adulter chiar dacă ne pusesem pirostriile, şi c-o să ne ducem în iad. A zis că Dumnezeu ne-a pus un semn nevăzut pe frunţi, da' că ea putea să-l vadă. Nebună ca un liliac într-un cuibar, aşa se purta. Mă-sa a-ncercat să fie drăguţă cu ea, să afle care-i necazu'. A apucat-o istericalele şi-a-nceput să bată câmpii despre un înger c-o sabie care cică umblă prin parcările la moteluri şi-i taie pe-ăi răi. Aşa că am plecat.

Judith Allison, oricum, avea cel puţin o vagă idee asupra posibilei probleme a fiicei ei; bănuia că Margaret avusese o întrerupere de sarcină. Dacă era adevărat, atunci copilul fusese conceput în afara căsniciei. Confirmarea acestei ipoteze ar arunca o lumină interesantă asupra caracterului mamei lui Carrie.

Într-o scrisoare lungă şi aproape isterică adresată mamei sale cu data de 19 august 1962, Margaret a spus că ea şi Ralph trăiau fără păcat, fără "Blestemul Împerecherii". Insista ca Harold şi Judith Allison să-şi închidă "bârlogul de pierzanie" şi să facă la fel. "Este", declara Margaret spre sfârşitul scrisorii, "singuru-l [sic] mod ca tu & Omu Ala să vă puteţi feri de Ploaia de Sânge care-o să vie. Ralph & Eu, ca Maria & Iosif, nicicând no să ne cunoaştem sau poluă-m [sic] carnea unu la altul. Dacă-i vro ieșire, să fie cea Divină. "

Desigur, calendarul ne arată că şi Carrie a fost concepută spre sfârşitul aceluiaşi an...

Fetele se echipau în linişte pentru ora de gimnastică, prima de luni dimineaţă, fără glume proaste sau mici chiuituri, şi niciuna dintre ele nu fu prea surprinsă când Miss Desjardin dădu de perete uşa vestiarului şi păşi înăuntru. Fluierul ei de argint se legăna între sânii mici, iar dacă şortul era acelaşi pe care-l purtase vineri, pe el nu mai rămăsese nicio urmă de la amprenta însângerată a Carriei.

Fetele continuară să se îmbrace posomorâte, fără s-o privească.

— Nu cumva voi sunteţi gaşca-n prag de absolvire, spuse încet Miss Desjardin. Când urmează? Peste-o lună? Iar Balul de Primăvară vine chiar mai curând. Majoritatea aveţi deja gata rochiile şi perechile, pun pariu. Sue, tu o să mergi cu Tommy Ross. Helen, cu Roy Evarts. Chris, bănuiesc că tu poţi s-alegi ce-ţi place. Cine-i norocosul?

— Billy Nolan, răspunse fără chef Chris Hargensen.

— Ei ei, nu-i aşa că-i chiar un tip norocos? remarcă Desjardin. Şi ce-o să-i dai în dar la serbare, Chris, un Kotex cu sânge? Sau, ce-ai zice de nişte hârtie igienică folosită? Înţeleg că lucrurile de soiul ăsta par să fie preocuparea ta, de-o vreme-ncoace.

Chris se împurpură la faţă.

— Plec. Nu-s obligată s-ascult chestiile astea.

Desjardin nu fusese în stare tot weekend-ul să-şi scoată din minte imaginea Carriei, Carrie zbierând, bolborosind, cu un şerveţel ud lipit drept în mijlocul părului pubian – şi propria ei reacţie, îngreţoşată şi furioasă.

Iar acum, când Chris încercă să iasă val-vârtej pe lângă ea, întinse braţul şi o îmbrânci într-un şir de dulăpioare turtite, de culoare olive, lângă uşă. Ochii Christinei se dilatară şocaţi, nevenindu-i să creadă. Apoi, un soi de mânie dementă îi inundă faţa.

— N-ai voie să dai în noi! urlă ea. O să dai de dracu' pentru asta! Să vezi dacă nu, fă *curvo!*

Celelalte fete tresăriră şi inspirară adânc, cu ochii holbaţi spre duşumea. Treaba scăpa de sub control. Sue observă cu coada ochiului că Mary şi Donna Thibodeau se ţineau de mână.

— Puţin îmi pasă, Hargensen, replică Desjardin. Dacă tu – sau oricare altă fată – credeţi că mi-am mâncat mălaiu' ca profesoară, vă-nşelaţi amarnic. Vreau doar să ştiţi toate că vineri aţi făcut o treabă căcăcioasă. Chiar căcăcioasă.

Chris Hargensen fierbea, cu ochii în jos. Celelalte fete se uitau jalnic, oriunde numai la instructoarea lor de sport nu. Sue se pomeni privind spre baia cu duşuri – scena crimei – şi-şi smulse ochii dintr-acolo. Niciuna dintre ele nu mai auzise până atunci un profesor folosind cuvântul "căcăcios".

— Aţi stat vreuna să vă gândiţi că şi Carrie White are suflet? Aţi stat vreuna *o dată* să vă gândiţi? Sue? Fern? Helen? Jessica? Oricare? Găsiţi că-i urâtă. Ei bine, urâte sunteţi toate. Am văzut vineri dimineaţă.

Chris Hargensen bombănea ceva cum că taică-său e avocat.

— *Gura!* îi ţipă în faţă Desjardin.

Chris se dădu înapoi atât de brusc încât izbi cu capul dulapurile din spate. Începu să schelălăie şi să-şi frece creştetul.

— O vorbă să mai scoţi, rosti încet Desjardin, şi dau cu tine de-a azvârlita cât colo. Vrei să afli dacă spun adevărul?

Chris, care după toate aparenţele trăsese concluzia că are de-a face cu o nebună, nu spuse nimic.

Desjardin puse mâinile în şolduri.

— Conducerea a hotărât ce pedeapsă să primiţi, fetelor. Nu e pedeapsa *mea,* îmi pare rău s-o spun. Eu mă gândeam la trei zile de eliminare şi refuzul biletelor la balul de absolvire.

Câteva fete se uitară una la alta, murmurând nefericite.

— Asta v-ar fi lovit acolo unde vă doare, continuă Desjardin. Din nefericire, personalul aripii administrative de la Ewen e format numai din bărbaţi. Nu cred că pot să-şi dea seama cu adevărat ce ticăloşie absolută e ceea ce-aţi făcut. Deci. O săptămână de detenţie.

Oftaturi spontane de uşurare.

— Dar. O să fie detenţia *mea.* La sport. Şi-am să v-alerg de-o să vă iasă ochii.

— Eu nu vin, spuse Chris.

Buzele i se subţiaseră.

— Treaba ta, Chris. Treaba voastră, a tuturor. Dar pedeapsa pentru chiul de la detenţie va consta în trei zile eliminare şi refuzul biletelor de bal. V-aţi prins?

Nimeni nu spuse nimic.

— Bun. Schimbaţi-vă. Şi gândiţi-vă la ce v-am zis.

Ieşi.

Tăcere mormântală preţ de-un moment lung şi copleşit. Apoi, Chris Hargensen spuse cu stridenţă sonoră, isterică:

— N-o să-i meargă!

Deschise o uşă la întâmplare, smulse o pereche de tenişi şi-i aruncă în perete.

— O să-i vin eu de hac! Dracu' s-o ia! Dracu' s-o ia! Să vedeţi voi dacă nu! Dacă ne aliem toate, putem să...

— Taci din gură, Chris, spuse Sue, şi fu surprinsă să audă în propria-i voce o inerţie moartă, adultă. Taci doar din gură.

— Nu s-a terminat, răspunse Chris Hargensen, desfăcându-şi fermoarul fustei cu o smucitură nervoasă şi întinzând mâna după şortul ei de sport, verde şi cu tivul destrămat după ultima modă. Nu s-a terminat, nici pe departe.

Şi avea dreptate.

Din *Umbra a explodat* (pag. 60-61):

După părerea cercetătorului de faţă, un mare număr dintre persoanele care au studiat problema Carrie White – fie pentru periodicele ştiinţifice, fie pentru presa populară – au insistat în mod eronat asupra relativ infructuoasei căutări de incidente telekinezice în copilăria fetei. Ca să încercăm o analogie grosolană, e ca şi cum s-ar irosi ani de zile căutând incidente de masturbare precoce în copilăria unui violator.

Spectaculosul incident cu pietrele joacă întrucâtva rolul de diversiune în această privinţă. Mulţi cercetători au adoptat convingerea neîntemeiată că acolo unde s-a înregistrat un incident, trebuie să mai existe şi altele. Ca să oferim încă o analogie, e ca şi cum s-ar desfăşura o echipă de observare a meteorilor în Crater National Park pentru că un asteroid uriaş a căzut acolo acum două milioane de ani.

Din câte am putut constata, nu există niciun alt exemplu *înregistrat* de TK în copilăria Carriei. Dacă ea n-ar fi fost unicul copil la părinţi, am putea avea cel puţin relatări din auzite asupra câtorva zeci de alte evenimente minore.

În cazul Andrea Kolnitz (vezi Addenda II pentru un istoric mai complet), ni s-a spus că, urmare a unei bătăi încasate pentru că se târâse pe acoperiş, "Dulăpiorul cu medicamente s-a deschis, sticluţele au căzut pe duşumea sau au părut că se aruncă singure prin baie, uşile se deschideau brusc şi se trânteau, şi, la apogeul manifestării, o combină stereo de peste o sută de kilograme s-a răsturnat iar discurile au zburat prin toată încăperea, bombardând ocupanţii şi spărgându-se de pereţi."

În mod semnificativ, relatarea provine de la unul din fraţii Andreei, după cum citează numărul din 4 septembrie 1955 al revistei "Life". "Life" este departe de-a fi cea mai academică sau inatacabilă sursă, însă mai există o cantitate impresionantă de documentaţie suplimentară, şi cred că aspectul mărturiei familiale este acreditat.

În cazul Carriei White, singura martoră a oricărui posibil prolog al evenimentelor culminante finale a fost Margaret White, iar ea, fireşte, e moartă...

Henry Grayle, director la Ewen High School, îl aşteptase toată săptămâna, dar tatăl Christinei Hargensen nu se arătă până vineri – a doua zi după ce Chris chiulise de la ora de detenţie cu formidabila Miss Desjardin.

— Da, Miss Fish? întrebă el pe un ton oficial în interfon, deşi putea să vadă prin fereastră vizitatorul aflat în antecameră, şi cu siguranţă că-i ştia chipul din fotografiile publicate în ziarul local.

— John Hargensen doreşte să vă vadă, Domnule Grayle.

— Să poftească, te rog.

Fir-ar să fie, Fish, chiar trebuie să te-arăţi aşa de impresionată?

Grayle era un incorigibil torţionar de agrafe, rupător de şerveţele, îndoitor de colţuri. Pentru John Hargensen, lumina călăuzitoare a legalităţii oraşului, puse la bătaie artileria grea – o cutie întreagă de clame rezistente, în mijlocul mapei de birou.

Hargensen era un bărbat înalt şi impresionant, cu un fel de-a se mişca plin de încredere în sine şi trăsături sigure, mobile, care dădeau de veste că ai de-a face cu un om superior în jocul interacţiunii sociale cu-un-pas-mai-în-faţă.

Purta un costum maron Savile Row cu irizaţii subtile de verde şi auriu străbătând ţesătura, care făcu de ruşine hainele de lucru ale lui Grayle luate de gata. Servieta îi era subţire, piele veritabilă, şi legată în oţel inoxidabil scânteietor. Avea un zâmbet impecabil şi plin de mulţi dinţi încapsulaţi – un surâs de să se topească inimile doamnelor-juraţi ca untul într-o tigaie încinsă. Strânsoarea mâinii, clasa-ntâi din cap până-n picioare – fermă, caldă, îndelungată.

— Domnule Grayle. Voiam să vă văd de-o bună bucată de vreme.

— Mă bucur întotdeauna să-i primesc pe părinţii ce se interesează de noi, replică Grayle cu un surâs uscat. De-asta avem Casa Deschisă a Părinţilor în fiecare lună octombrie.

— Fireşte, zâmbi Hargensen. Presupun că sunteţi un om ocupat, iar eu trebuie să mă aflu în instanţă peste patruzeci şi cinci de minute. Trecem la concret?

— Desigur, pescui Grayle în cutia sa cu agrafe, începând s-o mutileze pe prima. Presupun că vă aflaţi aici în legătură cu măsurile disciplinare luate contra fiicei dumneavoastră Christine. Trebuie să fiţi informat că poziţia şcolii faţă de problema respectivă a fost adoptată ferm. Ca om activând în domeniul justiţiei, vă daţi fără îndoială seama că abaterea de la reguli nu prea e posibilă, altfel...

Hargensen dădu din mână nerăbdător:

— Se pare că sunteţi prada unei confuzii, Domnule Grayle. Mă aflu aici pentru că fiica mea a fost molestată de către profesoara de educaţie fizică, Miss Rita Desjardin. Şi agresată verbal, teamă mi-e. Cred că termenul folosit de Miss Desjardin în legătura cu fiica mea a fost "căcăcioasă".

Grayle aspiră un oftat.

— Miss Desjardin a fost sancţionată.

Zâmbetul lui John Hargensen se răci cu treizeci de grade.

— Mă tem că o simplă sancţiune nu va fi suficientă. Mi se pare că acesta era primul an al tinerei, ăă, doamne în activitatea pedagogică?

— Da. Am considerat-o eminent mulţumitoare.

— Se pare că definiţia dumneavoastră asupra conceptului de "eminent mulţumitoare" include îmbrâncirea elevilor în dulapuri şi talentul de a înjura ca un birjar?

Grayle fentă:

— Ca avocat, sunteţi fără îndoială conştient că statul nostru recunoaşte şcolii titlul de *in loco parentis* – alături de deplina responsabilitate, ne revin drepturile părinteşti depline în timpul orelor de curs. Dacă nu sunteţi la curent, vă recomand să consultaţi *Districtul Şcolar Centralizat Monondock vs. Cranepool* sau...

— Sunt la curent cu conceptul, îl întrerupse Hargensen. Mai sunt conştient şi de faptul că nici cazul Cranepool pe care dumneavoastră, administratorii, preferaţi să-l citaţi cu atâta insistentă, sau cazul Frick, nu se referă la nimic legal în vreun fel de agresiunile fizice sau verbale. Există, însă, cazul *Districtul Şcolar #4 vs. David* Sunteţi la curent cu el?

Grayle era la curent. George Kramer, prim-adjunctul liceului centralizat din D.S. 14, era partenerul lui de poker. George nu mai prea juca poker. Lucra pentru o companie de asigurări după ce îşi asumase riscul să tundă un elev. Districtul Şcolar sfârşise prin a plăti şapte mii de dolari despăgubiri, adică vreo mie de dolari pentru fiecare şuviţă tăiată.

Grayle atacă o nouă clamă.

— Haideţi să nu ne citărm unul altuia cazuri, domnule Grayle. Suntem oameni ocupaţi. Nu vreau să avem neplăceri. Nu vreau scandal. Fiica mea este acasă, şi va sta acasă luni şi marţi. Astfel îşi va efectua cele trei zile de eliminare. E foarte bine.

O nouă fluturare indiferentă din mână.

— Iată ce doresc *eu,* continuă Hargensen. Unu: bilete de bal pentru fiica mea. Serbarea de absolvire a cursului superior e foarte importantă pentru ea, iar Chris e extrem de nefericită. Doi: să nu reînnoiţi contractul numitei Desjardin. Asta e dorinţa mea. Cred că dacă mi-aş da osteneala să chem Departamentul Şcolar în instanţă, aş putea pleca de-acolo atât cu concedierea ei cât şi cu o despăgubire grasă în buzunar. Dar nu vreau să fiu răzbunător.

— Deci tribunalul e alternativa dacă nu accept cererile dumneavoastră?

— Înţeleg că o discuţie în Comitetul Şcolar ar preceda-o, dar numai ca simplă formalitate. Însă, da, rezultatul final ar fi instanţa judecătorească. Neplăcut pentru dumneavoastră.

Încă o agrafă.

— Pentru agresiune fizică şi verbală, nu-i aşa?

— În primul rând.

— Domnule Hargensen, sunteţi conştient de faptul că fiica dumneavoastră şi vreo alte zece colege de-ale ei au aruncat cu şerveţele sanitare într-o fată căreia îi venise primul ciclu menstrual? O fată care avea impresia că sângerează de moarte?

O încruntare vagă încreţi trăsăturile lui Hargensen, ca şi cum i-ar fi vorbit cineva aflat într-o cameră îndepărtată.

— Îmi vine greu a crede că o asemenea alegaţie intră în discuţie. Vorbesc despre acţiunile comise ca urmare a...

— Nu mă interesează, i-o reteză Grayle. Nu mă interesează despre ce acţiuni vorbiţi. Această fată, Carietta White, a fost numită "budincă tâmpită" şi i s-a spus să-şi "pună dopu'" şi a fost expusă unor felurite gesturi obscene. Săptămâna asta n-a venit deloc la şcoală. Dumneavoastră nu vi se pare că ar fi vorba de agresiune fizică şi verbală? Mie da.

— Nu am de gând, spuse Hargensen, să stau aici şi să ascult o urzeală de semi-adevăruri, sau predica

dumneavoastră de director al şcolii, Domnule Grayle. Îmi cunosc destul de bine fiica pentru ca să...

— Poftim! scoase Grayle din coşul de sârmă marcat INTRĂRI, de lângă mapă, un pachet de cartonaşe roz şi le răspândi pe birou. Am mari îndoieli că o cunoaşteţi pe fiica reprezentată în aceste rapoarte măcar pe jumătate din cât credeţi. Dacă ar fi fost aşa, poate că v-aţi fi dat seama că ar cam fi timpul să facă o plimbare la magazia de lemne. E timpul s-o muştruluiţi aspru înainte de-a aduce vreun prejudiciu major cuiva.

— Nu veţi...

— Ewen, patru ani, trecu Grayle peste el. Înscrisă pentru absolvirea din iunie şaptezeci şi nouă; peste-o lună. I.Q. testat la o sută şi patruzeci. Optzeci şi trei în medie. Totuşi, văd că a fost acceptată, la Oberlin. Cred că cineva – dumneavoastră, probabil, domnule Hargensen – aţi tras nişte sfori destul de lungi. Şaptezeci şi patru de consemnări la detenţie. *Douăzeci* dintre acestea au fost pentru hărţuirea elevilor inadaptaţi, pot adăuga. Gen a cincea roată. Înţeleg că gaşca Christinei îi numeşte Mortimeri Snerd. Li se pare teribil de hilar. A chiulit de la cincizeci şi una din aceste detenţii consemnate. La Chamberlain Junior High, o eliminare pentru că a pus o pocnitoare în pantoful unei fete... notiţa de pe raport spune că această mică farsă era cât pe ce s-o coste două degete de la picior pe fata numită Irma Swope. Swope are buză-de-iepure, înţeleg. Vorbesc despre *fiica dumneavoastră,* Domnule Hargensen. Toate astea nu vă spun nimic?

— Ba da, răspunse Hargensen, ridicându-se; o roşeaţă uşoară îi inundase trăsăturile. Îmi spun că ne vom revedea în instanţă. Iar când voi fi terminat cu dumneata, ai să te poţi socoti norocos dacă vei avea din ce trăi vânzând enciclopedii din uşă-n uşă.

Grayle se ridică şi el, furios, iar cei doi bărbaţi se priviră peste birou.

— Fie, atunci în instanţă, acceptă Grayle.

Observă o mică tresărire de surpriză pe chipul lui Hargensen, îşi încrucişă degetele şi trecu la ceea ce spera că va fi un knockout – sau cel puţin un K.O. tehnic care va salva postul Ritei Desjardin şi îl va mai coborî cu o treaptă pe ticălosul ăsta cu cur-de-mătase.

— Se pare că n-aţi realizat toate implicaţiile clauzei *in loco parentis* în această chestiune, domnule Hargensen. Aceeaşi umbrelă care o acoperă pe fiica dumneavoastră e valabilă şi pentru Carrie White. Iar în momentul când ne veţi cita în temeiul agresiunii fizice şi verbale, vom contra-cita şi noi împotriva fiicei dumneavoastră în temeiul aceloraşi fapte faţă de Carrie White.

Lui Hargensen îi căzu falca, apoi închise gura.

— N-o să-ţi meargă cu trucuri de-astea ieftine, avocat...

— ...de găinari? Asta e o expresie pe care o căutaţi? zâmbi cu amărăciune Grayle. Cred că ştiţi unde e ieşirea, domnule Hargensen. Sancţiunile împotriva fiicei dumneavoastră rămân valabile. Dacă ţineţi să daţi curs acţiunii, e dreptul dumneavoastră.

Hargensen traversă bătos încăperea, se opri ca pentru a mai adăuga ceva, apoi ieşi, abia stăpânindu-se să-şi dea satisfacţie trântind straşnic uşa.

Grayle lăsă să i se reverse aerul din piept. Nu era greu să vezi de unde-şi moştenea Chris Hargensen îndărătnicia căpoasă.

A.P. Morton intră peste un minut:

— Cum a mers?

— Timpul o va spune, Morty, răspunse Grayle; strâmbându-se, privi la grămada de agrafe răsucite. Oricum, a rezistat cale de şapte clame. Într-un fel e un record.

— O să deschidă o acţiune civilă?

— Nu ştiu. L-a atins când i-am spus c-o să contra-citărm.

— Te cred.

Morton aruncă o privire telefonului de pe biroul lui Grayle.

— E vremea ca supraveghetorul să se ocupe de lada asta de gunoi, nu?

— Da, încuviinţă Grayle, ridicând receptorul. Slavă Domnului că asigurarea mea de şomaj e achitată la zi.

— Şi a mea, replică loial Morton.

Din *Umbra a explodat* (Addenda III):

Carietta White a predat strofa care urmează ca temă la poezie în clasa a şaptea. Dl. Edwin King, profesorul de engleză al Carriei într-a şaptea, declară: "Nu ştiu de ce am păstrat-o. Categoric, nu mi-a rămas în minte ca o elevă prea strălucită, şi nici acestea nu sunt versuri strălucite. Era foarte tăcută şi nu-mi aduc aminte să fi ridicat o dată măcar mâna în clasă. Dar ceva anume din poezioara asta părea un strigăt."

Iisus priveşte de pe perete,
Dar are faţa rece ca gheaţa,
Şi dacă el mă iubea
Aşa cum îmi spune ea
De ce mi-e aşa de singură viaţa?

Marginile hârtiei pe care e scrisă strofa sunt împodobite cu un mare număr de figurine cruciforme care aproape că par să danseze...

Luni după-amiază Tommy era la antrenamentul de baseball, iar Sue se duse la Kelly Fruit Company ca să-l aştepte.

Kelly's era cea mai tipică speluncă de liceeni cu care se putea lăuda comunitatea răsfirată larg din Chamberlain de când Şeriful Doyle închisese centrul de recreere în urma unui mare chef cu droguri. Era ţinută de un om gras şi ursuz numit Hubert Kelly care îşi cănea părul şi se plângea încontinuu că stimulatorul său cardiac electronic e pe punctul să-l curenteze.

Localul era o combinaţie de băcănie, chioşc de răcoritoare şi staţie de benzină – în faţă avea o pompă Jenny ruginită pe care Hubie nu se ostenise niciodată s-o schimbe de când fuzionaseră companiile. Mai vindea bere, vin ieftin, cărţi porcoase şi un sortiment larg de ţigări obscure ca Murads, King Sano şi Marvel Straights.

Chioşcul de răcoritoare avea placă de marmură veritabilă şi patru sau cinci separeuri pentru puştii fără amici sau destul de nenorocoşi ca să n-aibă unde merge pentru a se îmbăta sau droga. Un Flipper vechi care se gripa mereu la bila a treia îşi bâlbâia becurile în fund, lângă raftul de publicaţii porno.

Când intră, Sue o văzu imediat pe Chris Hargensen. Era aşezată într-unul din compartimentele din spate. Amorul ei curent, Billy Nolan, se uita prin ultimul număr din *Popular Mechanics* la standul de reviste. Sue nu ştia ce poate găsi o fată bogată, "populară", aşa cum era Chris, la Nolan, care arăta cam ca un straniu călător în timp din anii '50 cu părul lui dat cu briantină, geaca de piele împodobită cu fermoare şi rabla de Chevrolet care tuşea din eşapament.

— Sue! exclamă Chris. Vino-aici!

Sue dădu din cap şi ridică o mână, deşi antipatia i se ridică în gât ca un şarpe de hârtie. Când o privea pe Chris, parcă s-ar fi uitat printr-o uşă întredeschisă spre un loc unde Carrie White stătea chircită cu mâinile peste creştet. În mod previzibil, îşi găsi propria ipocrizie (inerentă în salutul din mână şi din cap) greţoasă şi de neînţeles. De ce nu putea pur şi simplu s-o rupă cu ea?

— De zece cenţi bere de rădăcini, îi ceru ea lui Hubie.

Kelly avea bere de rădăcini autentică, de soi ales, şi o servea în halbe din 1890, mari şi aburite. Aşteptase cu nerăbdare să o soarbă îndelung în timp ce citea un foileton şi îl aştepta pe Tommy – în ciuda prăpădului pe care-l cauzau tenului ei berea de rădăcini, nu putea fără ea. Nu fu însă mirată să constate că-i pierise pofta.

— Ce-ţi mai face inima, Hubie? întrebă.

— Măi copii, răspunse Hubie, decapitând spuma de pe berea lui Sue cu un cuţit de masă şi umplând mai departe halba. Voi nu pricepeţi nimica. Am băgat azi dimineaţă în priză aparatul de ras şi m-am ales cu o sută zece volţi drept prin stimulatorul ăla. Măi copii, voi habar n-aveţi cum e, n-am dreptate?

— Aşa se pare.

— Aşa. Ferească-vă Dumnezeu să trebuiască vreodată să aflaţi. Cât o s-o mai poată duce bătrâna mea ticăitoare? Măi copii, o să vedeţi voi când îmi cumpăr ferma şi zevzecii ăştia de la renovări urbane or să facă din locu-ăsta o parcare. Berea face zece cenţi.

Sue împinse fisa peste marmură.

— Cincizeci de milioane de volţi drept prin bătrânele ţevi, făcu sumbru Hubie şi coborî privirea spre mica umflătură a buzunarului de la piept.

Sue luă berea şi se strecură cu grijă pe locul gol din separeul Christinei. Arăta grozav de drăguţă, cu părul ei negru legat într-o panglică verde-trifoi şi o bluză strânsă pe trup care-i scotea în evidenţă sânii tari, cu vârfurile în sus.

— Ce mai faci, Chris?

— Căcarea lumii! zise Chris, cu un entuziasm afectat. Ai auzit-o pe ultima? M-au dat afară de la bal. Pun pariu că muistu-ăla de Grayle o să-şi piardă slujba.

Sue o auzise pe ultima. La fel ca toată lumea din Ewen.

— Tăticul îi dă în judecată, continuă Chris – şi, peste umăr: *Billii!* Vino-aici să-i zici salut lui Sue!

Tânărul lăsă jos revista şi veni agale, cu degetele mari agăţate în centura militară încheiată lateral, şi celelalte degete atârnându-i moi spre pubisul dolofan al levişilor bătuţi în ţinte. Sue se simţi năpădită de un val de irealitate şi rezistă impulsului de a-şi duce mâinile la faţă chicotind nebuneşte.

— Ura, Suze, aruncă Billy.

Se aşeză lângă Chris şi începu imediat să-i maseze umărul. Chipul îi era complet lipsit de expresie. Ar fi putut

tot atât de bine să fi pipăit un antricot de vită.

— Oricum, cred c-o să spargem petrecerea, anunţă Chris. Ca formă de protest sau cam aşa ceva.

— Chiar? exclamă Sue, sincer uimită.

— Nu, răspunse Chris, dând vag din mână. Nu ştiu.

Faţa i se scofâlci deodată într-o mască a furiei, la fel de brusc şi de neaşteptat ca pâlnia unei tornade.

— Nenorocita de Carrie White! Ce-aş mai vrea să-şi ia socoteala aia de popă trupete şi să şi-o bage drept în cur!

— O să treci tu şi peste asta, o consolă Sue.

— Dacă voi celelalte aţi fi ieşit numai odată cu mine... Doamne, Sue, de ce n-ai venit? Atunci zău că i-am fi apucat de boaşe. Nu mi te-am închipuit niciodată ca pe-un pion al şefilor.

Sue simţi că i se încing obrajii.

— De altele nu ştiu, da', eu n-am fost pionul nimănui. Am primit pedeapsa pentru că am considerat c-o merit. Am făcut o treabă împuţită. Încheiat citatul.

— Rahat. Nefututa aia de Carrie umblă creanga zicând că toată lumea afară de ea şi sclivisita de mă-sa o s-ajungă-n iad şi tu mai poţi să-i ţii partea? Ar fi trebuit să luăm zdrenţele-alea şi să i le băgăm pe gât.

— Sigur. Corect. Mai vorbim, Chris.

Ieşi din separeu.

De astă dată Chris se împurpură la faţă; sângele îi năvăli-n obraji dintr-o dată, de parcă un nor roşu ar fi trecut peste cine ştie ce soare dinăuntrul ei.

— N-oi fi tu Ioana d'Arc a oraşului! Cred că ţin bine minte că erai şi tu acolo, zbierând în cor cu toată lumea!

— Da, spuse Sue, tremurând. Dar eu am încetat.

— Oh, nu cumva eşti chiar *ea?* se minună Chris. Tii, ba zău că *da!* Ia-ţi berea de rădăcini cu tine. Să n-o ating cumva şi să mă prefac în aur.

Sue nu-şi luă berea. Se răsuci şi plecă, mai mult poticnindu-se. Tulburarea îi era cumplit de mare, prea mare pentru lacrimi sau furie. Era o fată cumsecade, şi

acesta fusese primul conflict în care să se fi implicat, fizic sau verbal, de pe vremea trasului de cozi din şcoala generală. Şi era pentru întâia oară în viaţa ei că se consacrase în mod activ unui principiu.

Şi, bineînţeles, Chris o lovise drept în locul potrivit, o atinsese exact acolo unde era cel mai vulnerabilă: căci *era* o ipocrită, nu părea să existe nicio cale de-a evita şi, undeva adânc, cuibărită înlăuntrul ei şi plină de ură, era conştiinţa faptului că unul din motivele pentru care participase la ora de condiţie fizică şi alergări în forţă ale Domnişoarei Desjardin n-avea nimic de-a face cu nobleţea. Nu vroia să-şi rateze pentru nimic în lume ultimul Bal de Primăvară. *Pentru nimic în lume.*

Tommy nu se zărea nicăieri.

O luă pe jos înapoi spre şcoală, cu stomacul chiorăindu-i jalnic. Micuţa Miss Mănăstire-de-Maici. Suzy Creamcheese. Fetiţa Cuminte care nu face Treaba Aia decât cu băiatul pe care intenţionează să-l ia de soţ – cu cuvenita acoperire a suplimentului de duminică, bineînţeles. Doi copii. Să-i baţi cu basca udă dacă dau cel mai mic semn de cinste: şi-o trag, se ceartă, sau refuză să se hlizească de fiecare dată când vreunu' grozav de deştept strigă "şase".

Bal de Primăvară. Rochie albastră. Corsaj ţinut toată după-amiaza în frigider. Tommy într-un sacou alb de seară, cingătoare, pantaloni negri, pantofi negri. Părinţii făcând fotografii cu Blitz Kodak şi Polaroid, pe care să le pună lângă canapeaua din salon. Crep mascând spalierele nude ale sălii de gimnastică. Două orchestre: una de rock, una de blues. Nicio a cincea roată n-are nevoie să se înscrie. Mortimer Snerd, fii bun şi stai afară. Accesul permis numai membrilor clubului şi viitorilor rezidenţi ai Kleen Korners.

În cele din urmă îi dădură lacrimile şi o luă la fugă.

Din *Umbra a explodat* (pag. 60):

Următorul citat face parte dintr-o scrisoare adresată de Chris Hargensen Donnei Kellogg. Tânăra Kellogg s-a mutat

de la Chamberlain la Providence, Rhode Island, în toamna anului 1978. Se pare că a fost una dintre puţinele prietene apropiate ale Christinei Hargensen, şi totodată confidentă. Scrisoarea poartă data poştei 17 mai, 1979:

"Aşa că am pierdut Balu' şi maţe-fripte de taică-meu zice că n-are de gând să le dea ălora ce merită. Da' n-o să le meargă, încă nu ştiu exact ce-am să fac, dar îţi garantez că toată lumea o să aibă o futu-i mare surpriză..."

Era şaptesprezece. Şaptesprezece mai. Tăie ziua pe calendarul din camera ei de îndată ce-şi trase cămaşa de noapte, lungă şi albă. Tăia fiecare zi ce trecea, cu un creion carioca mare şi negru, şi avea impresia că acest lucru exprima o foarte proastă atitudine în faţa vieţii. De fapt, nu-i păsa. Singurul lucru de care-i păsa cu adevărat era conştiinţa faptului că a doua zi Momma avea s-o trimită din nou la şcoală, unde va trebui să le întâlnească iarăşi pe toate. Pe Ele.

Se aşeză în micul ei balansoar Boston (cumpărat şi plătit cu propriii ei bani), lângă fereastră, închise ochii, şi le înlătură din minte, pe Ele ca şi toată harababura de gânduri conştiente. Parcă ar fi măturat o duşumea. Ridică-ţi covorul subconştientului şi strecoară dedesubt tot gunoiul. Pa.

Deschise ochii. Privi la peria de păr aflată pe biroul ei.

Flexează.

Ridică peria. Era grea. Ca şi cum ar fi ridicat o mreană cu braţe foarte slabe. Oh. Gemu.

Peria lunecă până la marginea biroului, trecu de punctul unde forţa gravitaţională ar fi trebuit s-o răstoarne, şi începu să se legene, ca suspendată cu un fir invizibil. Ochii Carriei se strânseră până la a deveni două tăieturi înguste. Venele îi pulsau la tâmple. Orice medic ar fi fost interesat să afle ce se petrecea cu trupul ei în momentele acelea; n-avea niciun sens logic. Respiraţia scăzuse la şaisprezece inhalări pe minut. Tensiunea sângelui se ridicase la 190/100. Pulsul la 140 – mai mult decât al astronauţilor sub acceleraţia

gravitaţională sporită a decolării. Temperatura atinsese 94,3°F. Corpul ei ardea energie ce părea că vine de nicăieri şi se îndreaptă spre niciunde. O electroencefalogramă ar fi prezentat unde alfa care nici nu mai erau unde, ci zig-zag-uri mari, ascuţite.

Lăsă jos, cu grijă, peria. Bun. Noaptea trecută o scăpase. Pierzi toate punctele, te duci la-nchisoare.

Închise din nou ochii şi se legănă. Funcţiile fiziologice începură să revină la normal; respiraţia i se acceleră până aproape de gâfâială. Balansoarul scârţâia uşor. Nu enervant, totuşi; liniştitor. Huța, huța. Limpezeşte-ţi minţile.

— Carrie? pluti, cam tulburată, vocea maică-si.

(ajung la ea interferenţe ca la radio când dai drumul la mixer bun, bun)

— Ţi-ai spus rugăciunile, Carrie?

— Mi le spun, strigă ea ca răspuns.

Da. Şi le spunea, sigur că da.

Privi la micul ei pat-studio.

Flexează.

Covârşitoare greutate. Enormă. De neîndurat.

Patul vibră, apoi capătul i se ridică la vreo trei degete.

Căzu la loc cu o bufnitură. Aşteptă, cu un surâs vag pe buze, ca Momma să strige furioasă. Nu strigă. Aşa că fata se ridică, urcă în pat şi se cuibări între cearşafurile răcoroase. O durea capul şi se simţea buimăcită, cum i se întâmpla întotdeauna după aceste şedinţe de antrenament. Inima îi bătea, într-un ritm aprig, înfricoşător.

Întinse mâna, stinse lumina şi se culcă la loc. Fără pernă. Momma nu-i dădea voie să folosească perne.

Se gândea la drăcuşori, la spiriduşi şi vrăjitoare

(oi fi vrăjitoare mămico târfa diavolului)

bântuind prin noapte, acrind laptele, răsturnând putinile de unt, mănând recoltele, în timp ce Ele se tupilau în casele Lor cu semne hexagonale desenate pe uşi.

Închise ochii, adormi şi visă pietre uriaşe, vii, prăvălindu-se prin noapte, căutând-o pe Momma, căutându-le pe Ele.

Încercau să fugă, să se-ascundă. Dar stânca nu le ascundea; copacul uscat nu le dădea adăpost.

Din *Numele meu e Susan Snell* de Susan Snell (New York: Simon & Schuster, 1986), pag. I-IV:

În legătură cu cele întâmplate la Chamberlain în Noaptea Balului, există un lucru pe care nu l-a înţeles nimeni. Nu l-a înţeles presa, nu l-au înţeles nici cercetători de la Duke University, nici David Congress – deşi cartea sa *Umbra a explodat* este, probabil, singura lucrare semi-decentă scrisă despre acest subiect – şi fără îndoială că nici Comisia White, care a găsit în mine un ţap ispăşitor foarte la-ndemână, nu l-a înţeles.

Acest unic lucru este faptul fundamental: eram copii.

Carrie avea şaptesprezece ani, Chris Hargensen tot şaptesprezece, eu şaptesprezece, Tommy Ross avea optsprezece, Billy Nolan (care a pierdut un an repetând clasa a noua, probabil înainte de-a învăţa cum să se tragă de manşete în timp ce era ascultat) avea nouăsprezece...

Copiii maturi reacţionează în moduri mai acceptabile din punct de vedere social decât cei mai mici, dar tot au un stil de-a lua hotărâri greşite, de a suprareacţiona, sau a subestima.

În prima secţiune care urmează acestei introduceri, trebuie să analizez, pe cât de bine pot, prezenţa acestor tendinţe în mine însămi. Până una-alta, problema pe care urmează s-o discut se află la baza implicării mele în evenimentele Nopţii de Bal, şi dacă vreau să mă spăl de păcate, trebuie să încep prin a relata unele scene pe care le resimt acum deosebit de dureros...

Am mai spus până acum această poveste, cel mai notoriu caz fiind în faţa Comisiei White, care a primit-o cu incredulitate.

Sub impresia celor două sute de morţi şi a distrugerii unui întreg oraş, este foarte uşor să se uite un singur lucru:

eram copii. Eram copii. Eram copii care încearcă să se descurce cât pot de bine...

— Te-ai scrântit.

O privi clipind din ochi, refuzând să creadă ceea ce efectiv auzise. Erau la el acasă, iar televizorul mergea, dat însă uitării. Mama lui se dusese în vizită la doamna Klein, peste drum. Tatăl era în atelierul din pivniţă, meşterind o colivie.

Sue părea stingherită dar hotărâtă.

— Aşa vreau eu, Tommy.

— Ei bine, aşa n-o vreau eu. Cred că-i cea mai tâmpită blestemăţie pe care-am auzit-o-n viaţa mea. Ca un lucru pe care să-l faci la un pariu.

Faţa lui Sue se încordă.

— O? Credeam că tu eşti ăla care ţinea discursuri măreţe alaltăieri seară. Da' când e vorba să-ţi pui banii acolo unde ţi-i gura aia mare şi grasă...

— Stai, ho! rânji Tommy, fără să se arate jignit. N-am spus că nu, nu? Oricum, nu încă.

— Ai...

— Stai. Stai doar. Lasă-mă să vorbesc. Vrei s-o invit pe Carrie White la Balul de Primăvară. Okay, asta mi-e clar. Dar mai sunt vreo câteva lucruri pe care nu le-nţeleg.

— Zi-le pe nume, spuse Sue aplecându-se spre el.

— Mai întâi, la ce-o să folosească? Şi doi, ce te face să crezi c-o să zică da dac-o invit?

— Să nu zică da? Păi... se încurcă Sue, eşti... toată lumea te place, şi...

— Ştim amândoi că ea nu prea are motive să-i pese cine ştie ce de oamenii pe care-i place toată lumea.

— Cu tine ar merge.

— De ce?

Presată, Sue arăta sfidătoare şi mândră în acelaşi timp.

— Am văzut cum se uită la tine. E topită. La fel ca jumătate din fetele de la Ewen.

Tommy îşi dădu ochii peste cap.

— Mă rog, aşa zic eu, spuse defensiv Sue. N-o să fie în stare să refuze.

— Să zicem că te cred. Cum rămâne cu chestia ailaltă?

— Adică la ce bun? Păi... o s-o scoată din carapacea ei, normal. O s-o facă...

Nu mai continuă.

— Să intre-n rândul oamenilor? Haide, Suze. Nici tu nu crezi palavrele astea.

— Bine. Poate că nu le cred. Dar poate că totuşi îi sunt datoare pentru ceva.

— Chestia de la duşuri?

— Mult mai mult de-atât. Poate că dacă n-ar fi decât asta, aş putea s-o las baltă, dar bancurile proaste au început încă din generală. N-am fost amestecată în multe, dar în câteva tot am fost. Dacă eram în aceeaşi clasă cu Carrie, fac pariu că mă băgam şi eu în mai multe. Părea să fie... hm, o distracţie nemaipomenită. Fetele pot fi rele ca nişte pisici sălbatice când e vorba de-aşa ceva, e o treabă pe care băieţii nu pot s-o-nţeleagă cu adevărat. Băieţii ar fi sâcâit-o pe Carrie o bucată de vreme, după care uitau, dar fetele... şi au tot ţinut-o aşa întruna, şi nici măcar nu mai pot să-mi aduc aminte cum a-nceput. Dacă eu aş fi Carrie, nici măcar n-aş mai putea suporta să m-arăt în lume. Pur şi simplu aş găsi un pietroi mare şi m-aş ascunde sub el.

— Eraţi copii, spuse Tommy. Copiii nu ştiu ce fac. Copiii nici măcar nu ştiu că reacţiile lor îi rănesc pe ceilalţi oameni, propriu-zis, practic. Le lipseşte, ăă, puterea de pătrundere. Pricepi?

Sue se pomeni luptându-se să-şi exprime gândul pe care i-l trezeau aceste cuvinte, căci îi păru dintr-o dată josnic să te dai mare pe lângă incidentul de la duşuri la fel cum se dă mare cerul pe deasupra munţilor.

— Dar rar se-ntâmplă să descopere *cineva* vreodată că faptele sale, propriu-zis, practic, îi rănesc pe ceilalţi! Oamenii nu devin mai buni, se fac mai deştepţi doar. Şi când

te-ai făcut mai deştept nu încetezi să smulgi aripile muştelor, nu faci decât să cauţi motive mai serioase pentru a o face. O mulţime de copii spun că le pare rău de Carrie White – mai ales fete, să *mori* de râs! — dar pun pariu că niciunul din ei nu-nţelege ce-nseamnă să *fii* Carrie White, fiecare secundă din fiecare zi. Şi nici nu le pasă cu-adevărat.

— Ţie-ţi pasă?

— Nu ştiu! ţipă fata. Dar cineva ar trebui să-ncerce şi să-i pară rău, într-un fel care să conteze... într-un fel care să-nsemne ceva.

— Bine. Am s-o invit.

— Chiar?

Replica lui Sue sunase plată, surprinsă. Nu se aşteptase ca Tommy să accepte într-adevăr.

— Da. Dar cred c-o să zică nu. Mi-ai supraestimat box-office-ul de farmec. Chestia aia cu popularitatea-i o balivernă. Ţi-au intrat gărgăunii la cap.

— Mulţumesc, rosti Sue pe un ton ciudat, ca şi cum i-ar fi mulţumit unui inchizitor pentru tortură.

— Te iubesc, răspunse Tommy.

Îl privi miratră. Era pentru prima oară că i-o spunea.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 6):

Există o mulţime de oameni – în majoritate bărbaţi – pe care nu-i surprinde faptul că i-am cerut lui Tommy s-o invite pe Carrie la Balul de Primăvară. Îi surprinde, totuşi, că el a făcut-o, ceea ce dovedeşte că intelectul masculin se aşteaptă la foarte puţin în materie de altruism de la semenii săi.

Tommy a invitat-o pentru că mă iubea şi fiindcă era lucrul pe care-l doream eu. Cum puteai şti că te iubeşte? întreabă scepticul de la balcon. Pentru că aşa mi-a spus el, domnule. Şi dacă l-ai fi cunoscut, asta ar fi fost prea destul şi pentru dumneata...

A invitat-o marţi, după prânz, şi s-a pomenit că e emoţionat ca un copil pe cale să meargă la prima sa petrecere cu colegii.

Ea stătea cu patru rânduri mai încolo în sala de studiu a orei a cincea, iar când sună de ieşire Tommy îşi croi drum prin mulţimea celor grăbiţi să iasă. La catedră, Dl. Stephens, un profesor înalt aflat tocmai în pragul îngrăşării, îşi aduna distrat hârtiile în servieta maronie şi jerpelită.

— Carrie?

— Ăhău?

Ridică privirea din carte cu o tresărire speriată, aşteptându-se parcă la o lovitură. Vremea era închisă, iar lumina neoanelor îngropate în plafon nu-i avantaja în mod deosebit tenul palid. Dar Tommy văzu pentru prima oară (fiindcă era pentru prima oară că o privea cu adevărat) că fata era departe de-a fi respingătoare. Faţa ei, mai curând rotundă decât ovală, avea ochi atât de negri încât păreau să arunce sub ei umbre, ca nişte vânătăi. Părul îi era de un blond închis, cam sârmos, strâns într-un coc care n-o prea umplea de vino-ncoace. Avea buze pline, aproape senzuale, şi dinţi albi de la natură. Trupul îi era, în cea mai mare parte, nedefinit. Un pulover larg îi ascundea sânii, lăsând să se observe doar două proeminenţe vagi. Fusta ei avea un colorit vioi, dar era tot groaznică: cădea într-o croială "A" ciudată şi greoaie până la jumătatea gambelor. Pulpele se arătau puternice, rotunjite, (încercarea de a le ascunde cu o pereche de ciorapi aţoşi înalţi până sub genunchi era bizară dar zadarnică) şi frumos formate.

Privea în sus spre el cu o expresie în care teama era amestecată cu altceva. Era absolut sigur că ştie ce e acel alt ceva. Sue avusese dreptate şi, odată ce era aşa, Tommy abia avu timp să se întrebe dacă fapta lui îi ajuta lui Carrie sau nu cumva înrăutăţea şi mai mult situaţia.

— Dacă n-ai pereche pentru Bal, ai vrea să vii cu mine?

Acum Carrie clipi şi, în timp ce-o făcea, se petrecu un lucru ciudat. Timpul necesar ca să se întâmple poate să nu

fi fost mai mult de-o fracţiune de secundă, dar după aceea Tommy şi-l putu reaminti fără efort, la fel cum se întâmplă cu visele sau cu senzaţiile de *déjà vu.* Simţi o ameţeală ca şi cum creierul nu i-ar mai fi controlat trupul – sentimentul mizerabil de înstrăinare pe care-l avea când bea prea mult, ajungând pe punctul să vomite.

Apoi îi trecu.

— Ce? Ce?

Cel puţin nu se înfuriase. Tommy prevăzuse un scurt acces de furie urmat de o retragere rapidă. Dar Carrie nu era furioasă; părea incapabilă să accepte cât de cât ideea a ceea ce-i spusese el. Acum erau singuri în sala de studiu, exact între refluxul elevilor dinainte şi fluxul celor ce urmau.

— La Balul de Primăvară, spuse el, cam şovăitor. E vinerea viitoare şi ştiu că-i cam târziu pentru o invitaţie, dar...

— Nu-mi place să fiu păcălită, spuse ea încet, şi-şi lăsă capul în piept.

Ezită doar o secundă, iar apoi trecu pe lângă el, se opri, se întoarse şi deodată Tommy văzu în ea demnitate, un lucru atât de firesc încât se îndoia că fata era măcar conştientă de existenţa lui.

— Oare Voi, Ăştia, credeţi că puteţi, chiar aşa, să mă păcăliţi la nesfârşit? Ştiu foarte bine cu cine-ai să te duci.

— Nu mă duc cu nimeni cu care n-am chef, spuse răbdător Tommy. Te invit pentru că vreau eu să te invit.

În ultimă instanţă, ştia că acesta e adevărul. Dacă Sue făcea un gest reparator, asta nu conta decât în al doilea rând.

De-acum începuseră să intre elevii la ora a şasea, iar unii dintre ei îi priveau curioşi. Dale Ullman îi spuse ceva unui băiat pe care Tommy nu-l cunoştea, şi amândoi chicotiră.

— Vino, o chemă Tommy.

Ieşiră pe hol.

Erau la jumătatea drumului spre Aripa Patru – clasa lui se afla în partea opusă – păşind alături, fie şi din întâmplare poate, când Carrie spuse, aproape prea încet ca să se-audă:

— Aş veni cu plăcere. Cu mare plăcere.

Tommy era destul de perspicace ca să ştie că nu era o acceptare, şi din nou îl umplu îndoiala. Totuşi, treaba începuse.

— Atunci, fă-o. Va fi în regulă. Pentru amândoi. Avem noi grijă de asta.

— Nu, spuse ea, şi aşa cum arăta, dintr-o dată gânditoare, ar fi putut fi socotită chiar o fată frumoasă. Va fi un coşmar.

— N-am bilete, replică băiatul, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Azi e ultima zi când se mai vând.

— Hei, Tommy, ai luat-o în direcţie greşită! răcni Brent Gillian.

Carrie se opri:

— Ai să-ntârzii la oră.

— Vii?

— La oră, insistă ea, nefericită. La oră. O să sune de intrare.

— Vii?

— Da! exclamă Carrie cu furioasă neajutorare. Ştiai c-o să vin!

Îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Ba nu. Dar acum ştiu. Trec să te iau la şapte jumate.

— Bine, şopti fata. Mulţumesc.

Arăta de parcă era cât pe ce să leşine.

Şi atunci, mai ezitant ca oricând, Tommy îi atinse mâna.

Din *Umbra a explodat* (pag. 74—76):

Probabil că niciun alt aspect al afacerii Carrie White n-a fost atât de prost înţeles, de inexact dedus şi de învăluit în mister, ca rolul jucat de Thomas Everett Ross, nenorocosul cavaler al Carriei la Balul de Primăvară al Liceului Ewen.

Morton Cratzchbarken, într-un discurs recunoscut ca voit senzaţional la Colocviul Naţional de Fenomene Metapsihice de anul trecut, a spus că cele mai şocante două evenimente ale secolului douăzeci au fost asasinarea lui John F. Kennedy din 1963 şi distrugerea oraşului Chamberlain, Maine, în mai 1979. Cratzchbarken subliniază că ambele evenimente au fost aduse la cunoştinţa cetăţenilor de către mass media, şi ambele aproape că au urlat în gura mare faptul înfricoşător că, în vreme ce ceva luase sfârşit, altceva fusese irevocabil pus în mişcare. Dacă se poate accepta o atare comparaţie, arunci Thomas Ross a jucat rolul unui Lee Harvey Oswald – omul-trăgaci într-o catastrofă. Întrebarea care persistă este: a făcut-o în mod conştient sau nu? Susan Snell, după cum ea însăşi recunoaşte, urma să fie escortată de către Ross la serbarea anuală. Susţine că i-a propus lui Ross s-o ia în locul ei pe Carrie, pentru a-şi ispăşi vina rolului jucat de ea în incidentul de la duş. Cei ce resping această ipoteză, în ultima vreme urmând opinia lui George Jerome de la Harvard, afirmă că o să fie o deturnare profund romantică, fie o minciună sfruntată. Jerome argumentează cu toată tăria şi elocvenţa că nu e deloc caracteristic pentru adolescenţii de vârsta liceului să se simtă datori de-a "ispăşi" indiferent ce – mai ales în cazul unei ofense faţă de un egal de-al lor care a fost ostracizat din clicile existente.

"Ar fi încurajator să putem crede că firea adolescenţilor e capabilă de un asemenea gest care să salveze mândria şi imaginea de sine a păstrării inferioare din ordinul scurmătoarelor", a declarat Jerome într-un număr recent din *"The Atlantic Monthly",* "dar ştim bine că nu e aşa. Găina slabă nu e ridicată blând din praf de către tovarăşele ei; mai degrabă, este exterminată rapid şi fără milă."

Jerome, fireşte, are perfectă dreptate – în legătură cu păsările, în orice caz – iar elocvenţa lui e neîndoielnic răspunzătoare în bună măsură pentru avansarea teoriei "farsei crude", de care Comisia White s-a apropiat fără însă

a o statua propriu-zis. Această teorie sugerează că Ross şi Christine Hargensen (vezi pag. 10-18) se aflau în centrul unei vaste conspiraţii de a o aduce pe Carrie White la Balul de Primăvară şi, odată ajunsă acolo, a-i desăvârşi umilirea. Unii teoreticieni (în majoritatea autori de romane poliţiste) mai susţin şi că Sue Snell a jucat un rol activ în conspiraţie. Astfel, misteriosul domn Ross e aruncat în cea mai proastă lumină posibilă, cea a unui farsor cinic manipulând cu deliberare o fată instabilă psihic spre o situaţie de stres extrem.

Autorul de faţă nu crede că aşa ceva e plauzibil, având în vedere caracterul domnului Ross. Aceasta este o faţetă rămasă în mare măsură neexplorată de către detractorii lui, care l-au zugrăvit mai curând ca pe un atlet insipid, o vedetă locală; expresia "bufon tălâmb" exprimă perfect această optică asupra lui Tommy Ross.

E drept că Ross era un sportiv de capacitate peste medie. Cel mai bun era la baseball, fiind membru al selecţionatei Ewen cu începere din anul doi. Dick O'Connell, manager general al echipei Boston Red Sox, a indicat faptul că lui Ross i s-ar fi oferit un avans considerabil pentru semnarea contractului, dacă rămânea în viaţă.

Dar Ross era şi un elev de A-pe-linie (necorespunzând deloc imaginii de "bufon tălâmb") după cum au spus părinţii lui, hotărâse că baseball-ul profesionist trebuia să mai aştepte până la terminarea facultăţii, unde plănuia să studieze pentru licenţa de limba engleză. Preocupările lui includeau creaţia poetică, iar o poezie scrisă cu şase luni înainte de-a muri a fost publicată într-o "mică revistă" cu autoritate, numită *"Everleaf.* O puteţi găsi în Addenda V.

Colegii săi de clasă care au supravieţuit îi acordă şi ei note mari, ceea ce e foarte semnificativ. N-au mai rămas decât doisprezece supravieţuitori după ceea ce în presa populară a devenit cunoscut ca Noaptea Balului. Cei care nu participau au fost în majoritate elevii nepopulari din clasele de treapta întâi şi a doua. Dacă aceşti "excluşi" şi-l

amintesc pe Ross ca pe un băiat prietenos şi simpatic (mulţi s-au referit la el cu "al dracu' de mişto gagiul!"), oare asta nu face ca teza Profesorului Jerome să sufere într-un grad corespunzător?

Rezultatele şcolare ale lui Ross – care, conform legii de stat, nu pot fi reproduse aici – coroborate cu amintirile colegilor de clasă şi cu comentariile rudelor, vecinilor şi profesorilor, întregesc portretul unui tânăr extraordinar. Acesta e un fapt care nu se potriveşte mai deloc cu imaginea Profesorului Jerome referitoare la un băiat dur şi viclean, mort după admiraţia celorlalţi. Se pare că era destul de îngăduitor faţă de atacurile verbale şi suficient de independent faţă de grupul său pentru a o invita pe Carrie de la bun început. De fapt, Thomas Ross pare a fi fost un soi de raritate: un tânăr cu conştiinţă socială.

Nu ne vom referi aici la sfinţenia lui. Nu ar avea niciun rost. Dar cercetarea intensivă m-a adus la convingerea că nu era nicio găină umană în poiata şcolii publice, alăturându-se cu inconştienţă măcelăririi unei găini mai slabe...

Zăcea

(nu mi-e frică nu mi-e frică de ea)

pe pat cu un braţ petrecut peste ochi. Era sâmbătă noapte. Dacă voia să facă rochia pe care o avea în minte, trebuia să înceapă mâine cel mai

(nu mi-e frică mămico)

târziu. Cumpărase deja materialul de la John's, din Westover. Bogăţia sa grea, de catifea mototolită, o speria. O speriase şi preţul, şi fusese intimidată de proporţiile magazinului, de doamnele şic hoinărind pe ici pe colo în rochiile lor uşoare de primăvară, examinând suluri de stofă. Domnea în atmosferă o stranietate cu ecou, iar localul se situa la antipozi faţă de filiala din Chamberlain a Woolworth's-ului, de unde îşi cumpăra ea de obicei materialele.

Fusese intimidată, dar nu oprită. Pentru că, dac-ar fi vrut, i-ar fi putut trimite pe toţi ţipând în stradă. Manechine răsturnându-se, lămpi căzând, rulouri textile zburând prin aer ca nişte flamuri desfăşurându-se. Precum Samson în templu, putea potopi prăpăd peste capetele lor dacă o dorea.

(nu mi-e frică)

Acum pachetul era ascuns jos în pivniţă pe un raft uscat, iar ea avea să-l aducă sus. În noaptea asta.

Deschise ochii.

Flexează.

Biroul se ridică în aer, se cutremură o clipă, după care se înălţă până atinse aproape tavanul. Îl ridică. Îl coborî. Acum patul, cu greutatea ei cu tot. Sus. Jos. Sus. Jos. Întocmai ca un lift.

Abia dacă era cât de cât obosită. Mă rog, un pic. Nu prea mult. Capacitatea, aproape pierdută acum două săptămâni, prospera din plin. Progresase cu o iuţeală aproape...

Ei bine, aproape înspăimântătoare.

Iar acum, aparent descătuşate, – la fel ca şi cunoştinţa menstruaţiei – zeci de amintiri se iviseră, de parcă cine ştie ce stăvilar mintal ar fi fost doborât astfel ca ciudatele ape să poată năvăli şiroaie. Erau amintiri de fetiţă, înceţoşate, distorsionate, dar cu toate acestea foarte prezente. Făcea tablourile să danseze pe pereţi; dădea drumul robinetelor de apă aflate în cealaltă parte a încăperii; Momma îi cerea

(Carrie închide ferestrele o să plouă)

să facă ceva iar ferestrele se trânteau deodată prin toată casa; îi dezumfla Domnişoarei Macaferty toate cele patru cauciucuri odată deşurubând ventilurile de la roţile Volkswagen-ului ei; pietrele...

(!!!!!!! nu nu nu nu nu !!!!!!!)

...dar acum nu mai avea niciun rost să nege amintirea, nu mai mult decât ar fi negat ciclul menstrual, iar amintirea aceasta nu era împăienjenită, nu, nu *asta;* era aspră şi strălucitoare, ca nişte săgeţi frânte ale fulgerului; fetiţa —

(momma stai momma, nu mai nu pot să respir o gâtul meu o mămico îmi pare rău că m-am uitat momma o limba mea sânge în gură)

biata fetiţă —

(zbierând: târfă mică o ştiu eu cum e cu tine văd eu ce e de făcut)

biata fetiţă zăcând jumătate în debara jumătate afară, văzând stele negre jucând pretutindeni în faţa ochilor ei, un zumzet dulce, îndepărtat, limba umflată bălăbănindu-i-se printre buze, grumazul încercuit de un jug de carne tumefiată, roasă, acolo unde o sugrumase Momma şi pe urmă Momma venind iar, venind la ea, Momma cu cuţitul lung de măcelărie al lui Doddy Ralph în mâna

(să tai trebuie să tai răul să-l smulg ticăloşia păcatele cărnii o ştiu eu despre ochi îţi scot ochii)

dreaptă, faţa ei schimonosită şi chinuită, bale pe bărbie, cu Biblia lui Doddy Ralph în mâna cealaltă

(n-o să te mai uiţi tu niciodată la urâciunea aia despuiată)

şi ceva s-a flexat, nu flexat ci FLEXAT, ceva enorm şi neformat şi titanic, un izvor de putere ce nu era a ei acum şi niciodată nu va mai fi şi apoi ceva a căzut pe acoperiş şi Momma a zbierat şi a scăpat Biblia lui Doddy Ralph şi asta a fost *bine,* şi pe urmă alte bufnituri şi trosnituri şi apoi casa a început să arunce cu mobilele peste tot şi Momma a scăpat cuţitul şi a căzut în genunchi şi a început să se roage, ținând mâinile sus şi legănându-se-n genunchi în timp ce scaunele şuierau prin hol şi paturile de la etaj cădeau şi masa din sufragerie a încercat să se înghesuie pe-o fereastră şi atunci ochii maică-si crescând uriaşi şi înnebuniţi, bulbucându-se, degetul ei arătând spre fetiţă

(tu eşti tu eşti lepădătură a satanei vrăjitoareo pui de diavol *tu* faci asta)

şi pe urmă pietrele şi Momma leşinase în timp ce acoperişul pârâia şi trosnea ca sub paşii lui Dumnezeu şi după aceea...

După aceea leşinase şi ea. Iar pe urmă n-au mai fost amintiri. Momma n-a vorbit despre cele întâmplate. Cuţitul de măcelărie s-a întors în sertarul său. Momma a oblojit uriaşele vânătăi albastre şi negre de pe gâtul ei iar Carriei i se părea că ţine minte c-a întrebat-o pe Momma de unde le are iar Momma a strâns din buze şi n-a spus nimic. Puţin câte puţin, totul a căzut pradă uitării. Ochiul amintirii nu s-a mai deschis decât în vise. Tablourile nu mai dansau pe pereţi. Ferestrele nu se mai închideau singure. Carrie nu şi-a mai amintit niciodată de o vreme când lucrurile fuseseră altfel. Niciodată, până acum.

Stătea întinsă pe patul ei, cu privirea în plafon, asudând.

— Carrie! La masă!

— Mulţumesc.

(nu mi-e frică)

Momma.

Se ridică şi-şi prinse părul cu o bentiţă albastră-închis. Apoi coborî la parter.

Din *Umbra a explodat* (pag. 59)

Cât de vizibilă era "facultatea sălbatică" a Carriei, şi ce părere avea despre ea Margaret White, cu etica ei creştină împinsă până la extrem? Nu vom şti, probabil, niciodată. Suntem însă tentaţi să credem că reacţia doamnei White trebuie să fi fost la rândul ei dusă la extrem...

— Nici nu te-ai atins de plăcintă, Carrie, ridică Momma privirea din broşura pe care o citea atentă în timp ce-şi bea Neabătutul Comentariu. E de casă.

— Mă face să-mi iasă coşuri, Momma.

— Coşurile sunt calea Domnului de a te pedepsi. Acum mănâncă-ţi plăcinta.

— Momma?

— Da?

Carrie se aruncă:

— Tommy Ross m-a invitat la Balul de Primăvară, vinerea viitoare...

Broşura fu uitată. Momma se holba la ea cu ochi uriaşi care spuneau mă-nșeală auzul. Nările îi palpitau ca ale unui cal ce-a auzit pârâitul uscat al unui şarpe cu clopoţei.

Carrie încercă să-şi înghită nodul din gât şi nu

(nu mi-e frică o ba mi-e)

reuşi să scape decât de-o parte din el.

— ...şi-i un băiat foarte drăguţ. A promis să treacă pe-aici înainte, ca să-l cunoşti, şi...

— Nu.

— ...să mă aducă acasă pe la unşpe. Am...

— Nu, nu, *nu!*

— ...primit. Momma, te rog, înţelege că trebuie să-ncep şi eu să... să încerc să intru-n rândul lumii. Eu nu sunt ca dumneata. Sunt caraghioasă – vreau să zic, colegii mă găsesc caraghioasă. Nu vreau să fiu aşa. Vreau să-ncerc şi să fiu un om întreg înainte de-a fi prea târziu ca să...

Doamna White îşi azvârli ceaiul în obrazul Carriei.

Nu era decât călduţ, dar n-ar fi putut reteza vorbele fetei mai brusc nici clocotit să fi fost. Rămase buimacă, fluidul de culoarea chihlimbarului scurgându-i-se de pe bărbie şi obraji pe bluza albă, întinzându-se. Era lipicios şi mirosea a scorţişoară.

Doamna White tremura, cu faţa împietrită, în afară de nări, care continuau să pulseze. Deodată, îşi aruncă pe spate capul şi urlă în tavan.

— Doamne! Doamne! Doamne!

Mandibula îi clănţănea brutal cu fiecare silabă.

Carrie stătu nemişcată.

Doamna White se ridică şi ocoli masa. Mâinile îi erau încleştate ca nişte gheare tremurânde. Avea pe faţă o expresie dementă de compasiune amestecată cu ură.

— Chilia, spuse. Du-te-n chilie şi te roagă.

— Nu, Momma.

— Băieţii. Da, băieţii vin la rând. După sânge, băieţii vin. Ca nişte câini, adulmecă, le curg balele, caută să afle de unde vine mirosul ăla. *Mirosul… ăla!*

Tot braţul i se repezi în lovitură, iar sunetul palmei pe faţa Carriei

(o doamne ce frică mi-e acum)

păru pocnetul sec al unei curele de piele şfichiuind în aer. Carrie rămase pe scaun, deşi partea de sus a trupului i se clătină. Urma de pe obrazul ei fu mai întâi albă, apoi roşie ca sângele.

— Semnul, spuse doamna White.

Ochii îi erau dilataţi dar goi; respira cu gâfâieli repezi şi lacome. Părea că vorbeşte de una singură, când mâna îi coborî ca o gheară pe umărul fetei şi o trase de pe scaun.

— L-am văzut eu, sigur. O, da. Dar. N-am. Făcut-o. Niciodată. Doar pentru el. El. M-a. Luat...

Tăcu, cu ochii rătăcindu-i aiurea spre plafon. Carrie era îngrozită. Momma părea să fi căzut pradă unei mari revelaţii ce-o putea nimici.

— Momma...

— În maşini. O, ştiu eu unde te duc ei cu maşinile lor. La periferie. În moteluri. Whisky. Miros... *o, ce te mai miros!*

Vocea i se înălţă într-un ţipăt. Tendoanele îi ieşeau prin pielea gâtului, iar capul i se răsucea în sus ca pentru a căuta ceva.

— Momma, mai bine să te-opreşti...

Aceste cuvinte părură s-o plesnească aducând-o înapoi la realitate, un soi de realitate ceţoasă. Buzele îi tresăriră într-un fel de surpriză primitivă şi se opri, ca bâjbâind după sensuri vechi într-o lume nouă.

— Chilia, murmură. Du-te-n chilie şi te roagă.

— Nu.

Momma ridică mâna să lovească.

— *Nu!*

Braţul se opri în aerul încremenit. Momma se holbă la propria-i mână, pentru a se asigura că încă mai e la locul ei,

şi intactă.

Tipsia cu plăcintă se înălţă deodată de pe grătarul pus pe masă şi zbură prin cameră spre a se strivi lângă uşa livingului într-un plescăit de sirop de mure.

— *Am să mă duc, Momma!*

Ceaşca de ceai răsturnată a doamnei White îşi luă zborul şi-i şuieră pe lângă cap sfărâmându-se deasupra aragazului. Momma ţipă şi căzu în genunchi, acoperindu-şi creştetul cu mâinile.

— Odrasla Diavolului, gemu. Odrasla Diavolului, lepădătura Satanei...

— Momma, ridică-te.

— Desfrâu şi preacurvie, poftele cărnii...

— *Ridică-te!*

Pe Momma o părăsi glasul dar se ridică în picioare, cu mâinile pe cap încă, asemenea unui prizonier de război. Buzele i se mişcau. Carrie avu impresia că recita Tatăl Nostru.

— Nu vreau să mă lupt cu dumneata, Momma, spuse ea, iar vocea aproape că i se frânse de pe buze dizolvându-se; făcu eforturi să şi-o controleze. Nu vreau decât să fiu lăsată să-mi trăiesc viaţa. A dumitale... a dumitale nu-mi place!

Se întrerupse speriată în ciuda propriei voinţe. Blasfemia ultimă fusese rostită – şi era de o mie de ori mai gravă decât cuvântul cu F.

— Vrăjitoare, şopti Momma. Spune în Cartea Domnului: "Să nu înduri în viaţă o vrăjitoare." Tatăl tău a făcut treaba Domnului...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, o întrerupse Carrie; întotdeauna o tulbura s-o audă pe Momma vorbind despre tatăl ei. Tot ce vreau e să înţelegi că o să se cam schimbe treaba pe-aici, Momma.

Arunca văpăi din ochi.

— Şi n-ar strica s-o înţeleagă şi *Ele.*

Dar Momma şuşotea de una singură.

Nemulţumită, cu o senzaţie de neîmplinire în gâtlej şi chiorăitul lugubru al tensiunii emoţionale în pântec, coborî în pivniţă să-şi aducă materialul de rochie.

Era mai de preferat decât debaraua. Asta era. Orice era de preferat în locul debaralei cu becul ei albastru şi duhoarea copleşitoare a sudorii propriului ei păcat. Orice. Totul.

Se opri cu pachetul nedesfăcut strâns la piept şi închise ochii, alungând lumina chioară a becului gol din pivniţă, decorat cu ghirlande din pânză de păianjen. Tommy Ross n-o iubea; ştia. O simţea ca pe un soi ciudat de alinare, putea s-o înţeleagă şi să-i răspundă. Trăise cot la cot cu conceptul penitenţei de când ajunsese destul de mare ca să gândească.

Băiatul spusese că va fi bine – c-or să aibă ei grijă de asta. Ei bine, o să aibă *ea* grijă de asta. Facă ei bine să pună la cale nimic. Mai bine să nu-ncerce. Nu ştia dacă darul îi venise de la domnul luminii sau de la cel al tenebrelor, dar acum, descoperind în sfârşit că nu-i păsa de la care anume, era covârşită de o uşurare aproape indescriptibilă, ca şi cum o enormă povară, îndelung purtată, i se ridicase de pe umeri.

Sus, Momma şopocăia mai departe. Nu era Tatăl Nostru. Era Rugăciunea Exorcizării din Deuteronom.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 23):

În cele din urmă au făcut un film după cele întâmplate. L-am văzut în aprilie trecut. Când am ieşit din sală, mi-era rău. Ori de câte ori se întâmplă în America un lucru important, ăştia trebuie să-l poleiască, parc-ar fi pantofi de copil mic. În acest fel, îl poţi uita. Iar a o uita pe Carrie White s-ar putea să fie o greşeală mai mare decât se poate bănui...

Luni dimineaţă; directorul Grayle şi dublura sa, Pete Morton, îşi beau cafeaua în biroul celui dintâi.

— Tot n-ai primit nicio veste de la Hargensen? întrebă Morty.

Buzele i se arcuiră într-un rânjet à la John Wayne, un pic cam speriat pe la margini.

— Nici pâs. Iar Christine a-ncetat să mai latre cum o să ne-arunce taică-su-n stradă.

Grayle suflă în cafea cu o mutră lungă.

— Nu pari în apele tale.

— Nu sunt. Ai aflat că vine la bal şi Carrie White?

— Cu cine? clipi din ochi Morty. Cu Ciocu?

Ciocu era Freddy Holt, altul dintre neadaptaţii de la Ewen. Cântărea poate patruzeci şi cinci de kilograme cu hainele pe el, şi cine-l privea într-o doară putea fi ispitit să creadă că, din astea, treizeci reveneau numai nasului.

— Nu, spuse Grayle. Cu Tommy Ross.

Morty îşi înghiţi cafeaua greşit şi-l apucă un acces de tuse.

— La fel am simţit şi eu, confirmă Grayle.

— Şi cum rămâne cu amica lui? Cu mititica Snell?

— Cred că ea i-a băgat-o în cap. Cu siguranţă că se simţea destul de vinovată pentru ceea ce se întâmplase cu Carrie când am stat de vorbă cu ea. Acum e în Comitetul de Decoraţiuni, fericită ca peştele-n apă, de parcă nici nu s-ar sinchisi că nu se duce la serbarea de absolvire.

— Aha, mormăi cu înţelepciune Morty.

— Iar Hargensen – cred c-o fi vorbit cu unii şi a descoperit că am putea într-adevăr să-l dăm în judecată pentru Carrie White dacă ne vine cheful. Cred că şi-a încheiat socotelile. Fiică-sa e aia care mă-ngrijorează.

— Crezi c-o să avem vreun incident vineri seară?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că Chris are o mulţime de prieteni care-or să fie acolo. Şi că umblă cu lepra aia de Billy Nolan; şi ăla are o menajerie-ntreagă de amici. Din soiul ăla, care-şi fac carieră din a speria cucoanele gravide. Chris Hargensen îl are la degetul mic, din câte-am auzit.

— Ţi-e teamă de ceva anume?

Grayle făcu un gest neliniştit.

— Ceva anume? Nu. Dar sunt în ciorba asta de destulă vreme ca să-mi dau seama că-i o situaţie tâmpită. Mai ţii minte meciul cu Stadler, în şapte-ş-şase?

Morty dădu din cap. Era nevoie de mai mult de trei ani ca să se şteargă amintirea meciului Ewen-Stadler. Bruce Trevor fusese un elev submediocru, dar un jucător fantastic de baschet. Antrenorul Gaines nu-l putea suferi, dar Trevor avea să aducă echipa Ewen în turneul zonal pentru prima oară după zece ani. Fusese scos din formaţie cu o săptămână înaintea ultimului meci, obligatoriu de câştigat, al Ewen-ului, cu Lincşii de la Stadler. O inspecţie de rutină în dulapuri, anunţată, descoperise un kilogram de marijuana ascuns după cărţile de drepturi cetăţeneşti ale lui Trevor. Ewen pierduse partida – şi calificarea – cu 48-104. Dar nimeni nu ţinea minte acest lucru; ceea ce-şi aminteau era turbulenţa care întrerupsese meciul în repriza a patra. Condusă de Bruce Trevor, care pretindea pe bună dreptate că fusese pus pe tuşă, se soldase cu patru internări în spital. Printre victime se numărase şi antrenorul Lincşilor, ce primise o lovitură în cap cu o trusă de prim-ajutor.

— Mă încearcă o teamă, spuse Grayle. O presimţire. O să vină cineva cu mere stricate, sau cam aşa ceva.

— Oi fi metapsihic, îşi dădu Morty cu presupusul.

Din *Umbra a explodat* (pag. 92-93):

Actualmente, s-a căzut în general de acord că fenomenul TK este o situaţie recesiv-genetică – dar opusul unei boli ca hemofilia, care se declanşează numai la subiecţi de sex masculin. În cazul acelei boli, cunoscută cândva sub denumirea de "Răul Regilor", gena e recesivă la femelă, care o poartă în mod inofensiv. Progenitura de parte bărbătească, însă, "sângerează". Afecţiunea este generată numai dacă un mascul suferind fecundează o femelă purtătoare a genei recesive. Dacă urmaşul unei asemenea

împreunări este de sex masculin, atunci rezultatul va consta într-un fiu hemofil. Dacă progenitura e femelă, va rezulta o fiică purtătoare. Ar trebui subliniat faptul că gena hemofiliei *poate* fi purtată recesiv de către mascul ca parte a genotipului său. Dar dacă acesta se combină cu o femelă purtând aceeaşi genă interzisă, atunci, în cazul unui fiu de parte bărbătească, rezultatul va consta în hemofilie.

În cazul familiilor regale, unde căsătoriile intrafamiliale erau foarte răspândite, şansa genei de a se reproduce odată pătrunsă în familie era foarte ridicată – de unde şi denumirea de Rău al Regilor. Hemofilia s-a mai semnalat în cantităţi semnificative şi în Appalachia începutului acestui secol, şi se remarcă mai ales în acele culturi unde se practică incestul şi căsătoria între veri de gradul întâi.

La fenomenul TK, se pare că purtător este masculul; gena TK *poate* fi recesivă la femelă, dar domină *numai* la femele. Rezultă că Ralph White purta gena. Margaret Brigham, din pură întâmplare, purta şi ea semnul genei nefaste, dar avem motive întemeiate să credem că era recesivă, de vreme ce nu s-a găsit nicio informaţie care să indice că ar fi avut puteri telekinezice asemănătoare cu cele ale fiicei ei. În prezent se efectuează investigaţii în viaţa bunicii Margaretei Brigham, Sadie Cochran – căci, dacă şi configuraţia dominantă/recesivă obţine aceleaşi rezultate cu TK-ul ca şi cu hemofilia, este posibil ca doamna Cochran să fi fost TK-dominantă.

Dacă produsul căsniciei White ar fi fost de sex masculin, de aici ar fi rezultat un cu totul alt curs al evenimentelor. Şansele ca fenomenul mutagen să dispară odată cu el ar fi fost majore, de vreme ce nicio ramură colaterală a familiei Ralph White – Margaret Brigham nu a generat veri de vârstă comparabil egală pentru căsătoria cu teoreticul urmaş masculin. Iar şansele de a întâlni întâmplător şi a lua de soţie o altă fată deţinătoare a genei TK sunt foarte mici. Niciuna din echipele ce lucrează la această problemă încă nu a izolat gena.

Evident, nimeni nu se poate îndoi, având în vedere holocaustul din Maine, că izolarea acestei gene trebuie să devină una dintre priorităţile numărul unu al medicinii. Hemofilul, sau gena H, produce urmaşi masculi cu deficit sangvin. Telekineticul, sau gena TK, produce Mari Tifoide, femele capabile să distrugă aproape la discreţie...

Miercuri după-amiază.

Susan şi alţi paisprezece elevi – Comitetul de Decoraţiuni al Balului de Primăvară, nici mai mult nici mai puţin – lucrau la uriaşul panou ce avea să stea agăţat vineri seară în spatele celor două estrade gemene. Tema era "Primăvara la Veneţia" (Sue se întreba cine-o fi alegând temele astea răsuflate. Era elevă la Ewen de patru ani, participase la două Baluri, şi tot nu ştia încă. De ce avea *nevoie* blestemăţia de o temă, la urma urmei? De ce să nu-i tragă doar nişte culori acolo şi s-o dea gata?); George Chizmar, cel mai artistic elev de la Ewen, trasase cu creta o mică schiţă cu gondole pe un canal în asfinţit şi un gondolier cu pălărie de pai enormă rezemându-se-n eche, în timp ce o fastuoasă panoplie de rozuri, roşuri şi portocaliuri mânjea atât cerul cât şi apa. *Era* frumos, nici vorbă. O reluase în contur pe o enormă fâşie de canava lată de şase metri şi lungă de treisprezece, numerotând diversele sectoare cu cretă colorată. Acum, Comitetul o colora cu răbdare, ca nişte copii umblând în patru labe pe albumul de colorat al unui uriaş. Totuşi, îşi spunea Sue, privindu-şi mâinile şi antebraţele pudrate din greu cu cretă roz, avea să fie cel mai drăguţ bal văzut vreodată.

Lângă ea, Helen Shyres se săltă pe coapse, se întinse şi gemu când îi trosni spinarea. Îşi dădu de pe frunte o şuviţă de păr cu dosul mâinii, lăsând o dâră trandafirie.

— *Cum* naiba m-ai momit în chestia asta?

— Vreţi să iasă drăguţ, nu? o maimuţări Sue pe Miss Geer, fata bătrână preşedintă (termen destul de adecvat pentru Domnişoara Mustaţă) a Comitetului de Decoraţiuni.

— Mdea, da' de ce nu Comitetul de Răcoritoare sau Comitetul de Distracţii? Mai puţin brânci, mai multă minte. Mintea, ăsta-i domeniul meu, Plus de-asta, tu nici măcar nu...

Îşi muşcă buza.

— Nu vin?

Susan ridică din umeri şi luă din nou creta. Avea la mână un cârcel monstruos.

— Nu vin, dar tot vreau să iasă frumos.

Şi adăugă, cu sfială:

— Tommy vine.

Lucrară un scurt răstimp în tăcere, după care Helen se opri din nou. Lângă ele nu se afla nimeni; cea mai apropiată era Holly Marshal, la celălalt capăt al prelatei, colorând carena gondolei.

— Pot să te-ntreb ceva, Sue? întrebă într-un târziu Helen. Doamne, toată lumea vorbeşte.

— Sigur, se întrerupse Sue din lucru, flexându-şi mâna. Poate că ar trebui să-i spun cuiva, numai ca să nu umble zvonul razna. Eu l-am rugat pe Tommy s-o invite pe Carrie: sper s-o mai scoată dintr-ale ei, puţin... să dea jos câteva din bariere. Cred că-i datorez şi eu atâta lucru.

— Noi celelalte unde picăm în treaba asta? întrebă Helen fără ranchiună.

Sue ridică din umeri:

— Trebuie să tragi propria ta concluzie despre ce-am făcut, Helen. Nu sunt în poziţia de-a da cu pietre. Dar nici nu-mi convine ca oamenii să mă creadă o... ăă...

— Că o faci pe martira?

— Cam aşa ceva.

— Şi Tommy a fost de acord?

Asta era partea care o fascina cel mai mult.

— Da, răspunse Sue, fără să intre în detalii.

Apoi, după o pauză:

— Probabil că ăilalţi cred că umblu cu nasul pe sus.

— Păi... căzu Helen pe gânduri, vorbesc toţi despre asta. Da' cei mai mulţi încă mai zic că eşti o tipă okay. Cum ai spus, singură hotărăşti. Oricum, e şi o gaşcă mică împotriva ta, încheie ea, zâmbind jalnic.

— Haita lui Chris Hargensen?

— Şi ai lui Billy Nolan. Doamne, da' scârbos mai e!

— Nu mă prea place? zise Sue, semi-afirmativ.

— Susie, fata asta te urăşte de moarte!

Susan dădu din cap, surprinsă să constate că gândul o întrista pe cât o surescita.

— Am auzit că taică-su voia să dea-n judecată Departamentul Şcolar şi pe urmă s-a răzgândit, spuse.

Helen ridică din umeri:

— Nu prea s-a ales cu prietene noi din treaba asta. Nu ştiu ce ne-a apucat, pe toate. Mă face să mă simt de parcă nici n-aş mai şti ce-am în cap.

Îşi continuară lucrul în tăcere. De partea cealaltă a încăperii, Don Barrett proptea o scară extensibilă pregătindu-se să decoreze grinzile de oţel din plafon cu hârtie creponată.

— Uite, arătă Helen. Uite-o pe Chris.

Susan ridică privirea tocmai la timp pentru a o vedea intrând în biroul cât o chichineaţă din stânga intrării în sala de gimnastică. Purta pantaloni strânşi pe trup din catifea rubinie şi o bluză de mătase albă – fără sutien, după cum i se bâţâiau instalaţiile în faţă; visul unui bătrân libidinos, îşi spuse Sue cu acreală, după care se întrebă ce-o fi putând să vrea Chris în locul unde-şi deschisese prăvălie Bal-comitetul. Adică, sigur, din Comitet făcea parte şi Tina Blake, iar ea şi Chris erau mai nedespărţite decât siamezele.

Termină, se dojeni. Oi vrea-o-n pânză de sac şi cu cenuşă-n cap?

Da, recunoscu Sue. O parte din ea tocmai asta voia.

— Helen?

— Hmmmm?

— Au de gând să pună ceva la cale?

Faţa Helenei căpătă fără voie calitatea unei măşti.

— Nu ştiu.

Voce mică, nespus de inocentă.

— Aha, făcu indiferentă Sue.

(ştii ştii ceva: acceptă ceva fir-ar să fie dacă numai de tine-i vorba)

Continuară să coloreze, fără ca vreuna să mai scoată o vorbă. Ştia că nu era deloc totul în regulă, aşa cum spusese Helen. Nu putea fi; n-avea să mai fie nicicând întocmai aceeaşi fată de aur în ochii colegilor. Făcuse un lucru primejdios şi de nestăpânit – spărsese carapacea şi lăsase să i se vadă chipul.

Lumina soarelui de după-amiază târzie, caldă ca uleiul şi dulce precum copilăria, pătrundea pieziş prin ferestrele înalte şi strălucitoare ale sălii de sport.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 40):

Pot înţelege o parte din ceea ce trebuie să fi dus la evenimentele din noaptea balului. Oricât de groaznic a fost, pot înţelege cum se poate ca un om ca Billy Nolan să se fi prins în joc, de exemplu. Chris Hargensen l-a dus cu preşul – cel puţin, în cea mai mare parte a timpului. Amicii lui au fost la fel de uşor duşi de însuşi Billy. Kenny Garson, care s-a lăsat de liceu când avea optsprezece ani, avea la testele de lectură nivelul unui copil de clasa a treia. În sens clinic, Steve Deighan era doar puţin mai mult decât idiot. Unii dintre ceilalţi aveau antecedente penale; unul din ei, Jackie Talbot, a fost săltat pentru prima oară la vârsta de nouă ani pentru că furase capace de la roţile maşinilor. Dacă ai o mentalitate de socialist, poţi chiar să priveşti asemenea oameni ca pe nişte victime nefericite.

Dar ce poţi spune despre Chris Hargensen?

Mie mi se pare că din primul şi până-n ultimul moment, principalul şi unicul ei scop a fost distrugerea completă şi totală a lui Carrie White...

— N-am voie, spuse stânjenită Tina Blake; era o fată scundă şi drăguţă, cu o claie de păr roşu în care-şi înfipsese plină de importanţă un creion. Şi dacă se-ntoarce Norma, o să se facă foc.

— E la closet, răspunse Chris. Haide.

Tina, cam şocată, chicoti fără voie. Totuşi, se arătă dispusă să nu cedeze:

— De ce vrei să te uiţi, în fond? N-ai voie-acolo.

— Nu te priveşte, i-o tăie Chris.

Ca de obicei, părea să clocotească de gânduri negre.

— Poftim, făcu Tina şi împinse peste masă o planşă învelită în celofan. Eu mă duc să-mi iau o Coca. Dacă împuţita aia de Norma Watson vine-napoi şi te prinde, eu nu te-am văzut.

— Okay, murmură Chris, deja absorbită de planul sălii.

Nici măcar nu auzi uşa închizându-se.

George Chizmar făcuse şi planul planşeului, aşa că totul era perfect. Ringul de dans era însemnat clar. Orchestre alăturate. Scena unde vor fi încoronaţi Regele şi Regina

(ce mi-ar mai place s-o-ncoronez şi pe curva aia futăcioasă de Snell şi pe Carrie)

la sfârşitul serbării. Mesele participanţilor la bal erau dispuse în lungul celorlalte trei laturi ale ringului. Mese de carton presat, în realitate, dar acoperite cu o spumă de crep şi serpentine, susţinând fiecare cadouri de petrecere, programe, şi buletinele de vot pentru Rege şi Regină.

Îşi trecu o unghie lăcuită, în formă de cazma, în lungul şirului de mese din dreapta ringului de dans, apoi din stânga. Iată: *Tommy R. & Carrie W.* Chiar o luau în serios. Abia dacă-i venea să creadă. Insulta o făcea să tremure. Chiar credeau c-o să li se dea voie s-o scoată la capăt cu chestia asta? Buzele i se strânseră amenințător.

Privi peste umăr. Norma Watson încă nu se vedea nicăieri.

Chris puse la loc harta cu amplasamentele şi frunzări repede restul hârtiilor de pe biroul tocit şi scrijelit cu

iniţiale. Bonuri de decontare (mai ales pentru hârtie creponată şi cuie de-o para jumate), o listă a părinţilor care-şi rezervaseră mese de carton presat, chitanţe de mărunţiş, o notă de plată de la Star Printers, care tipărise biletele la bal o mostră a buletinelor de vot pentru Regele şi Regina balului...

Buletin!

Îl înhăţă.

Nimeni n-avea voie să vadă formularul de vot propriu-zis până vineri, când întregul colectiv al elevilor va auzi numele candidaţilor anunţate prin intercomul şcolii. Regele şi Regina urmau să fie votaţi de către participanţii la bal, dar buletinele nominale în alb începuseră să circule pe sub mână de-aproape o lună. Rezultatele trebuiau să fie secrete.

Printre elevi câştiga teren un curent propunând renunţarea totală la povestea cu Regele şi Regina – unele fete susţineau că e indecentă, iar băieţii o considerau pur şi simplu o stupizenie cam jenantă. Existau şanse serioase că acesta va fi ultimul an cu o atât de formală ori tradiţională desfăşurare a dansului.

Dar pentru Chris era singurul an care conta. Devora din ochi formularul cu lăcomie feroce.

George şi Frieda. Nici vorbă. Frieda Janson era evreică.

Peter şi Myra. Nici ăştia. Myra făcea parte din clica feminină consacrată exterminării complete a speciei cabaline. Nu va accepta rolul nici chiar dacă ar fi aleasă. În plus, era cam tot atât de fermecătoare ca extremitatea posterioară a bătrânei iepe de povară Ethel.

Frank şi Jessica. Destul de posibil. Frank Grier condusese în acel an echipa de fotbal AU New England, dar Jessica nu era decât altă băşinuţă-de-vrabie cu mai multe coşuri decât creieri.

Don şi Helen. Las-o baltă. Helen Shyres nu putea ajunge aleasă nici la balul hingherilor.

Şi ultima pereche: *Tommy şi Sue.* Numai că Sue, firește, fusese ştearsă, iar în locul numelui ei fusese scris cel al lui Carrie. Iată o pereche de răsunet! O năpădi un fel de râs straniu, convulsiv, şi-şi acoperi gura cu mâna ca să şi-l înăbuşe.

Tina reintră în grabă.

— Iisuse, Chris, tot aici eşti? Vezi că *vine!*

— Nu da pe gură, păpuşo, spuse Chris, şi puse hârtiile la loc pe masă.

Încă mai rânjea când ieşi, oprindu-se o clipă spre a-i face în bătaie de joc cu mâna lui Sue Snell, care-şi trudea dosul slăbănog pe tâmpita aia de frescă.

În holul de la ieşire, cotrobăi în geantă după o fisă de zece centi, o băgă în telefonul public şi formă numărul lui Billy Nolan.

Din *Umbra a explodat* (pag. 100-1):

Ne putem întreba câtă premeditare a contribuit la distrugerea Cariettei White – în sensul că a fost un plan ticluit minuţios, repetat şi revăzut de multe ori, sau pur şi simplu un lucru întâmplat oarecum la nimereală?

...Eu, unul, susţin varianta din urmă că Christine Hargensen, bănuiesc, a fost creierul afacerii, dar nici chiar ea n-a avut decât o idee din cele mai nebuloase asupra felului cum i-ar pute-o "face" unei fete în genul lui Carrie. Presupun că ea a fost cea care a propus ca William Nolan şi amicii lui să facă drumul până la ferma lui Irwin Henry, din nordul orăşelului Chamberlain. Gândul la ipoteticul rezultat al acestei expediţii ar fi trebuit să facă apel la un simţ denaturat al justiţiei poetice, sunt convins...

Maşina scrâşnea din saboţi pe Drumul Stack End accidentat din nordul oraşului Chamberlain cu o viteză de peste-o sută la oră, primejduind vieţi şi membre, pe făgaşele de pământ neasfaltat. Câte o creangă atârnând jos, bogată în frunze de mai, ştergea din când în când

acoperişul Biscayne-ului '61, ruginit, tamponat la spate, cu barele de şoc îndoite şi echipat cu tobe de eşapament duble. Un far era stins; celălalt pâlpâi în bezna miezului de noapte când maşina sări peste un hop deosebit de pronunţat.

Billy Nolan era la volanul îmbrăcat în blăniţă roz. Jackie Talbot, Henry Blake, Steve Deighan şi fraţii Garson, Kenny şi Lou, se înghesuiau şi ei înăuntru. Trei chiştoace treceau din mână în mână prin întuneric, ca ochii de jar ai unui Cerber cu capetele în rotire.

— Eşti precis că Henty nu-i p-acilea? întrebă Henry. N-am niciun chef să mă car 'napoi la babacu' Sweet William. Îţi dau căcat de mâncare acolo.

Kenny Garson, care era pocnit la puterea a cincea, găsi remarca indicibil de comică şi emise un torent lunecos de chicoteli piţigăiate.

— Nu-i pân preajmă, spuse Billy; până şi aceste câteva vorbe păreau să-i scape cu arţag, împotriva voinţei lui. Are-nmormântare.

Chris o aflase întâmplător. Moş Henty avea una dintre puţinele ferme independente prospere din regiune. Spre deosebire de capriciosul fermier bătrân cu inimă de aur care e unul din clişeele literaturii pastorale, moş Henty era bicisnic ca o murdărie de pisică. La vremea merelor verzi, îşi încărca puşca nu cu sare grunjoasă, ci cu alice. Îşi mai dăduse şi câţiva vecini în judecată pentru furtişag. Unul dintre ei fusese un prieten al acestor băieţi, un ticălos ghinionist pe nume Freddy Overlock. Îl prinsese pe Freddy în flagrant delict în coteţul de găini, iar nefericitul primise o doză dublă de boabe numărul şase în locul unde bunul Dumnezeu îl crăpase-n două. Bătrânu' Fred petrecuse patru ceasuri de delir şi blesteme culcat pe burtă într-un cabinet de consultaţii din Aripa de Urgenţă, în timp ce un medic intern jovial îi culegea din poponeaţă micile biluţe, aruncându-le într-o tavă de oţel. Şi pentru ca vătămarea fizică să fie şi mai umilitoare, fusese amendat cu două sute

de dolari pentru hoţie şi pătrundere frauduloasă. O mare iubire reciprocă îi unea pe Irwin Henty şi brigada unsuroşilor din Chamberlain.

— Ce-i cu Red? întrebă Steve.

— Încearcă să se bage-ntr-o chelneriţă nouă de la "The Cavalier", răspunse Billy, smucind de volan şi antrenând Biscayne-ul într-un viraj zguduit şi, cu toată viteza pe Drumul Henty.

Red Trelawney era argatul lui moş Henty. Trăgea la măsea din greu şi era la fel de dibaci cu alicele ca şi cel care-l angajase.

— N-o să fie-napoi până-nchid.

— Al dracu' de periculos pentru-o glumiţă, bombăni Jackie Talbot.

Billy se îmbăţoşă.

— Vrei jos?

— Nu, îh-îh, făcu grăbit Jackie; Billy procurase-o uncie de "iarbă" a-ntâia, s-o facă poştă-n cinci – şi, în plus, până la oraş erau nouă mile. I-un banc *bun,* Billy.

Kenny deschise caseta bordului, scoase o agrafă de păr împodobită cu spirale (a Christinei) şi prinse în ea chiştocul fumegând al uneia dintre ţigări. Operaţiunea îl izbi ca grozav de amuzantă, şi iarăşi dădu drumul chiţcăitului ascuţit.

Acum zburau pe lângă semnele cu Trecerea Oprită aflate de ambele laturi ale drumului, pe lângă sârmele ghimpate şi tarlalele proaspăt arate. Mirosul pământului reavăn era greu, intens şi dulce în aerul cald al nopţii de mai.

Billy stinse farurile în timp ce treceau creasta următoarei coline, scoase maşina din viteză şi opri motorul. Coborâră lin, namilă tăcută de metal, spre aleea casei lui Henty.

Billy rezolvă curba fără probleme, şi o bună parte din inerţie le secă în timp ce treceau un alt mic dâmb, depăşind locuinţa goală şi cufundată în întuneric. Acum puteau vedea hardughia uriaşă a hambarului şi, dincolo de ea, lumina

lunii oglindindu-se visătoare în adăpătoarea vitelor şi peste livada cu meri.

În cocină, două scroafe îşi ţineau râturile printre gratii. În grajd mugi o vacă, încet, poate în somn.

Billy opri maşina cu frâna de mână – nu tocmai necesar, de vreme ce motorul nu funcţiona, dar asta adăuga o drăguţă tentă de comando – şi coborâră.

Lou Garson se întinse pe lângă Kenny şi scoase ceva din bord, Billy şi Henry ocoliră până la portbagaj şi-l deschiseră.

— Ticălosul o să facă pe el acolo unde l-o prinde, când vine-acasă şi bagă un ochi, spuse Steve cu satisfacţie moale.

— Pentru Freddy, adăugă Henry, scoţând ciocanul din portbagaj.

Billy nu zise nimic, dar fireşte că nu o făceau pentru Freddy Overlock, care era un căcănar. Pentru Chris Hargensen o făcea după cum tot ce făcea era pentru Chris, şi aşa fusese din ziua când fata lunecase în jos din Olimpul măreţ al cursurilor ei de liceu şi devenise vulnerabilă în mâinile lui. Ar fi făcut moarte de om pentru ea, ba chiar mai mult.

Henry legăna cu o mână, experimental, barosul greu de trei kilograme. Blocul masiv al capătului său activ scoase un vâjâit rău-prevestitor în aerul nopţii, iar ceilalţi băieţi se adunară în jurul lui Billy pe când acesta deschidea capacul răcitorului şi scotea cele două găleţi de oţel zincat. Erau amorţitor de reci la atingere, îmbrăcate într-o chiciură subţire.

— Okay, spuse.

Toţi şase porniră grăbiţi spre cocină, cu respiraţia întretăiată de tulburare. Ambele purcele erau blânde ca nişte mâţe, iar bătrânul vier zăcea adormit pe-o parte, în fund. Henry mai balansă o dată prin aer ciocanul, dar de astă dată fără pic de convingere. I-l întinse lui Billy.

— Nu pot, spuse acesta cu glas bolnav. Tu.

Billy îl luă şi se uită întrebător la Lou, care ţinea în mână satârul lat de măcelărie pe care-l luase din compartimentul bordului.

— Nu-ţi fă griji, spuse acesta, atingând cu vârful degetului mare tăişul ca de brici.

— La beregată, îi reaminti Billy.

— Ştiu.

Kenny gângurea şi rânjea în timp ce le hrănea pe scroafe cu resturile dintr-o pungă mototolită cu cartofi prăjiţi.

— Fiţ' pă pace, purcicilor, fiţ' pă pace, tata Bill o să vă fută câte una în scăfârlie şi n-o să mai tre' să vă fie frică de bombardea.

Le scărpină bărbiile ţepoase, iar scroafele grohăiră, mestecând încântate.

— Ia la tata, remarcă Billy, iar barosul căzu ca fulgerul.

Se auzi un sunet care-i aminti de ziua când el şi Henry aruncaseră un dovleac de pe podul Claridge Road-ului care traversa şoseaua 495 în vestul oraşului. O purcea căzu moartă cu limba scoasă, ochii încă deschişi şi firimituri de cartof prăjit împrejurul râtului.

Kenny chicoti:

— N-a avut timp nici să râgâie măcar.

— Mai repede, Lou, spuse Billy.

Fratele lui Kenny se strecură printre şipci, săltă capul scroafei spre lună – ochii sticloşi priveau cornul argintiu cu o goliciune vrăjită – şi tăie.

Şuvoiul de sânge ţâşni imediat, luându-i prin surprindere. Unii dintre băieţi fură stropiţi şi săriră înapoi cu mici strigăte de silă.

Billy se aplecă şi puse o găleată sub cascadă. Căldarea se umplu repede, şi o dădu la o parte. A doua era pe jumătate plină când sângele se istovi şi stătu.

— Cealaltă, ordonă.

— Iisuse, Billy, scânci Jackie. Nu-i destul...

— Cealaltă, repetă Billy.

— Guu-*iiiţ,* groh-groh-groh, chemă Kenny, hlizindu-se şi foşnind din punga de cartofi prăjiţi goală.

După o şovăire, scroafa reveni la gard. Ciocanul căzu. A doua găleată fu umplută iar restul de sânge lăsat să curgă pe pământ. Un miros rânced, coclit, plutea prin aer. Billy descoperi că era mânjit de sânge de porc până la coate.

În timp ce căra găleţile înapoi la portbagaj, mintea lui făcu o legătură vagă, simbolică. Sânge de porc. Bună treabă. Chris avea dreptate. Chiar era bună. Făcea ca totul să capete consistenţă.

Sânge de scroafa pentru o scroafă.

Cuibări căldările de oţel zincat în gheaţa sfărâmată, le puse capacele şi trânti capota portbagajului.

— Să mergem, spuse.

Se urcă la volan şi dădu drumul frânei de mână. Cei cinci băieţi trecură în spatele maşinii, puseră umărul, iar Biscayne-ul coti într-un cerc strâns, tăcut, şi se opinti în sus, pe lângă hambar, până pe creasta colinei din faţa casei lui Henty.

Când maşina începu să coboare de una singură, o luară la trap pe lângă portiere şi săriră înăuntru, pufnind şi gâfâind.

Autovehiculul câştigă destulă viteză ca să se încline puţin când Billy coti brusc la ieşirea din aleea cea lungă, înscriindu-se pe Drumul Henry. La poala colinei, băgă într-a treia şi suci cheia de contact. Motorul tuşi, mârâind, trezit la viaţă.

Sânge de scroafă pentru o scroafă. Da, era bună, sigur că da. Era chiar bună. Zâmbi, iar Lou Garson simţi un început de surprindere şi teamă. Nu era sigur că-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată pe Billy Nolan zâmbind. Nici măcar nu se zvonise aşa ceva.

— La ce-nmormântare s-a dus moş Henty? întrebă Steve.

— La a mă-si, răspunse Billy.

— La a *mă-si?* exclamă Jackie Talbot, năucit. Iisuse Christoase, aia tre' că era mai bătrână ca Dumnezeu!

Guiţatul strident al lui Kenny ricoşă din bezna înmiresmată ce vibra în pragul verii.

PARTEA A DOUA - Balul

Îmbrăcă rochia pentru prima oară în dimineaţa zilei de 27 mai, în camera ei. Cumpărase, special pentru această rochie, un sutien care oferea sânilor susţinerea cuvenită (nu că ar fi avut prea mare nevoie de aşa ceva), lăsându-le însă jumătatea superioară descoperită. Purtatul lui îi dădea un sentiment bizar şi visător, amestec de ruşine şi excitaţie sfidătoare.

Rochia propriu-zisă era lungă aproape până-n pământ. Avea fusta largă, dar mijlocul strâns, cu materialul bogat şi nefamiliar lipit de pielea deprinsă numai cu bumbac şi lână.

Părea să cadă ca lumea – sau aşa avea să fie, cu pantofii cei noi. Îi încălţă, potrivi decolteul şi se duse la fereastră. Nu putea vedea decât o reflecţie enervant de fantomatică a ei însăşi, dar totul părea a fi în regulă. Poate mai târziu va putea să...

Uşa se deschise brusc în spatele ei, doar cu un mic ţăcănit al clanţei, iar Carrie se răsuci pentru a-şi privi mama.

Era îmbrăcată de lucru, cu puloverul alb şi cărţulia neagră într-o mână. În cealaltă ţinea Biblia lui Daddy Ralph.

Se uitară una la alta.

Abia conştientă de ce se întâmpla, Carrie îşi simţi spinarea încordându-se, până ajunse să stea dreaptă în fasciculul razelor de soare ale dimineţii primăvăratice care pătrundeau pe fereastră.

— Roşie, murmură Momma. Puteam să jur că va fi roşie.

Carrie nu spuse nimic.

— Îţi văd pernelecâh. Toată lumea o să ţi le vadă. Or să se uite la trupul tău. În Carte spune...

— Ăştia-s sânii mei, Momma. Toate femeile au.

— Scoate rochia aia, porunci Doamna White.

— Nu.

— Scoate-o de pe tine, Carrie. Vom merge jos şi o vom arde împreună în crematoriu, iar apoi ne vom ruga să fim iertate. Vom face penitenţă.

Ochii prinseră să-i scânteieze cu zelul straniu şi deconectant ce o stăpânea în acele împrejurări pe care le socotea ca fiind puneri la încercare ale credinţei.

— N-am să mă duc la serviciu şi nici tu n-ai să te duci la şcoală. O să ne rugăm. O să cerem un Semn. O să ne punem în genunchi şi-o să cerem Focul Penticostal.

— Nu, Momma.

Maică-sa ridică mâna şi se ciupi de faţă. Îşi lăsa o urmă roşie. Privi la Carrie în aşteptarea unei reacţii, nu văzu nimic, îşi încârligă degetele mâinii drepte ca pe nişte gheare şi-şi zgârie propriul obraz, până la sânge. Scoase un vaier şi se balansă înapoi pe călcâie. Ochii îi ardeau cu exaltare.

— Nu te mai chinui, Momma. Oricum n-ai să mă faci să mă răzgândesc.

Doamna White zbieră. Strânse mâna dreaptă pumn şi se pocni în gură, de-o podidi sângele. Îşi muie în el degetele, şi le privi visătoare, apoi depuse o pată roşie pe coperta Bibliei.

— Spălată în Sângele Mielului, şopti. De multe ori. De multe ori, el şi cu mine...

— Du-te, Momma.

Ridică privirea spre Carrie, cu ochii scăpărând. Pe chip îi era întipărită o înfricoşătoare expresie de preadreaptă mânie.

— De Domnul nu-ţi baţi joc, şopti ea. Să fii sigură că păcatul tău te va da în vileag. Arde-o, Carrie! Azvârle de pe tine roşul diavolului şi arde-l! Arde rochia! Arde-o! Arde-o! *Arde-o!*

Uşa se deschise de la sine.

— Du-te, Momma.

Femeia zâmbi. Gura însângerată făcea ca surâsul să fie grotesc, schimonosit.

— Cum Izabela a căzut din turn, aşa să păţeşti şi tu, spuse. Iar câinii au venit şi i-au lipăit sângele. Scrie-n Biblie! Scrie...

Picioarele începură să-i patineze pe podea şi privi în jos la ele, uluită. Parcă lemnul s-ar fi prefăcut în gheaţă.

— *Încetează!* zbieră Momma.

Acum era în hol. Se apucă de tocul uşii şi rezistă un moment; apoi degetele îi fură desprinse cu forţă, o forţă nevăzută, anonimă.

— Te iubesc, Momma, spuse cu fermitate Carrie. Iartă-mă.

Îşi închipui uşa închizându-se, ceea ce uşa şi făcu, ca împinsă de o adiere uşoară. Cu grijă, ca pentru a nu o lovi, îşi desprinse mâinile cu care o împinse pe maică-sa.

După o clipă, Margaret bătea cu pumnii în uşă. Carrie o ţinea închisă, buzele tremurându-i.

— Va veni judecata! răcnea Margaret White. Eu mă spăl pe mâini de tot şi de toate! Eu am încercat!

— Asta Pilat a zis-o, spuse Carrie.

Maică-sa plecă. Peste un minut, Carrie o văzu pe alee şi traversând strada în drum spre serviciu.

— Momma, spuse ea încetişor şi se rezemă cu fruntea de geam.

Din *Umbra a explodat* (pag. 129):

Înainte de-a trece la o analiză mai detaliată a Nopţii Balului în sine, se cuvine să rezumăm tot ceea ce cunoaştem despre Carrie White ca persoană.

Ştim că era victima maniei religioase a mamei sale. Ştim că poseda o putere telekinetică latentă, menţionată curent ca TK. Ştim că această aşa-numită "facultate sălbatică" este în realitate o trăsătură ereditară, produsă de o genă de obicei recesivă, presupunând că e prezentă. Bănuim că aptitudinile TK s-ar putea să fie de natură adenoidă. Mai

ştim că, de asemenea, Carrie a oferit cel puţin o demonstraţie a capacităţilor ei, când era mică, fiind pusă într-o situaţie extremă de vinovăţie şi stres. Ştim că o a doua situaţie extremă de vinovăţie şi stres a rezultat din incidentul "botezului" de la duşuri. A fost emisă teoria (în special de către William G. Throneberry şi Julia Givens, de la Berkeley), că reactivarea facultăţilor TK în acest punct a fost cauzată atât de factori psihologici (ex.: reacţia altor fete, ca şi a lui Carrie însăşi, fată de primul ciclu menstrual) cât şi de factori fiziologici (ex.: declanşarea proceselor puberale).

Şi, în sfârşit, ştim că în Noaptea Balului s-a creat o a treia situaţie de stres, cauzând cumplitele evenimente pe care acum trebuie să începem a le discuta. Vom începe cu...

(nu-s nervoasă nu-s niciun pic nervoasă)

Tommy trecuse mai devreme cu bucheţelul de flori, iar acum Carrie şi-l prindea singură pe umărul rochiei. Momma nu era cu ea, desigur, ca s-o ajute şi să se asigure că-i la locul potrivit. Se încuiase în capelă şi stătea acolo de două ore încheiate, rugându-se isterică. Vocea i se înălţa şi scădea în cicluri incoerente, înspăimântătoare.

(îmi pare rău mămico dar nu pot să-mi pară rău)

Când reuşi să şi-l fixeze aşa cum dorea, lăsă jos mâinile şi stătu un moment nemişcată, cu ochii închişi. În casă nu se afla nicio oglindă înaltă,

(deşertăciune deşertăciune toate-s deşertăciune)

dar bănuia că e în regulă. *Trebuia* să fie. Trebuia să...

Deschise din nou ochii. Ceasul cu cuc Black Forest, cumpărat cu Timbre Verzi, arăta şapte şi zece.

(va fi aici în douăzeci de minute)

Va fi?

Poate că totul nu era decât o farsă minuţioasă, lovitura de graţie, poanta finală. S-o lase aici stând până la miezul nopţii în rochia ei de bal din catifea încreţită, cu talia sa de

prinţesă, mâneci Julieta şi fustă simplă şi dreaptă – şi trandafirii de ceai prinşi pe umărul stâng.

Din camera cealaltă, acum crescând:

— ...în sfântul pământ! Ştim căci adus-ai Ochiul Ce Veghează, hidosul Ochi în trei colţuri, şi glasul trâmbiţelor negre. Din toată inima ne căim...

Carrie nu credea că ar putea cineva înţelege curajul animalic de care avusese nevoie ca să se resemneze cu asta, să se lase deschisă cine ştie căror înfricoşătoare posibilităţi ar putea aduce cu sine noaptea aceea. Să fie trasă-n piept era departe de-a fi cea mai proastă. De fapt, într-un chip oarecum furiş şi dornic, se gândea că n-ar fi decât prea bine dacă...

(nu gata cu asta)

Sigur că ar fi mai uşor să stea aici cu Momma. Mai sigur. Ştia ce părere aveau Ele despre Momma. Ei bine, o fi fost poate o fanatică, o sucită, dar cel puţin era previzibilă. Casa era previzibilă. Acasă nu dădea niciodată peste fete care să râdă ascuţit şi să arunce în ea cu lucruri.

Şi dacă el nu mai venea, dacă va trebui să se retragă şi să renunţe? Liceul se va sfârşi peste o lună. Şi pe urmă? O existenţă subterană, de târâtoare, în casa asta, întreţinută de Momma, privind jocuri şi concursuri şi operete siropoase toată-ziua-bună-ziua la televizorul doamnei Garrison când o poftea în vizită (doamna Garrison avea optzeci şi şase de ani), mergând pe jos până-n Centru să ia un malţ după masa de seară la Kelly Fruit când nu mai era nimeni, să se-ngraşe, să-şi piardă orice speranţă, să-şi piardă până şi puterea de a gândi?

Nu. O, sfinte Doamne, te rog nu.

(te rog fă să fie cu happy end)

— ...ne apără de *cel* cu copita despicată care pândeşte în alei întunecate şi în parcările de moteluri, O Mântuitorule...

Şapte şi douăzeci şi cinci.

Fără astâmpăr, pe negândite, începu să ridice obiecte cu forţa minţii şi să le pună la loc, la fel cum o femeie

emoţionată aşteptând pe cineva într-un restaurant îşi împătureşte şi-şi despătureşte şervetul. Putea plimba prin aer o jumătate de duzină de lucruri deodată, fără niciun semn de oboseală sau durere de cap. Tot aştepta ca puterea să-i scadă, dar rămânea la cota maximă fără să dea semne c-ar dispărea. Seara trecută, întorcându-se de la şcoală, împinsese o maşină parcată

(o te rog doamne fa să nu fie o farsă)

cale de peste douăzeci de metri în curba străzii mari fără pic de efort. Câţiva pierde-vară din faţa judecătoriei se zgâiseră de le săriseră ochii din cap, şi bineînţeles că şi ea se holbase, deşi în sinea ei zâmbea.

Cucul sări din ceas şi cântă o dată. Şapte treizeci.

O cam alarmase încordarea uriaşă la care folosirea puterii părea să-i supună inima, plămânii şi termostatul intern. Bănuia că era foarte posibil să explodeze, literalmente, sub efectul tensiunii. Parcă ar fi fost în trupul altcuiva, forţând-o să fugă, să fugă şi iar să fugă. Nu tu aveai de plătit costul efortului; îi revenea celuilalt trup. Începea să-şi dea seama că puterea aceea nu se deosebea prea mult poate de cele ale fachirilor indieni, care păşeau peste tăciuni încinşi, îşi înfigeau ace-n ochi sau se înmormântau plini de entuziasm pe perioade de până la şase săptămâni. Acţiunea minţii asupra materiei sub orice formă e o cheltuială teribilă a resurselor trupului.

Şapte treizeci-şi-două.

(nu vine)

(nu te mai gândi la asta oala la care te uiţi nu dă în clocot o să vină)

(ba n-o să vină e afară şi râde de tine cu prietenii lui şi după încă putină vreme au să treacă prin faţa casei într-una din maşinile lor rapide şi zgomotoase râzând şi claxonând şi ţipând)

Nefericită, începu să ridice maşina de cusut, mişcând-o în sus şi-n jos, legănând-o prin aer în arcuri tot mai largi.

— ...şi ne apără pe noi şi de fiicele răzvrătite pătrunse de îndărătnicia Necuratului...

— *Taci din gură!* răcni deodată Carrie.

Un moment domni tăcerea, plină de uimire, după care incantaţia bolborosită reîncepu.

Şapte treizeci-şi-trei.

Nu vine.

(atunci am să fac casa praf)

Gândul îi veni firesc şi curat. Mai întâi maşina de cusut, aruncată prin peretele livingului. Canapeaua, pe fereastră. Mese, scaune, cărţi şi broşuri, toate zburând. Instalaţiile smulse şi continuând să şiroiască, precum arterele sfâşiate din carne. La urmă acoperişul, dacă-i stătea în putere, cu ţiglele explodând spre cer în noapte ca nişte porumbei speriaţi...

Fascicule de lumină inundară orbitoare fereastra.

Mai trecuseră şi alte maşini, făcând să-i sară inima din piept, dar aceasta mergea mult mai încet.

(o)

Dădu fuga la geam, incapabilă să se stăpânească, şi era el, Tommy, tocmai cobora din maşină, şi chiar şi-n lumina chioară a felinarului din stradă era chipeş şi viu şi aproape... crocant. Cuvântul deplasat o făcu să chicotească.

Momma se oprise din rugă.

Înhăţă eşarfa uşoară de mătase de pe spătarul scaunului unde o aşteptase şi şi-o petrecu peste umerii goi. Îşi muşcă buza, îşi atinse părul şi şi-ar fi vândut şi sufletul din ea pentru o oglindă. Soneria din antreu îşi slobozi ţipătul răguşit.

Se sili să aştepte, stăpânindu-şi tremurul mâinilor, al doilea semnal. Apoi porni încet, cu foşnet mătăsos.

Deschise uşa iar el era acolo, aproape orbitor, în sacoul lui alb de seară şi pantalonii de gală negri.

Se priviră şi nu scoaseră nicio vorbă.

Simţea că i se va frânge inima dacă el murmura măcar un sunet nepotrivit, iar dacă ar fi râs de ea avea să moară pe

loc. Simţea – practic, fizic – cum toată viaţa ei mizerabilă se îngustează până la un punct ce putea fi un sfârşit sau începutul unei raze tot mai largi.

Într-un târziu, neajutorată, şopti:

— Îţi place cum arăt?

Tommy spuse:

— Eşti frumoasă.

Şi era.

Din *Umbra a explodat* (pag. 131):

În timp ce participanţii la Balul de Primăvară de la Ewen se strângeau la liceu, sau părăseau bufetele dinainte de Bal, Christine Hargensen şi William Nolan se întâlniseră într-o cameră de deasupra unei taverne locale de periferie numită "The Cavalier". Ştim că se întâlneau acolo de câtăva vreme; acest fapt figurează în dosarele Comisiei White. Ceea ce nu ştim, este dacă planurile le erau complete şi irevocabile, sau dacă mergeau înainte aproape la întâmplare...

— Nu s-a făcut timpul? întrebă fata în întuneric.

Tânărul se uită la ceas.

— Nu.

Slab, prin podeaua de lemn, răzbăteau bufniturile tonomatului cântând "She's Got To Be a Saint", de Ray Price. "The Cavalier", reflectă Chris, nu-şi mai schimbase discurile de când fusese aici prima oară, cu un buletin de identitate falsificat, acum doi ani. Bineînţeles, stătuse în salonul barului, jos, nu într-una din camerele "speciale" ale lui Sam Deveaux.

Ţigara lui Billy clipea intermitent în beznă, ca ochiul unui demon neliniştit. Chris o privea îngândurată. Nu-l lăsase să se culce cu ea până lunea trecută, când îi promisese că el şi gaşca lui de unsuroşi o vor ajuta s-o scape pe Carrie White dacă aceasta îndrăznea într-adevăr să apară la bal cu Tommy Ross. Dar mai fuseseră aici, şi ţinuseră câteva şedinţe de mozoleală fierbinţele foc – pe care ea le numea

în sinea ei amor scoţian iar el, în neabătuta-i dibăcie de a ochi la fix tot ce era mai vulgar, le spunea "călăreală pe uscat".

Avusese de gând să-l facă s-aştepte până ce va fi chiar *făcut* ceva

(dar bineînţeles a adus sângele)

însă situaţia începuse să-i scape din mână, lucru ce-o stânjenea. Dacă nu-i dădea de bună voie luni, ar fi avut-o cu forţa.

Billy nu fusese primul ei amant, dar era primul pe care nu-l putea face să danseze şi să joace cum avea chef. Băieţii dinaintea lui fuseseră nişte marionete deştepte cu chipuri curate, fără coşuri, şi părinţi cu relaţii şi legitimaţii de membri ai clubului local. Conduceau propriile lor VW-uri, Javelin-uri sau Dodge Charger-uri. Învăţau la UMass sau Boston College. Toamna purtau hanorace ale confreriilor studenţeşti, iar vara cămăşi fără mâneci, cu dungi viu colorate. Fumau pe rupte marijuana şi vorbeau despre comicăriile ce li se întâmplau când erau trotilaţi. Începeau tratând-o cu amiciţie dominatoare (toate fetele de liceu, indiferent cât de arătoase, erau pentru ei din Liga Tufelor) şi întotdeauna sfârşeau prin a lipăi după ea gâfâind cu poftă câinească. Dacă lipăiau destulă vreme şi cheltuiau destul în cursul acestui proces, obişnuia să se culce cu ei. Cel mai adesea zăcea pasivă dedesubt, fără a-i ajuta sau a li se opune, până terminau. Mai târziu, rămasă singură, ajungea la orgasm revăzând întregul incident ca pe o buclă închisă, izolată, a memoriei.

Pe Billy Nolan îl întâlnise în urma unei descinderi a brigăzii anti-drog într-un apartament din Portland. Patru elevi, printre care şi perechea Christinei din seara respectivă, fuseseră arestaţi pentru deţinere. Ei şi celorlalte fete li se intentase acţiune judecătorească pentru complicitate. Tatăl ei se îngrijise de toată problema cu discretă eficacitate, şi o întrebase dacă ştia ce s-ar întâmpla cu imaginea şi activitatea lui dacă fiica sa compărea într-o

cauză legată de droguri. Ea, răspunsese, se îndoia că i-ar putea afecta cu ceva pe oricare dintre ei, aşa că tatăl său îi confiscase maşina.

Billy se oferise s-o ducă acasă de la şcoală într-o după-amiază, şi ea acceptase.

Băiatul era ceea ce ceilalţi puşti numeau un *white-soxer* sau un scăpat-de-la-auto-service. Totuşi, ceva anume o excita la el şi acum, zăcând ameţită în patul ăsta ilicit (dar simţind că se *trezea* în ea o senzaţie de nelinişte şi frică plăcută) se gândea că poate să fi fost maşina – cel puţin la început.

Se deosebea ca de la cer la pământ de vehiculele amicilor ei din confrerii, anonime şi ştampilate, cu ferestrele lor fără aerisire, volan pliant şi un vag miros neplăcut de huse din plastic şi solvent pentru parbriz.

Maşina lui Billy era veche, întunecoasă, oarecum sinistră. Pe la margini, parbrizul devenise de un alb lăptos, ca un început de cataractă. Fotoliile se bâţâiau, nefixate. Sticle de bere se rostogoleau şi clincăneau în spate (foştii ei amici beau Budweiser; Billy şi ai lui preferau Rheingold), iar ea trebuia să-şi petreacă picioarele prinprejurul unei enorme lăzi de scule Craftsman fără capac şi plină de unsoare. Uneltele dinăuntru erau de fabricaţii extrem de variate, şi bănuia că bună parte din ele erau de furat. Maşina mirosea a ulei şi a benzină. Sunetul ţevilor de eşapament răzbătea puternic şi înviorător prin şasiul subţire. Un şir de cadrane înşirate sub bord indicau *amps,* presiunea uleiului şi *tach* (ce-o mai fi fost şi asta). Roţile din spate erau aproape pe jantă iar capota părea să arate cu degetul în lungul drumului.

Şi conducea, bineînţeles, repede.

La a treia plimbare spre casă, unul dintre cauciucurile tocite din faţă explodase la aproape o sută de kilometri pe oră. Maşina intrase într-o derivă scrâşnitoare iar Chris ţipase sonor, dintr-o dată convinsă că i-a sunat ceasul. O viziune a trupului ei frânt şi însângerat, azvârlit la baza

unui stâlp de telegraf ca un maldăr de zdrenţe, îi fulgeră prin minte precum o fotografie de ziar. Billy înjura şi smucea de volanul îmbrăcat în blană.

Au reuşit să se oprească pe acostamentul din stânga şi, când coborî jos din maşină cu genunchii ameninţând să i se înmoaie la fiecare pas, Chris văzu că lăsaseră în urma lor o dâră şerpuitoare de cauciuc ars lung de vreo douăzeci şi cinci de metri.

Billy deschidea deja portbagajul, scoţând un cric şi bombănind pentru sine. Nu i se clintise niciun fir de păr.

Trecu pe lângă ea, cu o ţigară bălăngănindu-i-se-n colţul gurii.

— Adu trusa aia, puişor.

Chris era buimăcită. Gura i se deschise şi se închise de două ori, ca a unui peşte pe uscat, înainte de-a putea rosti vreun cuvânt.

— Nu... N-o aduc! Aproape m-ai o... ai... aproape... ticălos *nebun!* Şi-n plus, e *murdară!*

Billy se răsuci şi o privi cu ochi goi.

— Ba o aduci, sau nu te mai duc mâine seară la căcaturile alea de lupte.

— Nu pot să-nghit luptele!

Nu fusese niciodată, dar furia şi indignarea ei pretindeau valori absolute. Partenerii ei din confrerii o duceau la concerte rock, pe care nu le putea suferi. Nimereau întotdeauna lângă cineva care nu mai făcuse o baie de săptămâni de zile.

Tânărul ridică din umeri, reveni lângă bordul maşinii şi începu s-o ridice pe cric.

Chris îi aduse trusa, umplându-se toată de unsoare pe puloverul nou-nouţ. Billy mormăi fără să se întoarcă. Tricoul îi ieşise din pantaloni, iar pielea spatelui i se vedea netedă, bronzată, palpitând de muşchi. O fascina, şi-şi simţi limba lunecându-i prin colţul gurii. Îl ajută să scoată cauciucul de pe roată, înnegrindu-şi mâinile. Maşina se clătină alarmant

pe cric, iar pneul de rezervă fu fixat pe butuc în doi timpi şi trei mişcări.

Când treaba fu gata şi urcă din nou în maşină, avea dâre groase de unsoare atât pe pulover cât şi pe fusta roşie şi scumpă.

— Dacă-ţi închipui cumva..., începu, în timp ce Billy trecea la volan.

Băiatul lunecă peste fotoliu şi o sărută, cu mâinile mişcându-i-se grele pe trupul ei, între talie şi sâni. Răsuflarea îi trăsnea a tutun; se simţea mirosul de Barylcreem şi transpiraţie. Chris se smulse într-un târziu şi-şi privi trupul, gâfâind sufocată. Acum puloverul îi era pătat şi de unsoare, şi de praf. Douăzeci şi şapte de dolari şi jumătate la Jordan Marsch, şi acum nu mai avea nicio şansă decât lada de gunoi. Era excitată intens, aproape dureros.

— Cum o să explici chestia asta? întrebă el, şi o sărută iar.

Îi simţea gura strâmbată într-un rânjet.

— Pipăie-mă, îi suflă Chris în ureche. Pipăie-mă peste tot. Murdăreşte-mă.

Aşa făcu. Un ciorap de nailon se găuri ca o gură căscată. Fusta, scurtă de la bun început, îi fu împinsă brutal până-n talie. O smotocea hulpav, fără pic de delicateţe. Şi ceva – poate asta, poate brusca trecere pe lângă moarte – îi stârni un orgasm neaşteptat, ca un şoc electric. Şi a doua zi se duse cu el la lupte.

— Opt făr-un sfert, anunţă Billy, şi se ridică în capul oaselor. Aprinse lampa, începând să se îmbrace. Trupul lui continua s-o fascineze. Se gândi la seara de luni, la cum fusese.

El o...

(nu)

Timp destul ca să se gândească la asta mai târziu, poate, când îi va folosi şi la altceva decât s-o pună pe jar fără rost. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se strecură în chiloţii de voal.

— Poate nu-i o idee prea bună, spuse ea, neştiind sigur dacă îl punea la încercare pe el, sau pe sine. Poate-ar fi mai bine pur şi simplu să ne băgăm la loc în pat, şi...

— E o idee foarte bună, i-o reteză Billy, şi o umbră de umor îi trecu peste chip. Sânge de scroafă pentru o scroafă.

— Ce?

— Nimic. Hai. Îmbracă-te.

Se îmbrăcă, iar când coborâră pe scara din spate simţi o excitaţie uriaşă înflorindu-i în burtă, ca o viţă rapace ce-şi deschide florile noaptea.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 45)

Ştiţi, nu regret totul atât de mult pe cât par oamenii să creadă c-aş face-o. Nu e vorba că ar spune-o pe faţă; *ei* sunt cei care zic întotdeauna cât de groaznic de rău le pare. Asta se întâmplă de obicei imediat înainte de-a-mi cere un autograf. Dar se aşteaptă de la tine să te căieşti. Se aşteaptă să izbucneşti în lacrimi, să porţi mult negru, să bei un pic cam prea mult sau să iei droguri. Spun lucruri de genul: "O, ce ruşine! Dar ştiţi ce s-a-ntâmplat cu ea..." şi bara, bara, bara.

Dar regretele nu sunt decât Kool-Aid pentru stările emotive omeneşti. Ele sunt ceea ce spui când răstorni o ceaşcă de cafea sau îţi nimereşte bila în şanţ când joci popice cu fetele din ligă. Adevăratele regrete sunt la fel de rare ca şi iubirea adevărata. Nu-mi mai pare rău că Tommy a murit. Pare atât de mult un vis cu ochii deschişi avut cândva. Credeţi probabil că e o dovadă de cruzime, dar a curs multă apă pe sub pod din Noaptea Balului şi până acum. Şi nu-mi pare rău nici pentru că am compărut înaintea Comisiei White. Am spus adevărul – atât cât ştiam din el.

Îmi pare rău însă pentru Carrie White.

Vedeţi, au dat-o uitării. Au transformat-o într-un fel de simbol şi au uitat că era o fiinţă omenească, la fel de reală ca dumneavoastră, cei care citiţi aceste rânduri, cu

speranţe şi visuri şi bara, bara, bara. E inutil să vă spunem toate astea, cred. Acum, nimic n-o mai poate schimba la loc într-o persoană, din ceea ce au făcut din ea ziarele. Dar era o persoană, şi suferea. Mai mult decât ştim oricare dintre noi, probabil, suferea. Aşa că regret şi sper că ei i-a făcut bine, balul acela. Până a început teroarea, sper că a fost pentru ea un lucru plăcut şi bun şi minunat şi vrăjit...

Tommy trase maşina în parcarea de lângă aripa nouă a liceului, lăsă motorul o secundă în ralanti, apoi îl stinse. Carrie stătea pe capătul ei de banchetă, ţinându-şi eşarfa împrejurul umerilor goi. I se părea dintr-o dată că trăieşte într-un vis al intenţiilor ascunse şi că tocmai a devenit conștientă de acest lucru. Ce fusese în stare să facă? O lăsase pe Momma singură.

— Ai emoţii? întrebă Tommy, iar ea tresări.

— Da.

Băiatul râse şi coborî. Carrie tocmai dădea să deschidă portiera, când i-o deschise el.

— Să n-ai emoţii. Parc-ai fi Galatea.

— Cine?

— Galatea. Am citit de ea la oră, cu Domnul Evers. S-a transformat din roabă într-o femeie frumoasă şi nimeni n-a ştiut vreodată că ea era.

Carrie medită un moment.

— Vreau ca ei să ştie, spuse în cele din urmă.

— Nu te contrazic. Hai să mergem.

George Dawson şi Frieda Jason se aflau lângă automatul de Coca. Frieda purta o năzbâtie de tul portocaliu şi semăna puţin cu o tubă. Donna Thibodeau rupea biletele la uşă împreună cu David Bracken. Amândoi erau membri ai Societăţii de Onoare Naţională, o parte din Gestapo-ul personal al Domnişoarei Geer, şi purtau pantaloni albi şi blazere roşii – culorile şcolii. Tina Blake şi Norma Watson ofereau programe şi conduceau lumea înăuntru, conform cu lista locurilor. Erau îmbrăcate amândouă în negru, iar

Carrie bănui că se credeau foarte şic, dar pentru ea arătau ca fetele ce vând ţigări din vechile filme cu gangsteri.

Cu toţii s-au întors să se uite la Tommy şi Carrie când aceştia intrară, şi preţ de-un moment domni o tăcere ţeapănă, stingheritä. Carrie simţi o dorinţă nebună să-şi umezească buzele, şi se stăpâni. Apoi George Dawson spuse:

— Sfinte, da' ciudat arăţi, Ross.

Tommy zâmbi:

— Tu când te-ai dat jos de pe cracă, Bomba?

Dawson se năpusti spre el, cu pumnii ridicaţi, şi o fracţiune de secundă Carrie se simţi cuprinsă de groază. Băgată-n priză cum era, fu cât pe-aci să-l ridice pe George în aer şi să-l arunce în perete. Apoi, îşi dădu seama că era un joc vechi, practicat adesea şi foarte gustat.

Amândoi începură să se rotească unul în jurul altuia, cu garda sus, mârâind. Apoi George, care punctase de două ori la coaste, se porni să bolborosească şi să ţipe:

— Omorâţi-i pe Congi! Şo pe ei, Gooki! Beţe de ponge! Cuşti de tigri!

Tommy lăsă garda jos, râzând.

— Nu pune la inimă, spuse Frieda, ridicând nasul în formă de coupe-papier şi apropiindu-se. Dacă se omoară, dansez eu cu tine.

— Par prea proşti ca să se-omoare, îndrăzni Carrie. Ca dinozaurii.

Iar când Frieda zâmbi, simţi ceva foarte vechi şi ruginit dezghiocându-se înlăuntrul ei. Odată cu asta, o năpădi un val de căldură. Uşurare. Destindere.

— De unde ţi-ai cumpărat rochia? întrebă Frieda. Mor după ea.

— Eu mi-am făcut-o.

— Ai făcut-o? se deschiseseră ochii Friedei a surpriză nesimulată. Vorbeşti serios?

Carrie îşi simţi obrajii încinşi de o roşeaţă furioasă.

— Ba da, eu. Îmi... îmi place să cos. Materialul l-am luat de la John's, din Westover. E un model foarte simplu.

— Haideţi, le spuse George tuturor. Imediat începe orchestra.

Dădu ochii peste cap şi se lansă într-un buck-and-wing şchiop, burlesc:

— Vibi, vibi, vibi. Nouă Gook-ii ne plac viyyybraţiile de Federmare!

Intrară, George maimuţărindu-l pe Flash Bobby Pickett şi făcând mutre, Carrie vorbindu-i Friedei despre rochia ei, iar Tommy surâzând, cu mâinile înfundate în buzunare. S-au dus pliurile sacoului de seară, i-ar spune Sue, dar ce futu-i mă-sa, treaba părea că merge. Până acum mergea de minune.

El, George şi Frieda nu mai aveau nici două ore de trăit.

Din *Umbra a explodat* (pag. 132):

Accentul pus de Comisia White pe detonatorul întregii afaceri – două găleţi cu sânge de porc pe o grindă de deasupra scenei – pare să fie extrem de firav şi neconvingător, chiar şi în lumina puţinelor probe concrete. Dacă preferăm să dăm crezare informaţiilor circulate prin cercul de prieteni apropiaţi ai lui Nolan (şi, ca să fim brutal de sinceri, nu par destul de inteligenţi ca să mintă convingător), atunci reiese că Nolan a preluat în întregime din mâinile Christinei Hargensen această parte a conspiraţiei şi a acţionat din proprie iniţiativă...

Nu vorbea când conducea maşina; îi plăcea să conducă. Operaţiunea îi dădea o senzaţie de putere cu care nimic nu putea rivaliza, nici chiar fututul.

Şoseaua se derula pe sub ei în tonuri fotografice de alb şi negru, iar vitezometrul oscila imediat peste o sută zece. Provenea dintr-o familie dezbinată; tatăl lui îşi luase tălpăşiţa după eşecul unei afaceri prost organizate la staţia de benzină, când Billy avea doisprezece ani, iar maică-sa avea patru amanţi la ultimul recensământ. Pentru moment,

Brucie era primul în graţiile ei. Era un tip Seagrams 7. Iar ea începuse la rândul ei să se transforme într-o desagă dizgraţioasă.

Maşina, însă!... Maşina îl alimenta cu putere şi glorie din propriile ei linii de forţă mistice. Făcea din el o persoană demnă de luat în consideraţie, un om dăruit cu *mana.* Nu întâmplător cea mai mare parte din cordeală şi-o consumase pe canapeaua din spate. Maşina era sclava şi zeiţa lui. Dădea, şi putea lua. Billy o folosise de multe ori ca să ia. În nopţile lungi şi albe, când maică-sa şi Burcie aveau treabă, Billy făcea floricele de porumb şi pleca la vânătoare de câini vagabonzi. Uneori, dimineaţa, lăsa maşina să lunece oprind motorul, până în garajul pe care-l construise el în dosul casei, cu bara din faţă şiroind de sânge.

Chris îi ştia de-acum destul de bine apucăturile şi nu se osteni să lege o conversaţie care oricum ar fi rămas neluată în seamă. Şedea alături cu un picior îndoit sub ea, molfăindu-și nodul unui deget. Farurile maşinilor ce săgetau pe lângă ei pe şoseaua 302 îi luceau blând în păr, vârstându-l cu argintiu.

Billy se întreba cât timp o să mai fie împreună. Probabil nu mai mult peste miezul nopţii. Într-un fel, toate duseseră la asta, chiar şi prima parte, iar când va fi gata, cleiul ce-i ţinea laolaltă avea să se subţieze şi, poate să se dizolve, lăsându-i să se întrebe cum a fost de la bun început posibil. Se gândea că va începe să nu mai arate ca o zeiţă ci, iarăşi, mai mult ca tipica târfă de societate şi asta-i va face să-i vină cheful s-o bată un pic cu cureaua. Sau poate mai mult. S-o bage cu nasul.

Trecură creasta colinei Brickyard şi sub ei apăru liceul, parcarea plină de maşini dolofane şi sclipitoare ale tăticilor. Simţi gustul binecunoscut al silei şi urii urcându-i-se-n gât. O să le dăm noi ceva

(o noapte de s-o ţină minte)

în toată regula. Suntem în stare.

Aripile de clădire cu clase erau întunecate, tăcute şi pustii; holul era luminat de un bec galben standard, iar faleza de sticlă a laturii estetice a sălii de sport iradia o lumină blândă şi portocalie, eterică, aproape spectrală. Din nou gustul amar, şi imboldul de-a da cu pietre.

— Văd luminile, văd luminile de la petrecere, murmură el.

— Mm?

Chris se răsuci spre el, smulsă din propriile ei gânduri.

— Nimic, spuse Billy, şi o atinse pe ceafa. Cred c-am să te las pe tine să tragi de sfoară.

Billy a făcut-o cu mâna lui, fiindcă ştia perfect de bine că nu poate avea încredere în nimeni altcineva. Fusese o lecţie aspră, mult mai aspră decât cele pe care le înveţi la şcoală, dar o asimilase bine. Băieţii care-l însoţiseră la ferma lui Henty în noaptea trecută nici măcar nu ştiau la ce-i trebuia sângele. Bănuiau probabil că era amestecată şi Chris, dar nici chiar de asta nu puteau fi siguri.

Ajunse la şcoală cu câteva minute după ce noaptea de joi devenise dimineaţa de vineri, şi-i dădu ocol de două ori ca să fie sigur că zona era pustie şi niciuna dintre cele două maşini ale poliţiei din Chamberlain nu se afla prin preajmă.

Intră în parcare cu farurile stinse şi coti până în spatele clădirii. Ceva mai încolo, terenul de fotbal sclipea sub o membrană subţire de ceaţă lăsată la pământ.

Deschise portbagajul şi descuie răcitorul. Sângele îngheţase, dar asta era cum nu se putea mai bine. Va avea la dispoziţie următoarele douăzeci şi două de ore ca să se dezgheţe.

Puse găleţile jos, apoi scoase din trusă mai multe scule. Şi le vârî în buzunarul de la spate şi luă de pe fotoliu o sacoşă maro. Înăuntru clincăneau nişte şuruburi.

Lucră fără grabă, cu concentrarea relaxată a omului incapabil să conceapă că ar fi întrerupt. Sala de gimnastică unde avea să se ţină dansul era destinată şi spectacolelor şcolare, iar scurtul şir de ferestre ce dădeau spre locul

unde-şi parcase maşina răspundeau în spaţiul pentru depozitare din spatele scenei.

Alese o sculă plată cu capătul spatulat şi o vârî prin crăpătura îngustă dintre geamul de sus şi cel de jos ale unei ferestre. Era o unealtă bună. Singur o confecţionase, în atelierul de fierărie din Chamberlain. O mişcă în sus şi-n jos până ce încuietoarea ferestrei cedă. Ridică ghilotina şi se strecură înăuntru.

Era întuneric beznă. Mirosul predominant era cel al vopselei vechi de pe decorurile de mucava ale Clubului Dramatic. Umbrele slăbănoage ale stativelor de partituri şi cutiilor pentru instrumentele Societăţii Orchestrante se rânduiau de jur împrejur ca nişte santinele. Pianul domnului Downer stătea într-un colt.

Billy scoase din sacoşă o lanternă mică şi avansă până pe scenă, păşind printre cortinele de catifea roşie. Planşeul de sport, cu marcajele lui de baschet pictate şi suprafaţa lustruită apăsat, lucea spre el ca o lagună de chihlimbar. Îşi îndreptă lanterna spre avanscenă, în faţa cortinei. Acolo, cu trăsături fantomatice de cretă, cineva schiţase pe podea silueta tronurilor pentru Rege şi Regină, care aveau să fie amplasate a doua zi. Apoi întreaga rampă va fi presărată cu flori de hârtie... mă rog, pe-astea doar Chris le ştia.

Dădu capul pe spate şi ridică fasciculul lanternei, străpungând tenebrele. Deasupra, grinzi se încrucişau sub forma unor dâre umbrite. Cele suspendate peste ringul de dans fuseseră înfăşurate în hârtie creponată, dar zona aflată imediat deasupra avanscenei nu fusese împodobită. O sufită scurtă ascundea grinzile de-acolo, şi nu se vedea din sală. Sufita mai camufla şi o rivaltă ce avea să lumineze paravanul cu gondole.

Billy stinse lanterna, merse până în capătul din stânga al rampei şi urcă pe o scară metalică fixată în perete. Conţinutul sacoşei cafenii, pe care pentru siguranţă şi-o băgase sub cămaşă, zornăia cu voioşie stranie, reverberată, în sala de sport pustie.

În capătul scării se găsea o mică platformă. Acum, privind în afară spre avanscenă, podul scenei îi era în dreapta iar sala propriu-zisă în stânga. În pod erau depozitate accesoriile Clubului Dramatic, unele dintre ele datând de prin anii 1920. Un bust al zeiţei Pallas Atena, folosind în cine ştie ce versiune scenică a "Corbului" lui Poe, îl privea pe Billy cu ochi orbi şi apoşi, din vârful unei somiere ruginite. Drept înainte, o grindă de oţel trecea pe deasupra rampei. Rivaltele pentru frescă erau prinse sub ea cu şuruburi.

Păşi pe bârnă şi înaintă fără efort, fără frică, peste hău. Fredona o melodie la modă, abia auzit. Grinda era acoperită cu praf de-un deget, iar picioarele lui lăsau urme prelungi. La jumătatea distanţei se opri, îngenunche şi privi în jos.

Da. Cu ajutorul lanternei, putu distinge liniile de cretă pe avanscenă, drept sub el. Scoase un fluierat mut.

(bombele jos)

Notă cu un X în praf locul precis, apoi merse pe bârnă înapoi la platformă. Nimeni n-avea să treacă pe-aici de-acum şi până la vremea Balului; rivaltele ce luminau decorul şi locul din avanscenă unde aveau să fie încoronaţi Regele şi Regina

(grozav de încoronaţi or să fie)

erau comandate de la un tablou aflat în culise. Oricine privea în sus, direct de dedesubt, avea să fie orbit de aceleaşi lumini. Aranjamentele lui nu puteau fi depistate decât dacă cineva urca în pod cu vreo treabă. Nu credea să se întâmple asta. Era un risc acceptabil.

Deschise sacoşa maro şi scoase o pereche de mănuşi din cauciuc Playtex, şi le trase, după care luă unul din cei doi mici scripeţi pe care-i cumpărase în ajun. Îi luase de la un magazin de unelte din Lewiston, pentru orice eventualitate. Luă în gură câteva cuie, ca pe nişte ţigări, şi ciocanul în mână. Continuând să fredoneze prin evantaiul de cuie, fixă

scripetele cu grijă în colţ la un cot deasupra platformei. Lângă el potrivi un mic şurub cu belciug.

Coborî scara, trecu în dosul scenei şi urcă pe o altă scară, nu departe de locul de unde intrase. Ajunse în mansardă – un fel de magazie cu vechituri a şcolii. Se găseau aici maldăre de almanahuri vechi, uniforme atletice mâncate de molii, şi manuale străvechi roase de şoareci.

Privind spre stânga, îşi putu îndrepta raza lanternei peste podul scenei, luminând scripetele pe care tocmai îl instalase. Când se întoarse la dreapta, simţi pe faţă aerul răcoros ce intra pe-o gură de ventilaţie din perete. Fredonând mai departe, scoase al doilea scripete şi îl bătu în cuie.

Reveni jos, ieşi pe fereastra forţată şi luă cele două găleţi cu sânge de porc. Lucra de-o jumătate de oră, dar nu dădeau niciun semn de dezgheţ. Ridică găleţile şi se întoarse la fereastră, profilat în întuneric ca un fermier înapoindu-se de la prima mulgere de dimineaţă. Le trecu înăuntru şi intră şi el.

Mersul pe bârnă era acum mai uşor, cu câte o găleată în fiecare mână ajutându-l să-şi tină echilibrul. Când ajunse la X-ul trasat în praf, puse jos căldările, mai privi o dată la semnele cu cretă din avanscenă, dădu din cap şi se întoarse pe platformă. Se gândi să şteargă găleţile când le va manipula pentru ultima oară – aveau să se găsească pe ele amprentele lui Kenny, la fel şi ale lui Don şi Steve – dar găsi că-i mai bine să n-o facă. Poate vor avea o mică surpriză sâmbătă dimineaţă. Şi gura i se strâmbă într-un zâmbet.

Ultimul articol din sacoşă era un colac de sfoară de iută. Merse cu ea până la găleţi şi legă toartele amândurora cu noduri glisante. Trecu coarda prin belciug, apoi peste scripete. Aruncă peste podul scenei coarda care se descolăci, după care o trecu şi prin celălalt scripete. N-ar fi fost poate prea amuzat să ştie că, în obscuritatea sălii, acoperit şi dungat cu praf vechi de zeci de ani şi cu fluturaşi cenuşii plutind visători în jurul părului său cuib-de-cioară,

arăta ca un Rube Goldberg cocoşat şi pe jumătate nebun, concentrat să inventeze o cursă de şoareci mai bună.

Depuse coarda moale pe vârful unei stive de lăzi, la îndemână faţă de gura de aerisire. Coborî pentru ultima oară şi-şi scutură mâinile de praf. Treaba era gata.

Privi afară pe fereastră, apoi se strecură prin ea şi sări pe pământ. O închise, introduse din nou şperaclul şi împinse încuietoarea cât putu de mult. După care reveni la maşină.

Chris spunea că erau şanse mari ca Tommy Ross şi căţeaua de White să fie cei de sub găleţi; dusese puţină muncă de lămurire discretă în rândul prietenilor ei. Ar fi bine să se întâmple aşa. Dar, pentru Billy, oricare alţii ar fi fost la fel de buni.

Începea să-şi spună că ar fi fost tot atât de bine să fi fost însăşi Chris.

Demară.

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 48):

Carrie l-a căutat pe Tommy în ajunul balului. Aştepta în dreptul clasei unde avea el oră, iar Tommy a spus că arăta nefericită rău, aşteptându-se parcă să-l audă ţipând la ea să nu mai dea târcoale, să-l lase dracului în pace.

Fata i-a spus că va trebui să fie acasă la unsprezece şi jumătate cel mai târziu, altfel momma ei o să se îngrijoreze. A mai spus şi că nici n-o să-i strice seara, nici buna dispoziţie, dar n-ar fi corect s-o sperie pe momma.

Tommy a propus să se oprească la Kelly Fruit după Bal şi să radă o bere de rădăcini şi un Burger. Toţi ceilalţi se duceau la Westover sau Lewiston, aşa că localul o să le rămână numai lor. Carrie s-a luminat la faţă, a spus el. I-a răspuns c-ar fi grozav. Absolut grozav.

Aceasta e fata pe care oamenii o tot numesc un monstru. Vreau să vă intre bine în minte lucrul ăsta. Fata ce se putea declara mulţumită cu o bere de rădăcini de zece cenţi, şi un hamburger, după unicul ei dans în şcoală, astfel ca momma să nu-şi facă griji...

Primul lucru care o izbi pe Carrie când păşiră înăuntru fu Vraja. Nu vraja, ci Vraja. Umbre frumoase foşneau prin şifon, dantelă, mătase, satin. Aerul era plin de mireasma florilor; o sărbătoare a mirosului. Fete în rochii cu spatele gol, cu corsaje decoltate lăsând să se vadă chiar despicătura sânilor, cu talii Empire. Fuste lungi, escarpeni. Sacouri de seară orbitor de albe, cingători, pantofi negri ce fuseseră lustruiţi cu scuipat.

Câţiva tineri se aflau pe ringul de dans, nu mulţi deocamdată, iar în penumbra încet-rotitoare păreau spectre imateriale. Nu voia cu adevărat să-i recunoască în ei pe colegii ei de clasă. Îi dorea nişte străini frumoşi.

Mâna lui Tommy o ţinea ferm de cot.

— Drăguţă frescă, comentă el.

— Da, încuviinţă Carrie pieritã.

Sub petalele portocalii lucea de jos în sus o lumină blândă, gondolierul se rezema cu eternă indolenţă de cârma sa în timp ce soarele se învăpăia în jur şi clădirile conspirau împreună deasupra apelor din oraş. Carrie ştiu deodată că acest moment o va însoţi pe vecie.

Se îndoia că la fel simţeau cu toţii – ceilalţi văzuseră lumea – dar chiar şi George tăcu timp de un minut cât priviră, iar scena, mirosul, până şi sunetul orchestrei intonând o vag recognoscibilă melodie de film, se ferecară în ea pentru totdeauna, şi simţi cum o inundă pacea. Sufletul lui Carrie cunoştea un moment de calm, ca şi cum s-ar fi netezit sub un fier de călcat.

— Viiiiiybi! răcni deodată George, şi o conduse pe Frieda în ring. Începu să execute un jitterburg afectat pe muzica cu iz desuet de big-band, şi cineva îl fluieră. George bombăni, privi chiorâş, şi se lansă într-o scurtă căzăcească încrucişându-şi braţele pe piept, fără a lipsi mult ca să aterizeze-n fund.

Carrie zâmbi:

— Trăsnit mai e George.

— Te cred că e. I-un băiat de treabă. Sunt pe aici o droaie de oameni de treabă. Vrei să stai jos?

— Da, răspunse ea recunoscătoare.

Tommy se duse la uşă şi reveni cu Norma Watson, al cărei păr fusese aranjat într-o uriaşă claie tapată, în cinstea evenimentului.

— E pe cealaltă PARTE, spuse, şi ochii ei strălucitori o măsurară pe Carrie din cap până-n picioare, căutând o bretea expusă, o erupţie de coşuri, orice subiect cu care să alerge înapoi la uşă, odată îndeplinit comisionul. Ai o rochie SPLENDIDĂ, Carrie. Unde-ai PUTUT s-o găseşti?

Carrie îi spuse, în timp ce Norma îi conducea prin jurul ringului de dans, la masa lor. Emana mirosuri de săpun Avon, parfum Woolworth şi gumă Juicy Fruit.

La masă se aflau două scaune pliante (înfăşurate şi înzorzonate cu inevitabila hârtie creponată), masa însăşi fiind aşternută cu aceeaşi hârtie în culorile şcolii. Avea pe ea o lumânare în gâtul unei sticle de vin, un program de dans, un mic creion poleit şi două cadouri de petrecere – gondole umplute cu alune Planters Mixed.

— Nu pot să-mi REVIN, spunea Norma. Arăţi atât de ALTFEL!

Aruncă o privire ciudată, furişă, la chipul Carriei, şi deveni agitată.

— Eşti absolut STRĂLUCITOARE. Care ţi-e SECRETUL?

— Sunt amanta de taină a lui Don MacLean, spuse Carrie.

Tommy scoase un chiot pe care şi-l înăbuşi repede.

Zâmbetul Normei se strepezi, iar Carrie fu uimită de propriul ei haz – şi îndrăzneală. Aşa arătai când ţi se făcea un banc. De parcă ţi-ar fi înţepat o albină extremitatea posterioară. Carrie constată că îi plăcea că Norma arăta în felul acela. Era ceva barbar, absolut necreştin.

— Ei, eu trebuie să mă duc înapoi, spuse fata. Nu-i aşa că-i GROZAV, Tommy?

Zâmbea cu subînţeles: *N-ar fi grozav să…?*

— Mă trec sudorii reci pe picioare, replică grav Tommy.

Norma plecă, cu un zâmbet ciudat, nedumerit. Lucrurile nu mergeau aşa cum ar fi trebuit. Toată lumea ştia cum mergeau de obicei lucrurile cu Carrie.

Tommy mustăci din nou.

— Ţi-ar plăcea să dansăm? întrebă.

Carrie nu ştia să danseze, dar încă nu era gata s-o admită şi pe *asta.*

— Hai doar să stăm jos un minut.

În timp ce el ţinea scaunul, Carrie văzu lumânarea şi-l întrebă pe Tommy dacă nu vrea s-o aprindă. O aprinse. Ochii li se întâlniră peste flacără. Băiatul întinse mâna şi i-o prinse pe-a ei. Iar orchestra cânta înainte.

Din *Umbra a explodat* (pag. 133-134):

Poate că se va întreprinde într-o bună zi un studiu complet al mamei lui Carrie, când însuşi subiectul Carrie va deveni mai academic. S-ar putea să-l încerc chiar eu, cu condiţia să câştig accesul la arborele genealogic al familiei Brigham. Ar fi extrem de interesant să ştim peste ce situaţii ciudate s-ar putea să dăm, cu două trei generaţii în urmă...

Şi mai este, fireşte, cunoaşterea faptului că în Noaptea Balului Carrie s-a dus acasă. De ce? E greu de spus exact cât de echilibrate erau motivaţiile Carriei în acele momente. Poate să se fi dus pentru izbăvire şi iertare, sau în scopul expres de a comite matricidul. În orice caz, probele materiale par să indice limpede că Margaret o aştepta...

Casa era complet cufundată în tăcere.

Plecase.

Noaptea.

Plecată.

Margaret White trecu încet din dormitorul ei în living. Mai întâi venise scurgerea de sânge şi fantasmele greţoase pe care Diavolul le trimitea odată cu ea. Apoi puterea aceea infernală dăruită de Diavol. Venea la sorocul sângelui şi al părului crescut pe trup, fireşte. O, cunoştea ea Puterea

Diavolului. Chiar bunica ei o avusese. Era capabilă să aprindă focul în sobă fără a se clinti măcar din balansoarul ei de lângă fereastră. Atunci ochii începeau să-i ardă cu

(să nu îngădui niciunei vrăjitoare să trăiască)

un soi de flacără vrăjitorească. Şi câteodată, la masa de seară, zaharniţa pornea să se învârtească pe loc nebuneşte, ca un derviş. Ori de câte ori se întâmpla asta, Buni se apuca să chiţcăie dement, îi curgeau balele şi făcea semnul Deochiului de jur-împrejur. Uneori gâfâia ca un câine pe zăpuşeală, iar când murise de inimă, la şaizeci şi şase de ani, senilă la limita idioţeniei în pofida vârstei nu tocmai înaintate, Carrie încă nu împlinise un an. Margaret intrase în cămăruţa ei la nici patru săptămâni după înmormântarea lui Buni, şi-şi găsise fetiţa culcată în leagăn, râzând şi gângurind, cu ochii la un biberon ce se legăna deasupra capului ei.

Margaret fusese cât pe-aci s-o ucidă în ziua aceea. O oprise Ralph.

N-ar fi trebuit să-l lase s-o oprească.

Acum Margaret White stătea în mijlocul livingului. Christos pe Golgota privea în jos la ea cu ochii lui plini de suferinţă, de durere şi dojană. Ceasul cu cuc Black Forest ticăia. Era ora opt şi zece.

Îi fusese dat să simtă, să *simtă* practic, Puterea Diavolului mocnind în Carrie. Ţi se târa pe tot trupul, ridicând şi trăgând ca nişte mici degete rele, gâdilitoare. Se hotărâse iar să-şi facă datoria când Carrie avea trei ani, după ce o prinsese privind cu păcat la târfa Diavolului din curtea vecină. Atunci veniseră pietrele, iar ea cedase. Şi puterea se trezise iarăşi, după treisprezece ani. Dumnezeu nu se lăsa batjocorit.

Mai întâi sângele, apoi puterea,

(îţi iscăleşti numele îl iscăleşti cu sânge)

acum un băiat şi dans şi după aceea o s-o ducă la un motel, o s-o ia în parcare, o s-o ia pe bancheta din spate, o s-o ia...

Sânge, sânge proaspăt. Sângele era întotdeauna rădăcina tuturor relelor, şi numai sângele le putea ispăşi.

Era o femeie masivă cu braţe zdravene, ale căror coate se reduceau la nişte simple gropiţe, dar avea un cap surprinzător de mic, în vârful gâtului puternic, venos. Cândva, avusese o fată frumoasă. Şi încă mai era frumoasă, într-un mod bizar, fanatic. Dar ochii căpătaseră o căutătură stranie, rătăcită, iar ridurile se adânciseră crud împrejurul gurii categorice, dar trădând o ciudată slăbiciune. Părul, anul trecut aproape negru, îi era acum albit aproape în întregime.

Singura cale de a ucide păcatul, adevăratul păcat de moarte, era de a-l îneca în sângele unei

(trebuie să fie sacrificată)

inimi pocăite. Cu siguranţă că Dumnezeu înţelegea asta, şi-Şi îndreptase degetul înspre ea. Oare nu Dumnezeu însuşi îi poruncise lui Abraham să-l ducă pe fiul său Isaac pe munte?

Merse în bucătărie târşâindu-şi papucii vechi şi lăbărţaţi, şi deschise sertarul cu tacâmuri. Cuţitul pe care-l foloseau la tranşatul cărnii era lung şi ascuţit şi mijlocul tăişului i se arcuise de prea multă ascuţire. Se aşeză pe taburetul înalt de lângă tejghea, găsi discul de gresie, în mica sa farfurioară de aluminiu, şi începu să-l frece de muchea lucitoare a lamei cu atenţia apatică, fixă, a celor damnaţi.

Ceasul cu cuc Black Forest ticăia întruna şi într-un târziu pasărea sări afară ca să cânte o dată, anunţând ora opt şi jumătate.

Simţea în gură gust de măsline.

CLASA ABSOLVENŢILOR PREZINTĂ BALUL DE PRIMĂVARĂ '79

27 MAI 1979

Muzică – Formaţia Billy Bosnan

Muzică – "Josie and The Moonglows"

REPREZENTAŢIE

"Cabaret" – Dans acrobatic cu bastoane, Sandra Stenchfield
"500 Miles"
"Lemon Tree"
"Mr. Tambourine Man"
Muzică Folk cu John Swithen şi Maureen Cowan
"The Street Where You Live"
"Raindrops Keep Fallin' oh My Head"
"Bridge Over Troubled Waters"
Corul Ewen High School

DOMNI ŞI DOAMNE DE COMPANIE

Mr. Stephens, Miss Geer, Mr. & Mrs. Lublin, Miss Desjardin
Încoronarea la h. 10.00 p.m.
Nu uitaţi, e balul VOSTRU; faceţi-1 să fie de neuitat!

Când o invită pentru a treia oară, Carrie fu nevoită să mărturisească faptul că nu ştia să danseze. Nu adăugă şi că, acum că formaţia rock începuse să cânte pentru o jumătate de oră, s-ar fi simţit deplasată învârtindu-se pe ring,
(şi păcătoasă)
da, şi păcătoasă.
Tommy dădu din cap, apoi surâse. Se aplecă spre ea şi-i spuse că nu putea suferi dansul. I-ar place să dea o raită, în vizită pe la alte mese? În gât i se puse un nod tremurător, dar acceptă. Da, ar fi plăcut. Tommy era atent cu ea. Trebuia să fie şi ea atentă cu el (chiar dacă băiatul nu se aştepta cu adevărat la aşa ceva); făcea parte din înţelegere. Şi se simţea presărată toată cu farmecul serii. Dintr-o dată, fu plină de speranţă că nimeni nu va întinde piciorul sau îi va lipi răutăcios la spate o inscripţie loc-de-dat-cu-şutu ori s-o stropească deodată în faţă cu apă dintr-o garoafă de

plastic, plecând apoi cu chicoteli în timp ce toţi ceilalţi râdeau şi fluierau.

Iar dacă exista vreo vrajă, aceasta nu era dumnezeiască ci păgână,

(momma desfă-ţi bretelele şorţului m-am făcut mare)

şi aşa o şi voia.

— Ia uite, îi arătă Tommy în timp ce se ridicau de la masă.

Doi-trei băieţi de culise aduceau tronurile Regelui şi Reginei din buzunarele scenei, în timp ce domnul Lavoie, custodele şef, îi dirija cu mişcări ale mâinii spre semnele trasate dinainte pe avanscenă. Îşi spuse că arătau de-a dreptul arthuriene, tronurile acelea, învelite complet într-un alb orbitor, decorate cu flori autentice precum şi uriaşe stindarde de crep.

— Ce frumoase sunt! exclamă.

— *Tu eşti* frumoasă, spuse Tommy, iar ea deveni absolut convinsă că în seara aceea nu se putea întâmpla nimic rău – poate chiar să fie votaţi ei doi Regele şi Regina Bacului. Zâmbi la gândul propriei sale nebunii.

Era ora nouă.

— Carrie? o interpelă ezitant o voce.

Fusese atât de absorbită în contemplarea orchestrei, a ringului de dans şi a celorlalte mese, încât nici măcar nu văzuse pe nimeni apropiindu-se. Tommy plecase să aducă punci.

Se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de Miss Desjardin.

Un moment nu făcură decât să se uite amândouă una la alta, iar amintirea străbătu distanta dintre ele, comunicând

(m-a văzut m-a văzut goală şi ţipând şi plină de sânge)

fără cuvinte sau gânduri. Li se citea în ochi.

Apoi Carrie spuse, sfioasă:

— Arătaţi foarte drăguţă, Miss Desjardin.

Nu minţea. Profesoara era îmbrăcată într-o rochie colantă argintie şi sclipitoare, asortată perfect cu părul blond pe care şi-l pieptănase în sus. La gât îi era agăţat un

pandantiv simplu. Arăta foarte tânără, destul de tânără ca să vezi în ea o participantă mai curând decât autoritatea.

— Mulţumesc.

Şovăi, apoi o atinse pe braţ cu o mână înmănuşată.

— Eşti frumoasă, îi spuse ea lui Carrie, şi fiecare cuvânt conţinea o încărcătură aparte.

Carrie simţi că roşeşte iar şi coborî privirea spre masă.

— E grozav de drăguţ din partea dumneavoastră să-mi spuneţi asta. Ştiu că nu-s... nu-s chiar... dar vă mulţumesc oricum.

— Ba e adevărat, o contrazise Desjardin. Carrie, orice s-a întâmplat înainte... cum să spun, am uitat totul. Voiam s-o ştii.

— Eu nu pot uita, răspunse Carrie.

Ridică ochii. Cuvintele ce-i stăteau pe limbă erau: *Acum nu mai învinuiesc pe nimeni.* Şi le înghiţi. Erau mincinoase. Îi învinuia pe toţi şi întotdeauna avea s-o facă, şi mai mult decât orice voia să fie sinceră.

— Dar s-a terminat. Acum am terminat cu asta.

Miss Desjardin zâmbi, iar ochii ei părură să prindă şi reţină amestecul blând de lumini într-o scânteiere aproape lichidă. Privi spre ringul de dans, iar Carrie îi urmări privirea.

— Mi-aduc aminte când am absolvit eu, spuse încetişor Desjardin. Eram cu două degete mai înaltă decât băiatul cu care m-am dus, pe tocuri. Toba de eşapament a maşinii lui era spartă şi motorul scotea... oh, un huruit groaznic. Dar era ca o vrajă. Nu ştiu de ce. Însă niciodată n-am mai avut o asemenea pereche, nici măcar o dată.

O privi pe Carrie.

— La fel e şi cu tine acum?

— E foarte drăguţ, spuse Carrie.

— Şi asta-i tot?

— Nu. Mai e ceva. N-aş putea spune totul. Nimănui în lume.

Desjardin surâse şi o strânse de braţ.

— N-ai s-o uiţi niciodată, murmură ea. Niciodată.

— Cred că aveţi dreptate.

— Distracţie plăcută, Carrie.

— Mulţumesc.

Tommy sosi cu două ceşti Dixie de punci în timp ce Desjardin se îndepărta, dând ocol ringului spre masa supraveghetorilor.

— Ce-a vrut? întrebă, depunând cu grijă pe masă ceştile Dixie.

Carrie, privind după ea, spuse:

— Cred că voia să-mi spună că-i pare rău.

Sue Snell şedea tăcută în livingul casei ei, tivind o rochie şi ascultând albumul "Long John Silver", cu Jefferson Airplane. Placa era veche şi zgâriată rău, dar o liniştea.

Mama şi tatăl ei ieşiseră în oraş la căderea serii. Ştiau ce se întâmpla, de-asta era sigură, dar o scutiseră de pisălogelile despre cât de mândri sunt de Fetiţa Lor, sau ce se mai bucură că în sfârşit se Face Mare. Era mulţumită că hotărâseră să-i dea pace, căci încă se mai simţea jenată de propriile-i motivaţii şi-i era teamă să şi le examineze prea profund, nu care cumva să descopere vreo nestemată de egoism scânteind şi făcându-i cu ochiul de pe catifeaua neagră a subconştientului ei.

O făcuse; asta ajungea; era satisfăcută.

(poate c-o să se îndrăgostească de ea)

Ridică privirea ca şi cum ar fi auzit pe cineva vorbind din antreu, cu un zâmbet surprins arcuindu-i buzele. Ăsta ar fi un sfârşit ca-n poveşti, sigur că da. Prinţul se apleacă peste Frumoasa Adormită, îi atinge buzele cu buzele lui.

Sue, nu ştiu cum să-ţi spun chestia asta dar...

Zâmbetul i se stinse.

Îi întârzia ciclul. Cu aproape o săptămână. Şi-i venise întotdeauna cu o regularitate de almanah.

Schimbătorul de discuri ţăcăni; altă placă fu coborâtă. În tăcerea neaşteptată, scurtă, auzi ceva înlăuntrul ei

întorcându-se. Poate numai sufletul.

Era zece fără zece.

Billy conduse maşina până în capătul parcării şi gară într-o boxă orientată cu faţa spre rampa de asfalt ce urca în şosea. Chris dădu să iasă, dar el o smuci înapoi. Ochii îi luceau sinistru în întuneric.

— Ce? întrebă ea cu nervozitate furioasă.

— Ca să-i anunţe pe Rege şi Regină, folosesc un sistem P.A., spuse Billy. Pe urmă, una din formaţii va cânta imnul şcolii. Asta o să-nsemne că s-au aşezat pe tronurile alea, în mijlocul ţintei.

— Toate astea le ştiu. Dă-mi drumul. Mă doare.

Tânărul îi strânse şi mai tare încheietura mâinii şi simţi pârâitul oaselor mici. Asta-i făcea o amarnică plăcere. Totuşi, fata nu ţipă. Era destul de tare.

— Ascult-aici. Vreau să-ţi fie clar în ce te bagi. Trage de frânghie când se cântă imnul. Să tragi tare. O să fie o mică burtă între scripeţi, dar nu prea mult. Când ai tras şi simţi c-au căzut găleţile-alea, *fugi.* N-o lălăi pe-aici, să auzi zbierete sau mai ştiu eu ce. Chestia asta nu mai face parte din categoria glumiţelor drăguţe. E tentativă de crimă, pricepi? Nu-ţi dau o amendă şi gata. Te bagă la răcoare şi aruncă cheia peste umăr.

Fusese un discurs enorm pentru el.

Ochii fetei aruncau doar văpăi, plini de mânie sfidătoare.

— *Te-ai prins?*

— Da.

— Bine. Când au căzut găleţile, eu o iau la fugă. Când ajung la maşină, bag viteză. Dacă eşti aici, poţi să vii. Dacă nu, te las. Dacă te las şi ciripeşti, te omor. Mă crezi ce-ţi spun?

— Da. Ia-ţi în pizda mă-ti mâna de pe mine.

O luă. Umbra unui rânjet involuntar îi şterse faţa.

— Okay. O să iasă mişto.

Coborâră din maşină.

Era aproape nouă treizeci.

Vic Mooney, Preşedintele Anului Patru, anunţă jovial în microfon:

— Atenţiune, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor. Vă rugăm să ocupaţi locurile. A sosit momentul votării. Acum vom vota Regele şi Regina.

— Concursul ăsta insultă femeile! strigă Myra Crewes cu o crispată voie-bună.

— Insultă şi bărbaţii! i-o întoarce George Dawson, stârnind un hohot de râs general.

Myra tăcu. Îşi exprimase protestul simbolic.

— Luaţi loc, vă rog!

Vic zâmbea în microfon, zâmbea şi roşea cu furie, zgândărindu-şi un coş de pe bărbie. Uriaşul gondolier veneţian din spate se uita visător peste umărul lui Vic.

— E timpul să votăm.

Carrie şi Tommy se aşezară. Tina Blake şi Norma Watson distribuiau buletine de vot mimeografiate, iar când Norma aruncă unul pe masa lor şi le suflă: "Multă BAFTĂ!", Carrie luă formularul şi îl studie. Rămase cu gura căscată.

— Tommy, suntem şi *noi* aici!

— Mda, am văzut, spuse el. Şcoala votează candidaţi individuali, treabă în care perechile lor sunt luate, cum ar veni, cu arcanul. Bine-ai venit în rândul oştirii. Ce facem, refuzăm?

Carrie îşi muşcă buza şi-l privi:

— Vrei să refuzăm?

— Pe toţi dracii, nu! exclamă vesel băiatul. Dacă câştigi, tot ce ai de făcut e să şezi acolo sus cât cântă imnul şcolii şi trag ăştia un dans, bâţâi din sceptru şi arăţi ca un idiot nenorocit. Îţi fac o poză pentru anuar, ca să poată vedea toată lumea că arătai ca un idiot nenorocit.

— Noi pentru cine votăm? privi Carrie cu îndoială de la buletin la micul creion de lângă bărcuţa cu alune. Sunt mai mult gaşca ta decât a mea.

Lăsă să-i scape un uşor chicotit.

— De fapt, eu nici n-am o gaşcă.

— Hai să votăm pentru noi înşine, ridică el din umeri. La dracu' cu falsa modestie.

Carrie râse zgomotos, apoi îşi acoperi gura cu mâna. Sunetul îi era aproape străin. Până să-şi dea seama de ce face, se pomeni încercuind numele lor, pe locul trei de sus în jos. Creionaşul i se rupse în mână, şi icni. O aşchie o zgâriase pe papila degetului, făcând să răsară o mărgică de sânge.

— Te-ai rănit?

— Nu...

Zâmbi, dar deodată descoperi că-i venea greu să zâmbească. Vederea sângelui o dezgusta. Îl tamponă cu şervetul.

— ...Dar am rupt creionul şi trebuia să fie suvenir. Proastă mai sunt.

— Uite-ţi barca, spuse Tommy, împingând-o spre ea. Tiit, tiit!

I se urcă un nod în gât şi avu convingerea că o să plângă, fiindu-i ruşine. N-o făcu, dar ochii îi luceau ca nişte prisme şi lăsă capul în jos ca să n-o vadă băiatul.

Formaţia cânta o muzică simpatică, de umplutură, în timp ce plasatorii Societăţii de Onoare adunau formularele împăturite. Fură duse la masa supraveghetorilor de lângă uşă, unde Vic, domnul Stephens şi Lublinii le numărau. Miss Geer superviza operaţiunea cu ochi sfredelitori şi acri.

Carrie simţi o tensiune îndărătnică scurmându-şi drum prin trupul ei, încordându-i muşchii stomacului şi ai spinării. Strângea cu putere mâna lui Tommy. Era absurd, desigur. Nimeni n-avea să voteze pentru ei. Pentru armăsar, poate, dar nu şi când era înhămat în tandem cu o bovină. Aveau să iasă Frank şi Jessica sau poate Don Farnham şi Helen Shyres. Sau —la dracu'!

Două teancuri creşteau mai mari decât celelalte. Domnul Stephens termină de împărţit opţiunile şi toţi patru trecură

cu rândul la număratul vrafurilor mari, care arătau cam la fel. Îşi adunară capetele laolaltă, se sfătuiră şi mai numărară o dată. Domnul Stephens dădu din cap, mai bătu o dată cu degetele în buletine ca un cartofor pe cale să împartă o mână la poker, şi i le dădu înapoi lui Vic. Acesta se urcă la loc pe scenă, apropiindu-se de microfon. Orchestra Billy Bosnan intonă o înfloritură. Vic surâse nervos, făcu hrmmhrmm în microfon, şi răspunse clipind din ochi la scâncetul colectiv ce-l întâmpină. Aproape că scăpă formularele pe podea, care era acoperită cu cabluri electrice grele, şi cineva chicoti.

— S-ar zice că l-am făcut pe dracu' ghem, anunţă fără haz Vic. Domnul Lublin spune că asta-i pentru prima oară în istoria Balurilor de Primăvară...

— Datând de când? bombăni cineva în spatele lui Tommy. De la o mie opt sute?

— Avem un balotaj.

Acest anunţ făcu mulţimea să murmure.

— Cu picăţele sau în dungi? strigă George Dawson, şi se auziră câteva râsete.

Vic afişă un vag surâs strepezit şi din nou fu cât pe ce să scape voturile.

— Şaizeci şi trei de voturi pentru Frank Grier şi Jessica MacLean, şi şaizeci şi trei de voturi pentru Thomas Ross şi Carrie White.

Urmă un moment de tăcere, şi apoi, deodată, aplauze crescânde. Tommy îşi privi partenera. Ţinea capul plecat, ca doborâtă de ruşine, dar îl încercă un brusc sentiment

(Carrie Carrie Carrie)

nu foarte diferit de cel pe care-l avusese când o invitase la bal. Îşi simţea mintea ca şi cum acolo ar fi forfotit ceva străin, chemând-o pe Carrie iar şi iar pe nume. Ca şi cum...

— Atenţiune! strigă Vic. Dacă aţi putea fi puţin atenţi, vă rog!

Aplauzele încetară.

— Vom proceda la un al doilea tur de scrutin. Când persoanele care distribuie buletinele de vot trec pe la dumneavoastră, vă rugăm să înscrieţi pe ele perechea pe care o susţineţi.

Se îndepărtă de microfon, părând uşurat.

Formularele fură puse în circulaţie; fuseseră rupte în grabă din programele de bal rămase. Orchestra cânta nebăgată în seamă, iar oamenii vorbeau între ei agitaţi.

— Nu pe noi ne aplaudau, spuse Carrie, ridicând ochii; lucrul pe care Tommy îl simţise (sau crezuse că-l simte) nu mai era. Nu se poate să ne fi aplaudat pe noi.

— Poate pe tine.

Îl privi, mută.

— De ce durează atâta? şuieră Chris. I-am auzit aplaudând. Poate că asta era. Dacă ai futut treaba...

Porţiunea de coardă din iută atârna între ei moale, neatinsă din momentul când Billy înfipsese o şurubelniţă pe lângă rama gurii de aerisire şi o ridicase.

— Nu-ţi fă griji, spuse el calm. Au să cânte imnul şcolii. Întotdeauna-1 cântă.

— Dar...

— Gura. Vorbeşti în pizda mă-ti prea mult.

Jarul ţigării îi clipea paşnic în beznă.

Tăcu. Dar

(oh când o să fie gata treaba ai s-o-ncasezi băieţaş poate că la noapte o să te duci la culcare cu boaşele praştie)

mintea îi alerga nebuneşte peste vorbele lui, reţinându-le. Nu aşa îi vorbea ei lumea. Tatăl ei era avocat.

Era zece fără şapte minute.

Tommy ţinea în mână creionul rupt, gata să scrie, când Carrie îi atinse uşor, şovăielnic, încheietura.

— Nu...

— Ce?

— Nu vota pentru noi, îi spuse ea într-un târziu.

Băiatul ridică ironic sprâncenele.

— De ce nu? Ai intrat în horă, joci pân-la sfârşit. Aşa zice mereu mama mea.

(mama)

Cât ai clipi în minte i se formă o imagine; mama ei torcând nesfârşite rugăciuni către un Dumnezeu înalt, fără chip, colonar, ce împungea parcările motelurilor cu o sabie de foc pe care o ţinea într-o mână. Înlăuntru-i groaza se înălţă neagră, şi trebui să lupte cu toată puterea spiritului pentru a o ţine în frâu. Nu-şi putea explica oroarea, simţământul premonitoriu. Nu putea decât să zâmbească neajutorată, şi să repete:

— Nu. Te rog.

Plasatorii Societăţii de Onoare reveneau, strângând hârtiuţele împăturite. Tommy mai ezită un moment, apoi mâzgăli deodată *Tommy şi Carrie pe* bucăţica de hârtie ruptă.

— Pentru tine, precizã. In seara asta, eşti a-ntâia.

Nu-i putu răspunde, căci asupra sa plana premoniţia: chipul mamei ei.

Cuţitul lunecă de pe gresie şi, cât ai clipi, îi despică podul palmei, sub degetul mare.

Privi tăietura. Sângera încet, gros, dintre buzele întredeschise ale rănii, şiroindu-i de pe mână şi pătând linoleumul uzat al bucătăriei. Bine, dar. Era bine. Tăişul gustase carne şi lăsase sânge. Nu-şi bandajă rana, ci potrivi scurgerea deasupra muchiei ascuţite, lăsând sângele să întunece luciul acerb al lamei. Apoi începu să ascută iarăşi, nepăsătoare faţă de stropii ce-i împroşcau rochia.

Dacă ochiu-ţi din dreapta necinste-ţi aduce, ţi-l smulge din orbită.

Scriptura, dacă era aspră, şi dulce şi bună era. Scriptura cuvenită pentru aceia care pândeau în umbra uşilor de la hotelurile de-o noapte şi în bălăriile dinapoia aleilor de bowling.

Ţi-l smulge din orbită.

(o şi muzica destrăbălată pe care o cântă)
Ţi-l smulge
(fetele îşi arată rufăria cum asudă cum asudă sânge)
din orbită.
Ceasul cu cuc Black Forest începu să bată de zece şi
(varsă-i maţele pe jos)
dacă ochiu-ţi din dreapta necinste-ţi aduce, ţi-l smulge din orbită.

Rochia era gata, iar ea nu putea să se uite la televizor, nici să-şi ia cărţile, nici s-o sune pe Nancy la telefon. Nu avea ce face altceva decât să stea pe sofa cu faţa spre bezna ferestrei de la bucătărie şi să simtă un soi de frică fără nume umflându-se-n ea ca un făt atingându-şi înfricoşătorul soroc.

Cu un oftat, începu să-şi maseze absentă braţele. Îi erau reci şi cu buburuze. Trecuse de zece cu douăsprezece minute şi nu exista niciun motiv, chiar niciun motiv, să simtă că lumii îi sunase sfârşitul.

Acum teancurile erau mai înalte, dar tot exact la fel arătau. Din nou fură numărate de trei ori ca să fie totul sigur. Apoi Vic Mooney urcă iarăşi la microfon. Aşteptă un moment, savurând senzaţia tăioasă de tensiune ce plutea în aer, după care anunţă simplu:

— Câştigători, Tommy şi Carrie. Plus un vot.

Tăcere de moarte preţ de-o clipă. Şi apoi aplauzele inundară încă odată sala, unele dintre ele nu fără accente satirice. Carrie trase adânc aer în piept, cu un icnet uluit şi sufocat, iar Tommy simţi iar (dar numai pentru o secundă) acel vertij ciudat în creier

(Carrie Carrie Carrie Carrie)

părând să-i şteargă orice gând afară de numele şi imaginea fetei ăsteia ciudate care era cu el. Cât zbură o secundă simţi literalmente că face pe el de frică.

Ceva căzu pe pardoseală cu un clinchet, şi în aceeaşi clipă lumânarea dintre ei fu stinsă cu o suflare.

Apoi "Josie and the Moonglows" începură să cânte o versiune rock după *Pomp and Circumstance,* plasatorii apărură la masa lor (aproape ca prin farmec; toate acestea fuseseră meticulos repetate de către Miss Geer care, conform zvonurilor, mânca plasatorii înceţi şi stângaci tocaţi mărunt), un sceptru învelit în folie de aluminiu fu vârât în mâna lui Tommy, o robă cu guler opulent din blană de vulpe căzu peste umerii lui Carrie, şi se pomeniră conduşi pe culoarul central de către un băiat şi o fată cu blazere albe. Orchestra trâmbiţa. Publicul aplauda. Miss Geer arăta răzbunată. Tommy Ross rânjea aiurit.

Fură introduşi pe treptele avanscenei, însoţiţi pe rampă spre tronuri, şi aşezaţi. Aplauzele continuau să se înteţească. Acum, sarcasmul din ele se pierduse; erau sincere şi adânci, puţin înfricoşătoare. Carrie fu bucuroasă să se aşeze. Totul se întâmpla prea repede. Picioarele tremurau sub ea şi deodată, cu tot gulerul relativ înalt al rochiei, îşi simţi sânii

(pernecâh)

hidos de expuşi. Vuietul aplauzelor în urechi o făcea să se simtă ameţită, aproape îmbătată de punci. Parte din ea era practic convinsă că totul nu e decât un vis din care se va deştepta cu sentimente amestecate de regret şi uşurare.

Vocea lui Vic tună în microfon:

— Regele şi Regina Balului de Primăvară 1979 – Tommy ROSS şi Carrie WHITE!

Mereu aplauze, înteţindu-se şi vuind şi răpăind. Tommy Ross, acum în ultimele pâlpâiri ale vieţii lui, o luă pe Carrie de mână şi-i rânji, gândind că intuiţia lui Suzie fusese foarte corectă. Cumva, îi rânji şi ea. Tommy

(a avut dreptate şi o iubesc ei bine o iubesc şi pe asta şi pe Carrie asta care e care e frumoasă şi aşa e şi le iubesc pe toate lumina din ochii ei)

şi Carrie

(nu pot să-i văd luminile ard prea tare pot să-i aud dar nu-i pot vedea duşul adu-ţi aminte de duş o mămico e prea sus cred că vreau să mă dau jos o oare nu râd şi-s gata să arunce cu lucruri să arate cu degetul şi să urle de râs nu pot să-i văd lumina e prea tare)

şi grinda de deasupra lor.

Ambele formaţii, într-o bruscă şi senină coaliţie de rock şi alămuri, atacară imnul şcolii. Publicul se ridică în picioare şi începu să cânte, continuând cu aplauzele.

Era zece-zero-şapte.

Billy tocmai îşi flexase genunchii ca să-şi trosnească încheieturile. Chris Hargensen stătea lângă el dând semne crescânde de nervozitate. Mâinile ei jucau fără rost de-a lungul cusăturilor de la jeanşi şi-şi muşca moliciunea buzei inferioare, mestecând-o, aproape s-o zdrenţuiască.

— Crezi c-or să-i voteze pe *ei?* întrebă încet Billy.

— O să-i voteze. Am aranjat eu. Câştigă la sigur. De ce tot aplaudă? Ce naiba se-ntâmplă acolo?

— Nu mă-ntreba pe mine, puişor. Eu...

Imnul şcolii năvăli dintr-o dată afară, plin şi puternic în aerul dulce de mai, iar Chris tresări ca înţepată de-o albină. Lăsă să-i scape un uşor sughiţ de surpriză.

Pentru Thomas Ewen High să ne ridicăăăăăm...

— Dă-i bătaie, o îndemnă Billy. Sunt acolo.

Ochii lui răspândeau o lucire slabă în beznă. Jumătatea de rânjet ciudat îi atinsese trăsăturile.

Chris îşi linse buzele. Priveau amândoi capătul funiei de iută.

Spre cer stindardele să ni le inălţăăăăăm...

— Gura, şopti ea.

Tremura, iar Billy îşi spuse că trupul ei nicicând nu arătase atât de aţâţător şi excitant. Când treaba va fi gata, o s-o posede până ce toate celelalte daţi când fusese posedată or să pară două bobârnace cu degetul mic al unui boboc. O să intre-n ea ca un ciocălău crud prin unt.

— N-ai coaie, puişor?

Se aplecă spre ea:

— Puiule, n-am s-o trag eu pentru tine. Pot să şed aici până-ngheaţă iadu'!

Roşul şi albul cu mândrie le purtăăăăăm…

Lăsă să-i scape un sunet neaşteptat şi înăbuşit, ce-ar fi putut să fie parte dintr-un ţipăt, şi se aplecă înainte trăgând violent de funie cu ambele mâini. Coarda se supuse molatecă preţ de-o clipă, făcând-o să creadă că Billy o dusese de nas tot timpul, că nu era legată de nimic decât de aer. Apoi vibră întinsă, rezistă o secundă şi, în sfârşit, îi fugi printre palme aspră, lăsând în urmă-i o arsură subţire.

— Am... bâigui ea.

Muzica dinăuntru puse o frână zăngănitoare, discordantă. Un moment, voci frânte continuară cu uitare de sine, şi pe urmă se opriră. Un interval de tăcere, după care cineva ţipă. Din nou linişte.

Se uitară unul la altul în întuneric, împietriţi de fapta propriu-zisă, parcă nicicând posibil de săvârşit. Respiraţia însăşi se prefăcu în sticlă pisată de gâtlejul ei.

Şi atunci, înăuntru, izbucni râsul.

Era zece şi douăzeci şi cinci, iar simţământul i se înrăutăţise tot mai mult şi mai mult. Sue stătea în faţa aragazului pe un picior, aşteptând ca laptele să înceapă să scoată aburi, să poată dizolva în el Nestle-ul. De două ori începuse să urce la etaj şi să-şi pună cămaşa de noapte şi de două ori se oprise, atrasă fără absolut niciun motiv spre fereastra bucătăriei care dădea în josul Colinei Brickyard şi până la serpentina Drumului 6 ce ducea în oraş.

Acum când sirena instalată în vârful primăriei, pe Strada Principală, începu deodată să zbiere în noapte, ridicându-se şi coborând în cicluri de panică, nici măcar nu se întoarse imediat spre fereastră, ci stinse doar focul sub lapte, ca să nu se afume.

Sirena primăriei suna de fiecare dată la douăsprezece ziua şi atâta tot, cu excepţia alertării departamentului pompierilor voluntari în august şi septembrie, sezonul focurilor de ierburi. Se folosea strict pentru dezastrele majore, iar glasul ei răsuna ireal şi înfricoşător în casa pustie.

Se apropie de fereastră, încet însă. Urletul sirenei creştea şi scădea, creştea şi scădea. Undeva; începeau să zbiere claxoane, ca la o nuntă. Îşi putea vedea imaginea oglindită în geamul întunecat, cu buzele întredeschise, ochii măriţi, după care aburii respiraţiei o acoperiră.

Îi veni în minte o amintire, pe jumătate uitată. Copii fiind, în şcoala primară, exersaseră alarme anti-aeriene. Când învăţătoarea bătea din palme şi spunea "Sună sirena oraşului", trebuia să te ghemuieşti sub bancă, să-ţi pui mâinile pe cap şi să aştepţi, fie încetarea alarmei, fie bombele duşmane, să te facă praf şi pulbere. Acum, tot atât de desluşit ca o frunză presată în plastic,

(sună sirena oraşului)

auzi cuvintele bubuindu-i în ţeastă.

Departe jos, la stânga, unde se afla parcarea şcolii – cercul felinarelor cu halogen o scoteau în evidenţă clar, deşi clădirea propriu-zisă a şcolii era invizibilă în întuneric – scăpără o scânteie, de parcă Dumnezeu ar fi ciocnit o cremene.

(acolo-s rezervoarele de benzină)

Scânteia şovăi, apoi se învăpăie portocalie. Acum se putea vedea şcoala, şi era în flăcări.

Sue se îndrepta deja spre cuier să-şi ia haina când prima explozie, ca un tunet înfundat îi zgudui podeaua sub picioare şi făcu vesela mamei ei să zăngăne în dulapuri.

Din *Am supravieţuit Balului Negru,* de Norma Watson (Publicat în "The Reader's Digest"; numărul din august 1980 la rubrica "Drame din viaţa cotidiană"):

...şi s-a întâmplat aşa de repede încât nimeni n-a ştiut cu adevărat ce se petrecea. Toţi stăteam în picioare şi aplaudam, cântând imnul şcolii. Apoi – eu eram la masa plasatorilor, imediat lângă intrarea principală, privind spre scenă – s-a văzut un fulger când reflectoarele mari de deasupra scenei s-au reflectat în ceva metalic. Lângă mine erau Tina Blake şi Stella Horan, şi cred că şi ele au văzut.

Deodată în aer a apărut o împroşcătură uriaşă şi roşie. Parte din ea a lovit fresca, începând să se prelingă în şiroaie roşii. Am ştiut pe loc, chiar înainte de a-i atinge pe cei doi că era sânge. Stella Horan a crezut că e vopsea, dar eu avusesem o premoniţie, exact la fel ca atunci când pe fratele meu l-a izbit un camion cu fan.

I-a făcut leoarcă. Cel mai mult a nimerit peste Carrie. Arăta exact ca şi cum ar fi fost muiată într-un cazan cu vopsea roşie. Şedea acolo pur şi simplu. Nici nu se clintea. Formaţia aflată cel mai aproape de scenă, Josie and the Moonglows, au fost şi ei stropiţi. Ghitaristul solo avea un instrument alb, şi i s-a mânjit tot.

Eu am spus:

— Doamne, ăsta-i sânge!

Când am zis asta, Tina a ţipat. A scos un ţipăt puternic, răsunând clar în sală.

Oamenii se opriseră din cântat şi totul era cufundat într-o tăcere deplină. Eu nu puteam face nicio mişcare. Parcă prinsesem rădăcini. M-am uitat în sus, şi acolo se legănau două găleţi, deasupra tronurilor, bălăngănindu-se şi ciocnindu-se una de alta. Încă mai picurau. Şi deodată au căzut, cu o funie lungă şi moale şerpuind după ele. Una l-a izbit pe Tommy Ross în cap. A scos un zgomot foarte puternic, ca un gong.

La asta, cineva a râs. Nu ştiu cine era, dar nu suna aşa cum râde omul când vede ceva comic şi vesel. Era un râs răguşit, isteric, îngrozitor.

Şi exact în aceeaşi clipă, Carrie a căscat ochii larg.

Acela a fost momentul când toţi au izbucnit în râs. Am râs şi eu, să mă ierte Dumnezeu. Totul era atât de... atât de sucit.

Când eram mică, avusesem o carte cu poveşti de Walt Disney, numită *Cântec din sud,* şi avea în ea povestirea aia a Unchiului Remus, despre copilaşul de smoală. Într-o poză, copilul de smoală şedea în mijlocul drumului, arătând ca menestrelii ăia negri de altă dată, cu faţă ca de cărbune şi ochi mari şi albi holbaţi. Când Carrie a căscat ochii, aşa arăta. Erau singura parte din ea care nu se înroşise complet. Iar lumina lucea-n ei, făcându-i sticloşi. Doamne iartă-mă, dar arăta pentru toată lumea exact ca Eddie Cantor când îşi face numărul ăla al lui de-i ies ochii din cap.

Asta i-a făcut pe oameni să râdă. Nu ne puteam abţine. Era unul din lucrurile alea de care sau râzi, sau îţi pierzi minţile. Carrie fusese ţinta tuturor bancurilor atât de multă vreme, şi simţeam cu toţii că în noaptea aia făceam parte din ceva deosebit. Parcă am fi privit cum o persoană revine în specia umană, iar eu, una, îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru asta. Şi s-a întâmplat chestia *aia.* Oroarea aia.

Şi oricum nu era nimic altceva de făcut. Sau să râzi, sau să plângi, şi cine să se îndure să plângă pentru Carrie după toţi acei ani?

Nu făcea decât să şadă acolo, holbându-se la ei, iar râsul se tot înteţea, crescând mai tare şi mai tare. Oamenii se ţineau de burtă, se cocoşau şi o arătau cu degetul. Tommy era singurul care nu se uita la ea. Stătea prăbuşit moale în fotoliu de parcă adormise. Nu puteai să-ţi dai seama, însă, dacă era rănit; se umpluse prea tare de sânge.

Iar apoi faţa Carriei s-a... frânt. Nu ştiu cum altfel s-o descriu. Şi-a dus mâinile la faţă şi s-a ridicat, împleticită, în picioare. Aproape că s-a încurcat în ele, gata să cadă, iar asta i-a făcut pe ceilalţi să râdă şi mai dihai. După care, cum să spun, a... săltat de pe scenă. Parcă am fi privit o broască mare şi roşie săltând de pe o frunză de lotus. Era cât pe ce să cadă iar, dar s-a ţinut pe picioare.

Miss Desjardin a venit la ea în fugă, şi nu mai râdea. Întindea spre ea braţele. Dar după o clipă a schimbat direcţia şi s-a ciocnit de peretele de lângă scenă. Era cel mai ciudat lucru. Nici nu s-a împiedicat, nici nimic. Parcă ar fi împins-o cineva, dar acolo nu era nimeni.

Carrie a luat-o la fugă prin mulţime acoperindu-şi faţa cu mâinile, iar cineva a întins piciorul. Nu ştiu cine era, dar a trântit-o grămadă pe burtă, lăsând în urma ei o dâră lungă şi roşie pe pardoseală. Şi a scos un "Uuf!", ţin bine minte. Asta m-a făcut să râd cu şi mai multă poftă, auzind-o pe Carrie făcând "Uuf. A început să se târască pe jos şi pe urmă s-a ridicat şi a fugit. A trecut chiar pe lângă mine. Se simţea mirosul de sânge. Mirosea a ceva stricat şi putrezit. A coborât scările două câte două şi a ieşit pe uşă. Şi a dispărut. Râsul s-a stins, câte puţin, câte puţin. Unii încă mai pufneau şi-şi trăgeau nasurile. Lennie Brock scosese o batistă mare şi albă şi se ştergea la ochi. Sally McManus era albă toată la faţă de parcă-i venea să verse, dar încă mai chicotea şi nu dădea semne să se oprească. Billy Bosnan rămăsese acolo, cu bagheta sa dirijorală în mână, şi clătina din cap. Domnul Lublin, aşezat lângă Miss Desjardin, cerea un Kleenex. Profesoarei îi curgea sânge din nas.

Trebuie să vă fie clar că toate astea s-au întâmplat în nici două minute. Nimeni n-a putut pune lucrurile cap la cap. Eram năuciţi. Unii se învârteau pe ici pe colo, vorbind câte puţin, dar nu prea mult. Helen Shyres a izbucnit în lacrimi, şi asta i-a făcut pe câţiva să tresară.

Apoi cineva a strigat:

— Un doctor! Hei, chemaţi un doctor, repede!

Era Josie Vreck. Se afla sus pe scenă, îngenuncheat lângă Tommy Ross, şi avea faţa albă ca hârtia. Încercă să-l ridice, tronul s-a răsturnat iar Tommy s-a rostogolit pe scânduri.

Nu s-a clintit nimeni. Nu făceau decât să caşte ochii. Eu mă simţeam ca prinsă într-un bloc de gheaţă. Doamne, era singurul lucru pe care-l puteam gândi. Doamne, Doamne, Doamne. Iar apoi a încolţit celălalt gând, şi parcă n-ar fi fost

deloc al meu. Mă gândeam la Carrie. Şi la Dumnezeu. Toate se împleteau laolaltă, şi era groaznic.

Stella s-a uitat la mine şi a spus:

— S-a-ntors Carrie.

Iar eu am spus:

— Da, aşa e.

Uşile holului s-au trântit, toate. Răsunau ca nişte bătăi din palme. Cineva din spate a zbierat, şi asta a declanşat busculada. Au luat-o la goană puhoi spre uşi. Eu doar stăteam acolo, nevenindu-mi să cred. Iar când m-am uitat, chiar înainte ca primul să ajungă la uşă şi să înceapă să-mpingă, am văzut-o pe Carrie privind înăuntru, cu faţa toată mânjită, ca un indian pictat în culorile războiului.

Zâmbea.

Împingeau uşile, băteau în ele cu pumnii, dar acestea nici nu se clinteau. Pe măsură ce tot mai multă lume se îngrămădea la ieşire, i-am putut vedea pe primii ajunşi acolo striviţi de uşi, gemând şi horcăind. Nu voiau să se deschidă. Şi uşile alea nu se încuie niciodată. E o lege de stat.

Dl. Stephens şi Dl. Lublin s-au înghesuit între ei şi au început să-i tragă de-acolo, apucându-i de jachete, de fuste, de orice. Toţi răcneau şi forfoteau ca vitele. Dl. Stephens a pălmuit două fete şi i-a dat un pumn în ochi lui Vic Mooney. Ţipau la ei să iasă pe uşile de incendiu din spate. Unii au făcut-o. Aceştia erau cei care au supravieţuit.

Şi atunci a început să plouă... cel puţin, asta am crezut eu la început că se întâmplă. Cădea apă peste tot. M-am uitat în sus, şi am văzut că toate stropitorile de incendiu curgeau, peste toată sala de gimnastică. Apa izbea terenul de baschet şi plescăia. Josie Vreck urla la tipii din formaţia lui să închidă imediat amplificatoarele şi microfoanele electrice, dar ăia dispăruseră cu toţii. A sărit jos de pe scenă.

Panica de la uşi a încetat. Oamenii s-au dat înapoi, privind în tavan. Am auzit pe cineva – Don Farnham, cred –

spunând:

— Prafu' o să se-aleagă de terenul de baschet.

Alţi câţiva oameni au început să se urce pe scenă şi să-l privească pe Tommy Ross. Deodată, am ştiut că voiam să ies de-acolo. Am luat-o pe Tina Blake de mână şi am spus:

— Să fugim. Repede.

Ca să ajungi la uşile de incendiu, trebuia să străbaţi un coridor scurt din stânga scenei. Şi acolo erau extinctoare, dar nu funcţionau. Iar uşile erau deschise – am putut vedea câţiva oameni fugind afară. Dar cei mai mulţi stăteau doar ici şi colo în grupuri mici, privindu-se şi clipind din ochi. Unii se uitau la dâra de sânge din locul unde căzuse Carrie. Apa o spăla treptat.

Am apucat braţul Tinei şi am început s-o trag spre inscripţia "ieşire". În exact aceeaşi clipă s-a văzut un fulger uriaş, a răsunat un urlet şi, în urma lui, un vaiet oribil. M-am uitat şi l-am văzut pe Josie Vreck ţinându-se de unul din stativele microfoanelor. Nu-i putea da drumul. Ochii îi ieşeau din cap, părul i se făcuse măciucă, şi părea că dansează. Picioarele-i plescăiau prin apă iar din cămaşă începu să-i iasă fum. A căzut peste un amplificator – erau din-alea mari, înalte de un metru jumate, doi – iar acela s-a prăvălit în apă. Vaierul a izbucnit într-un urlet de să-ţi crape ţeasta-n două, după care a urmat un nou fulger pârjolitor şi s-a oprit. Cămaşa lui Josie ardea.

— Fugi! a ţipat la mine Tina. Hai, Norma. *Te rog!*

Am fugit amândouă pe culoar, şi ceva a explodat în culise – tabloul electric principal, cred. O secundă doar m-am uitat înapoi. Se putea vedea până drept pe scenă, unde se afla trupul lui Tommy, pentru că era ridicată cortina. Toate cablurile electrice grele zburau prin aer, încolăcindu-se şi zvâcnind şi viermuind ca şerpii din coşul unui fachir indian. Apoi, unul dintre ele s-a rupt în două. A urmat o flamă violentă, când a luat contact cu apa, iar după aceea toată lumea a început să urle în cor.

În clipa următoare, ieşiserăm pe uşă şi fugeam prin parcare. Cred că zbieram. Nu-mi amintesc foarte bine. Nu-mi amintesc foarte bine nimic din clipa în care au început să urle. După ce cablurile alea de înaltă tensiune au atins pardoseala acoperită cu apă...

Pentru Tommy Ross, în vârstă de optsprezece ani, sfârşitul sosi repede, blând şi aproape fără suferinţă.

Nu fusese nicio clipă conştient că se întâmplă ceva de mare importantă. Se auzi un sunet ca un zăngănit, pe care-l asocie momentan cu

(vin găleţile de lapte)

o amintire din copilărie la ferma Unchiului Galen, apoi cu

(a scăpat unul ceva)

orchestra de sub ei. Îl zări un moment pe Josie Vreck privind undeva deasupra capului lui

(ce am o aureolă sau ce)

după care căldarea plină pe sfert cu sânge îl lovi. Muchea ce ieşea în afară de jur împrejurul fundului îl izbi in creştet şi

(hei mă doa)

îşi pierdu imediat cunoştinţa. Încă mai zăcea prăvălit pe scenă când focul pornit din aparatura electrică a formaţiei "Josie and the Moonglows" cuprinse decorul cu gondolierul veneţian, apoi vizuina de şobolani cu uniforme vechi, cărţi şi hârţoage din spatele şi de deasupra scenei.

Era mort când explodă rezervorul de benzină, după o jumătate de oră.

Din comunicatul New England AP , 10.46 p.m.:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

UN INCENDIU SCĂPAT DE SUB CONTROL FACE RAVAGII ÎN MOMENTUL DE FAŢĂ LA LICEUL CENTRALIZAT EWEN (CIT. *U-WIN).* UN DANS ŞCOLAR ERA ÎN CURS DE DESFĂŞURARE LA ORA IZBUCNIRII FOCULUI, CARE SE PRESUPUNE CĂ A AVUT LA ORIGINE

UN SCURT-CIRCUIT. MARTORII AFIRMĂ CĂ SISTEMUL EXTINCTOR AL ŞCOLII A INTRAT ÎN FUNCŢIUNE PE NEAŞTEPTATE, CAUZÂND UN SCURT-CIRCUIT ÎN ECHIPAMENTELE' UNEI FORMAŢII ROCK. UNII MARTORI MAI RAPORTEAZĂ ŞI RUPTURI ÎN PRINCIPALELE CABLURI DE ALIMENTARE. SE CREDE CĂ NU MAI PUŢIN DE O SUTĂ ZECE PERSOANE E POSIBIL SĂ FI RĂMAS BLOCATE ÎN SALA DE SPORT INCENDIATĂ A ŞCOLII. FORŢELE DE LUPTĂ CONTRA INCENDIILOR DIN ORAŞELE ÎNVECINATE WESTOVER, MOTTON ŞI LEWISTON RAPORTEAZĂ CĂ AU PRIMIT SOLICITĂRI DE A VENI ÎN AJUTOR ŞI SE AFLĂ ÎN ACEST MOMENT SAU ÎN FOARTE SCURT TIMP PE DRUM. PÂNĂ ÎN PREZENT, ÎNCĂ NU S-A ÎNREGISTRAT NICIO VICTIMĂ. TERMINAT.

10.46 PM 27 MAI 6904D AP

Din comunicatul New England AP, 11.22 p.m.

URGENT
CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

O EXPLOZIE ÎNGROZITOARE A CUTREMURAT LICEUL CENTRALIZAT THOMAS EWEN (CIT. *U-WIN),* DIN MICUL ORAŞ CHAMBERLAIN, STATUL MAINE. TREI MAŞINI DE POMPIERI, EXPEDIATE ANTERIOR PENTRU A STINGE UN INCENDIU ÎN SALA DE GIMNASTICĂ UNDE AVEA LOC O PETRECERE ŞCOLARĂ DE ABSOLVIRE, AU SOSIT FĂRĂ NICIUN REZULTAT. TOŢI HIDRANŢII DE INCENDIU DIN ZONĂ AU FOST DEVASTAŢI, IAR PRESIUNEA APEI DIN REZERVA ORAŞULUI ÎN ZONA CUPRINSĂ ÎNTRE SPRING STREET ŞI GRASS PLAZA SE RAPORTEAZĂ CA FIIND ZERO. UN REPREZENTANT OFICIAL AL POMPIERILOR A DECLARAT: "BLESTEMĂŢIILE AU FOST DESPUIATE DE DUZE. TREBUIE C-AU ÎMPROŞCAT CA ARTEZIENELE ÎN TIMP CE COPIII ĂIA ARDEAU DE VII." PÂNĂ ÎN MOMENTUL DE FAŢĂ AU FOST RECUPERATE TREI CADAVRE. UNUL A FOST IDENTIFICAT CA

APARŢINÂNDU-I LUI THOMAS B. MEARS, POMPIER DIN CHAMBERLAIN. CELELALTE DOUĂ SE PARE CĂ SUNT ALE UNOR PARTICIPANŢI LA BAL. ALŢI TREI POMPIERI DIN CHAMBERLAIN AU FOST DUŞI LA SPITALUL DE URGENŢĂ DIN MOTTON, SUFERIND DE ARSURI MINORE ŞI INHALARE DE FUM. SE PRESUPUNE CĂ EXPLOZIA A AVUT LOC CÂND FOCUL A AJUNS LA REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL LICHID ALE ŞCOLII, CARE SUNT AMPLASATE LÂNGĂ SALA DE SPORT. FOCUL PROPRIU-ZIS SE BĂNUIEŞTE CĂ S-A DECLANŞAT ÎN ECHIPAMENTUL ELECTRIC IZOLAT DEFECTUOS CA URMARE A INTRĂRII ACCIDENTALE ÎN FUNCŢIUNE A SISTEMULUI DE STINGERE. TERMINAT.

11.22 PM 27 MAI 70119E AP

Sue avea doar un permis de conducere, dar luă cheile de la maşina mamei ei, aflate pe agăţătoarea de lângă frigider şi fugi în garaj. Ceasul de bucătărie arata fix ora 11.00.

La prima încercare carburatorul se înecă, iar Sue se sili să aştepte înainte de a mai încerca odată. Acum însă, motorul tuşi şi prinse, iar maşina se năpusti uruind afară din garaj, necontrolată, ciocnindu-şi o bară de şoc. Întoarse din trei mişcări; roţile dinapoi împroşcară pietriş. Apoi Plymouth-ul 77 al doamnei Snell coti pe stradă aproape lovind cu aripa din spate taluzul şi făcând-o să simtă un gol în stomac. Abia în acest punct îşi dădu seama că din gâtlej îi ieşea un geamăt adânc şi continuu, ca al unui animal prins în capcana.

Nu se opri la semnul "cedează trecerea" care marca intersecţia Drumului 6 cu Back Chamberlain Road. Sirene de pompieri sfâșiau noaptea la răsărit, unde Chamberlainul se învecina cu Westover, şi la sud în urma ei – Motton.

Ajunsese aproape la poala colinei când şcoala explodă.

Apăsă pe frână cu ambele picioare şi aproape fu aruncată în volan ca o păpuşă de cârpe. Cauciucurile scrâşniră pe

asfalt. Pe dibuite, reuşi cum-necum să deschidă portiera şi ieşi, ţinându-şi mâna streaşină la ochi împotriva văpăii.

O coloană de foc sfâşia cerul, antrenând cu sine un nimb de panouri oţelite ale acoperişului, lemne şi hârtii, fâlfâind. Mirosul era greu şi uleios. Strada Principală fu luminată ca de un blitz fotografic. În acel cumplit culoar dintre secunde, văzu că întreaga aripă de gimnastică a Liceului Ewen era o ruină eviscerată, în flăcări.

Unda de şoc o izbi după o clipă, trântind-o pe spate. Gunoaie de pe drum fură suflate pe lângă ea într-un torent brusc şi doborâtor, împreună cu un val de aer cald care-i aminti în treacăt de

(mirosul metrourilor)

o călătorie făcută la Boston anul trecut. Ferestrele de la Bill's Home Drugstore şi Kelly Fruit Company zăngăniră şi se năruiră înăuntru.

Sue căzuse pe-o parte, iar focul lumina strada ca arşiţa unei amiezi de iad. Ceea ce urmă se petrecu cu încetinitorul, în timp ce mintea ei funcţiona statornic înainte

(morţi sunt toţi morți Carrie de ce cred Carrie)

cu viteza ei proprie. Maşini goneau spre scena dezastrului, şi unii oameni alergau în halate, cămăşi de noapte, pijamale. Văzu un bărbat ieşind pe uşa din faţă a clădirii ce adăpostea tribunalul şi secţia de politie din Chamberlain. Se mişca încet. Până şi oamenii în fugă goneau încet.

Văzu omul de pe treptele secţiei de poliţie făcându-şi mâna pâlnie la gură şi strigând ceva; indistinct pe sub urletul sirenei oraşului, al sirenelor de pompieri, al gurii de monstru a focului. Suna ca:

— *Hăă! Nu hei cum ăla!*

Acolo, jos, strada era udă toată. Lumina dansa pe apă. Jos, lângă staţia de benzină Amoco a lui Teddy.

— *…hei, aia-i…*

Şi în clipa aceea, lumea făcu explozie.

Din mărturia sub prestare de jurământ a lui Thomas K. Quillan, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigaţii din Maine, în legătură cu evenimentele nopţii de 27/28 mai 1979 petrecute în Chamberlain, Maine (versiunea prescurtată care urmează este extrasă din *Balul Negru: Raportul Comisiei White,* Signet Books: New York, 1980)

ÎNTREBARE: – Domnule Quillan, sunteţi cetăţean al oraşului Chamberlain?

RĂSPUNS: – Da,

Î: – La ce adresă locuiţi?

R: – Am o cameră deasupra sălii de biliard. Acolo lucrez. Frec podelele, aspir mesele, repar jocurile de Flipper, ştiţi...

Î: – Unde vă aflaţi în noaptea de douăzeci şi şapte mai la orele 10.30, Domnule Quillan?

R: – Păi... de fapt, eram într-o celulă a arestului de la secţia de poliţie. Îmi iau banii marţea, înţelegeţi. Şi-ntotdeauna ies în oraş şi mă fac pulbere. Mă duc la "The Cavalier", beau nişte Schlitz, joc niţel poker în spate. Da' fac urât când beau. Parcă mi-ar alerga în cap Derby-ul Roller. Bagabont, hai? Odată l-am pocnit pe unu-n cap e-un scaun şi...

Î: – Aveaţi obiceiul să mergeţi la secţia de politie când simţeaţi că vă vin aceste accese de nervi?

R: – Mda. Otis Malacul, i-un prieten de-al meu.

Î: – Vă referiţi la Şeriful Otis Doyle din acest comitat?

R: – Mda. Mi-a zis să săr-năuntru ori de câte ori simt că-mi vine să fac urât. Noaptea dinainte de bal, o gaşcă de-a noastră ăştia eram în odaia din dos de la "The Cavalier" jucând poker şi mi-a dat prin minte că Marcel Dubay cel Iute trişează. Ştiam eu mai bine, dacă eram treaz – cum zice francezu', să tragi una iute înseamnă să te uiţi ce cărţi ai în mână – da' asta m-a pus pe jar. Luasem la bord nişte beri, înţelegeţi, aşa că mi-am pus jos cărţile şi m-am dus la secţie. Plessy era de serviciu, şi m-a încuiat imediat în

Celula de Reţinere Număru' Unu. Băiat bun, Plessy. Am ştiut-o pe mămică-sa, da' asta a fost demult.

Î: – Domnule Quillan, consideraţi că am putea discuta despre noaptea de douăzeci şi şapte? Orele 10.30?

R: – Păi nu asta facem?

Î: – Sper din toată inima. Continuaţi.

R: – Păi, Plessy m-a-nchis cam pe la două făr-un sfert vineri dimineaţă, şi imediat m-a furat somnul. Mi s-a rupt filmu', s-ar putea zice. M-am sculat ca la patru dup-amiază a doua zi, am luat trei Alka-Seltzer-uri şi m-am culcat la loc. Am eu un şpil aşa. Pot să dorm până mi s-a dus toată mahmureala. Otis Malacul zice c-ar trebui să aflu cum o fac şi să scot un patent. Zice c-aş scuti lumea de multe belele.

Î: – Nu mă îndoiesc, Domnule Quillan. Acum, când v-aţi trezit din nou?

R: – Pe la vreo zece vineri seară. Mi-era cam foame aşa c-am zis că să merg să fac rost de ceva potol jos la bufet.

Î: – Vă lăsaseră singur într-o celulă deschisă?

R: – Normal. S-un tip fantastic când sunt treaz. De fapt, odată...

Î: – Spuneţi doar Comitetului ce s-a întâmplat când aţi părăsit celula.

R: – S-a pornit sirena de incendiu, asta s-a-ntâmplat. Mi-a luat piuitu' de frică. N-am mai auzit sirena aia noaptea de când s-a terminat războiu' din Vietnam. Aşa c-am fugit sus şi să vezi drăcie, în birou, nimeni. La care-mi zic, ptiu fir-ar să fie. Plessy o să vadă pe dracu' pentru asta. Trebuie să fie-ntotdeauna cineva de servici, în cazu' că e vreo nevoie. Aşa că m-am dus la geam şi m-am uitat afară.

Î: – Se putea vedea şcoala de la fereastra aceea?

R: – Sigur că da. E pe partea ailalt-a străzii, mai încolo de primul colţ. Oamenii fugeau care-ncotro şi răcneau. Şi atuncea am văzut-o pe Carrie White.

Î: – O mai văzuserăţi pe Carrie White şi înainte?

R: – Nt.

Î: – Atunci de unde aţi ştiut că ea era?

R: – Asta-i mai greu de explicat.

Î: – Aţi putut-o vedea clar?

R: – Stătea sub un felinar de stradă, lângă gura de hidrant din colţul Principalei cu Spring.

Î: – S-a întâmplat ceva?

R: – Pe sufletu' Preacuratei că da. Tot capul hidrantului a explodat în trei direcţii. Stânga, dreapta în sus pîn-la cer.

Î: – La ce oră a avut loc această... ăă... defecţiune?

R: – Pe la vreo unşpe fără douăzeci. N-are cum să fi fost mai târziu.

Î: – Şi ce s-a întâmplat după aceea?

R: – A luat-o spre oraş. Domle, arăta groaznic. Avea pe ea un soi de rochie de petrecere, ce mai rămăsese din ea, şi era udă toată de la hidrantul ăla şi plină de sânge. Arăta de parcă tocmai se târâse afară dintr-un accident de maşină. Da' *rânjea.* În viaţa mea n-am mai văzut aşa un rânjet. Era ca un cap de mort. Şi-şi tot privea mâinile şi şi le freca de rochie, încercând să le şteargă de sânge şi zicându-şi că n-o să scape de el în veci şi cum o să verse ea şiroaie de sânge peste tot oraşul şi-o să-i facă s-o plătească. Groaznică treabă.

Î: – De unde puteţi şti ce gândea?

R: – Nu ştiu. N-am cum să vă explic.

Î: – în continuarea mărturiei, aş dori să vă restrângeţi strict la ceea ce aţi *văzut,* Domnule Quillan.

R: – Okay. Mai era un hidrant în colţ la Grass Piaza, şi şi-a dat drumu' şi ăla. P-ăsta am putut să-l văd mai bine. Bucşele mari cu filet din laterale se deşurubau singure. Am *văzut* asta cum s-a-ntâmplat. A făcut erupţie, la fel ca ălălalt. Şi ea se *bucura.* Îşi zicea în sinea ei, *asta* o să le-arate lor ce-i aia duş, *asta...* hop-aşa, scuze. Atuncea au început să treacă maşinile de pompieri, şi i-am pierdut urma. Pompa aia nouă a parcat lângă şcoală şi au început să tragă de hidranţii ăia până au văzut că nu le vine niciun pic de apă. Şefu Burton le făcea gură, şi-atuncea a explodat şcoala. *Hris-toase!*

Î: – Aţi părăsit secţia de poliţie?

R: – Păi da. Vream să-l găsesc pe Plessy şi să-i zic de boarfa aia nebună şi de hidranţi. Am aruncat o privire la staţia Amoco a lui Teddy, şi-am văzut ceva de mi-a-ngheţat sângele-n vine. Toate şase pompele de benzină sărise din cârlige. Teddy Duchamp a murit din 1968, Dumnezeu să-l odihnească, da' băiatul lui încuia pompele-alea seară de seară la fel cum avea obiceiul şi Teddy să facă. Fiecare din broaştele-alea Yale atârna smulsă din ţâţâni. Duzele zăceau trântite pe carosabil şi toate era puse pe alimentare automată. Benzina curgea pe trotuar şi-n stradă. Maică Precistă, când am văzut asta, mi s-au dus boaşele până-n creier. Şi pe urmă l-am văzut pe ăla cum fugea cu ţigara aprinsă.

Î: – Şi ce-aţi făcut?

R: – Am urlat la el. Ceva-n genu' *"Băă! vezi cu ţigara aia! Hei, nu, aia-i benzină!"* Nici gând să m-audă. Sirene de pompieri, alarma oraşului şi maşini bubuindu-se cât era strada de lungă, nici nu mă mir. Am văzut că da s-o arunce, aşa c-am început să mă pitesc înapoi înăuntru.

Î: – Şi ce s-a întâmplat mai departe?

R: —Mai departe? Păi, mai departe, a venit Diavolul în Chamberlain...

Când căzură găleţile, mai întâi nu fu conştientă decât de un dangăt sonor, metalic, răzbătând prin melodie, după care o potopi ceva cald şi ud. Instinctiv, închise ochii. Se auzi un geamăt de lângă ea şi, cu acea parte a minţii ce i se deşteptase atât de recent, simţi o scurtă durere.

(Tommy)

Muzica se opri, frântă, discordantă, câteva glasuri rămânând agăţate după ea ca nişte coarde rupte, şi în brusca încremenire a aşteptării, umplând golul dintre fapt şi conştientizarea lui, precum o osândă, auzi pe cineva spunând absolut desluşit:

— Doamne, ăsta-i sânge.

O clipă mai târziu, ca pentru a întări adevărul celor spuse, a-l face absolut şi perfect clar, cineva zbieră.

Carrie şedea cu ochii închişi şi simţea cocoaşa neagră a groazei umflându-i-se în minte. Mămica avusese dreptate, la urma urmei. Iarăşi o luaseră de proastă, iarăşi o momiseră şi făcuseră din ea bătaia lor de joc. Oroarea faptei ar fi trebuit să pară banală, dar nu era; o urcaseră aici, aici sus în faţa întregii şcoli, şi repetaseră scena de la duşuri... numai că vocea spusese

(doamne ăsta-i sânge)

ceva prea groaznic numai ca să se gândească. Dacă deschidea ochii şi era adevărat, oh, atunci ce se-ntâmplă? Ce se-ntâmplă?

Cineva izbucni în râs, un sunet solitar, de hienă înspăimântată, iar Carrie *deschise* ochii, îi deschise ca să vadă cine era şi *era* adevărat, coşmarul final, era înroşită şi şiroia toată, o înmuiaseră în însăşi taina sângelui, în faţa tuturor iar gândurile

(oh... eu... ACOPERITĂ... cu el)

îi erau colorate într-un sinistru purpuriu de repulsie şi ruşine. Îi putea simţi propriul miros şi era *duhoarea* sângelui, miasma groaznic de umedă şi coclită. Într-un caleidoscop pâlpâitor de imagini văzu sângele curgându-i gros pe coapsele dezgolite, auzi clipocitul constant al duşului pe dale, simţi căderea moale a tampoanelor şi şerveţelelor pe piele în timp ce vocile o îmboldeau să-i *pună DOPU!,* simţi gustul amar, gras, greţos, al ororii. Până la urmă îi făcuseră duşul pe care-l voiau.

O a doua voce i se alătură celei dintâi, şi fu urmată de a treia – chicotitul de soprană al unei fete –, a patra, a cincea, şase, o duzină, toate, şi toate râzând. Vic Mooney râdea. Putea să-l vadă. Avea chipul complet înlemnit, şocat, dar râsul acela îi izbucnea cu toate astea din piept.

Stătea absolut nemişcată, lăsând zgomotul să se prelingă peste ea ca valurile mării. Încă mai erau cu toţii frumoşi, şi încă mai domnea farmecul şi vraja, dar ea călcase un hotar

şi acum basmul era verde de putreziciune şi răutate. În basmul acesta avea să muşte dintr-un măr otrăvit, să fie atacată de căpcăuni, mâncată de tigri.

Iarăşi râdeau de ea.

Şi deodată totul se frânse. Cumplita înţelegere a cât de crud fusese înşelată căzu asupra ei, ca un trăsnet, şi un ţipăt groaznic, mut

(se UITĂ la mine)

încercă să i se desprindă de pe buze. Îşi acoperi faţa cu mâinile ca să se-ascundă şi se ridică de pe scaun împleticindu-se. Singurul ei gând era acela de-a fugi, de-a ieşi din bătaia luminii, de-a lăsa bezna s-o primească şi s-o ascundă.

Dar era ca şi cum ar fi încercat să fugă prin melasă. Mintea ei trădătoare încetinise timpul făcându-l să se târască; parcă Dumnezeu ar fi comutat întreaga scenă de la turaţia 78 r.p.m. la 33 1/3. Chiar şi râsul părea să fi devenit mai profund şi încetinit până la un sinistru mormăit de bas.

Picioarele i se împiedicară unul într-altul şi aproape căzu peste marginea scenei. Îşi regăsi echilibrul, se aplecă şi sări jos pe pardoseală. Râsul scrâşnit se înteţi şi mai tare. Răsuna ca nişte pietre de moară frecându-se una de alta.

Voia să nu vadă, dar *vedea;* luminile erau prea puternice şi putea să vadă toate feţele. Gurile, dinţii, ochii. Îşi putea vedea propriile mâini mânjite cu sânge, înaintea ochilor.

Miss Desjardin venea spre ea în fugă, iar faţa ei era inundată de compasiune mincinoasă. Carrie putea să vadă dincolo de suprafaţă, acolo unde adevărata Miss Desjardin chicotea şi sughiţa de râs cu destrăbălare râncedă, de fată bătrână. Gura domnişoarei Desjardin se deschise iar vocea îi ieşi din gâtlej, oribilă, înceată şi adâncă:

— Dă-mi voie să te-ajut, draga mea. Oh, ce rău îmi pa...

Îi dădu una

(flexează)

iar Miss Desjardin zbură val-vârtej până-n peretele de lângă scenă şi căzu jos grămadă.

Carrie fugi. Fugi prin mijlocul lor. Mâinile îi acopereau faţa dar putea vedea prin închisoarea degetelor, îi vedea, aşa cum erau, frumoşi, scăldaţi în lumină, învăluiţi în robele strălucitoare, îngereşti, ale încuviinţării. Pantofii lustruiţi, chipurile limpezi, coafurile migăloase, de salon de înfrumuseţare, rochiile scânteietoare. Se dădeau înapoi dinaintea ei ca şi cum ar fi fost ciumată, dar continuau să râdă. Apoi un picior se întinse cu viclenie

(o da asta urmează o da)

şi căzu pe mâini şi genunchi şi începu să se târască, să se târască cu părul năclăit de sânge atârnându-i în fată, să se târască precum Sfântu Pavel pe Drumul Damascului, cu ochii lui orbiţi de lumină. Pe urmă cineva o să-i dea şi-un şut în cur.

Dar nimeni n-o făcu, şi se adună din nou pe picioare. Lucrurile începură să se precipite. Ieşi pe uşă, în hol, apoi zbură în jos pe scările urcate atât de grandios de ea şi Tommy în urmă cu două ore.

(Tommy e mort preţ întreg plătit preţ întreg pentru a fi adus o ciumă în împărăţia luminii)

Coborî cu salturi mari, stângace, vuietul râsetelor fâlfâindu-i în jur ca nişte păsări negre.

Apoi, întunecime.

O luă la goană peste gazonul întins din faţa şcolii, pierzându-şi ambii conduri de bac şi continuând desculţă fuga. Peluza tunsă scurt a şcolii era ca o catifea, presărată uşor cu rouă, iar râsul răsuna în urma ei. Începu să se calmeze cât de cât.

În clipa următoare picioarele i se încurcară, şi căzu cât era de lungă lângă catarg. Rămase zăcând inertă, cu respiraţia zdrenţuită şi chipul încins îngropat în iarba răcoroasă. Lacrimi de ruşine începură să curgă, la fel de fierbinţi şi de grele pe cât fusese şi acel prim şuvoi de sânge menstrual. O loviseră, o trăseseră pe sfoară, odată pentru totdeauna. Se sfârşise.

De-acum avea să se ridice curând, să se strecoare spre casă pe străzi lăturalnice, aţinându-se în umbră pentru cazul că venea cineva s-o caute, o va găsi pe Momma, va recunoaşte că a greşit...

(!!NU!!)

Oţelul dinlăuntrul ei – şi era din belşug – se ridică deodată şi strigă cu putere cuvântul. Debaraua? Nesfârşitele, rătăcitoarele rugăciuni? Broşurile şi crucea şi nimic altceva decât pasărea mecanică din ceasul cu cuc Black Forest ca să numere restul orelor şi-al zilelor şi-al anilor şi deceniilor din viaţa ei?

Deodată, ca şi cum un videomagnetoscop ar fi început să-i funcţioneze în creier, o văzu pe Miss Desjardin fugind spre ea, şi o văzu azvârlită din drum ca o păpuşă de cârpă când îşi folosise asupra ei puterea mintii, fără măcar a se gândi conştient ce face.

Se rostogoli pe spate, privind sălbatic la stele cu ochii larg deschişi ai feţei ei vopsite. Uita

(!! PUTEREA!!)

Sosise vremea să le dea o lecţie. Vremea să le-arate o figură, două. Chicoti isteric. Era una din expresiile favorite ale lui Momma.

(momma venind acasă lăsând poşeta jos cu ochelarii lucind ei bine cred că i-am arătat eu ăleia azi la prăvălie o figură două)

Acolo era sistemul extinctor. Putea să-i dea drumul, să-i dea drumul uşor. Chicoti iar şi se ridică, pornind desculţă spre uşile holului. Să dea drumul stropitorilor şi să închidă toate uşile. Să se uite înăuntru şi să-i lase s-o *vadă* că se uită înăuntru, că priveşte şi râde în vreme ce duşul le nenoroceşte rochiile şi coafurile şi le ia lustrul de pe pantofi. Nu regreta decât că nu putea fi sânge.

Holul era gol. Poposi la jumătatea scării şi *FLEXEAZĂ,* uşile se trântiră toate sub forţa concentrată pe care o dirija

spre ele, zăvoarele pneumatice sărind din locul lor. Îi auzi pe unii ţipând, şi era ca o muzică, dulce muzică de suflet.

Preţ de-o clipă nimic nu se schimbă şi-i putu simţi cum împingeau în uşi, vrând să le deschidă. Apăsarea era neglijabilă. Căzuseră în capcană

(în capcană)

iar cuvântul reverberă intoxicându-i mintea. Erau la discreţia ei, în puterea ei. *Putere!* Ce cuvânt grozav!

Urcă distanţa rămasă până sus şi privi înăuntru, iar George Dawson era strivit de geam, zbătându-se, împingând, cu chipul schimonosit de efort. În spatele lui mai erau şi alţii, şi cu toţii arătau ca peştii într-un acvariu.

Ridică privirea şi, da, iată ţevile de stingere, cu micile lor duze ca nişte margarete metalice. Conductele treceau prin găuri mici, în peretele verde de zgură. Erau foarte multe înăuntru, îşi aducea aminte. Legea contra incendiilor, sau cam aşa ceva.

Legea contra incendiilor. Într-o străfulgerare mintea ei revăzu

(cordoane negre groase ca şerpii)

cablurile electrice răspândite pe toată întinderea scenei. Erau în afara vederii publicului, ascunse după luminile rampei, dar trebuise să păşească atentă peste ele, ca să ajungă la tron. Tommy o ţinuse de braţ.

(foc şi apă)

Pipăi în sus cu puterea mintii, simţi ţevile, le urmări. Reci, pline de apă. Gust de fier îi năpădi gura, metal rece, umed, gustul apei băute de la gura unui furtun de grădină.

Flexează.

O clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi începură să se retragă de la uşi, privind în jur. Carrie înaintă până la micul dreptunghi de geam al uşii din mijloc şi se uită înăuntru.

În sala de gimnastică ploua.

Carrie începu să zâmbească.

Nu le deschisese pe toate, câteva doar. Descoperi însă că, îndreptându-şi ochii spre reţeaua extinctoare, îi putea trasa

cursul mult mai uşor în minte. Porni să dea drumul altor duze, şi altora. Şi tot nu-i era de-ajuns. Încă nu plângeau, aşa că nu era de-ajuns.

(fă-le rău fă-le rău fă-le rău)

Sus pe scenă, lângă Tommy, stătea un băiat, gesticulând înnebunit şi strigând ceva. În timp ce-l privea, coborî şi fugi spre echipamentul formaţiei rock. Apucă stativul unui microfon şi fu ţintuit pe loc. Carrie privi, uimită, cum trupul îi era cuprins de dansul aproape nemişcat al curentului electric. Picioarele îi plescăiau în apă, părul se ridicase ca ţepii unui arici, iar gura i se căscase ca a unui peşte. Arăta caraghios. Izbucni în râs.

(pentru numele lui dumnezeu ia să fie toţi caraghioşi)

Şi, într-un impuls brusc, orbesc, azvârli înainte toată puterea pe care era-n stare s-o simtă.

Unele lămpi se stinseră scuipând nori de fum. Urmă un fulger năprasnic undeva, un cablu electric neizolat căzând într-o băltoacă. Percepu în minte bufnituri înfundate, când siguranţele fuzibile încercară zadarnic să-şi îndeplinească rolul. Băiatul care ţinuse suportul microfonului căzu peste una din boxe iscând o erupţie de scântei, iar în clipa următoare pavoazările de crep din faţa scenei ardeau.

Chiar sub tronuri, un cablu electric de 220 volţi sfârâia pe jos iar lângă el Rhonda Simard executa un dans nebunesc de marionetă, în ţinuta ei de ceremonie din tul verde. Fusta bogată fu cuprinsă deodată de flăcări şi Rhonda se prăbuşi în faţă, continuând să zvâcnească.

Poate în acel moment să fi întrecut Carrie limita. Se rezemă de uşi. Inima îi bătea sălbatic, şi totuşi trupul îi era rece ca un bloc de gheaţă. Avea chipul livid, dar pe fiecare obraz îi ardeau pete roşii de febră. Capul îi zvâcnea adânc şi surd, şi orice umbră de gând conştient se pierduse.

Se îndepărtă de uşi cu umblet de om beat, continuând să le ţină închise, fără gândire sau premeditare. Înăuntru, flăcările se înteţeau şi-şi dădu seama ca prin ceaţă că probabil decorul luase foc.

Căzu moale pe treapta de sus şi-şi rezemă capul de genunchi, încercând să-şi încetinească respiraţia. Iarăşi dădeau să iasă afară pe uşi, dar ea le ţinea închise cu uşurinţă – acest simplu fapt nu-i cerea niciun efort. Un oarecare simţ obscur îi dădu de veste că vreo câţiva ieşeau pe uşile de incendiu, dar îi lăsă. Avea să pună mâna pe ei mai târziu. O să pună mâna pe toţi. Până la ultimul.

Coborî încet scara şi ieşi pe uşa din faţă, încă ţinând închise uşile sălii de sport. Nu era greu. Tot ce-aveai de făcut era să le vezi cu ochiul minţii.

Sirena oraşului începu deodată să sune, făcând-o să ţipe şi să-şi acopere faţa cu mâinile

(sirena nu-i decât sirena de incendiu)

un moment. Ochiul minţii pierdu din vedere uşile sălii de gimnastică, şi câţiva aproape reuşiră să iasă. Nu, nu. Nu-i frumos. Le trânti iar, prinzând degetele cuiva – simţea că ar fi Dale Norbert – în tocul uşii şi retezându-l pe unul dintre ele.

Porni din nou clătinându-se pe gazon, sperietoare de ciori cu ochii bulbucaţi, spre Strada Principală. La dreapta ei era centrul oraşului – magazinul universal, Kelly Fruit, salonul cosmetic şi frizeria, staţiile de benzină, secţia de politie, pompierii...

(au să stingă focul)

Ba n-au să-l stingă. Începu să chicotească, scoţând sunete demente: triumfale, pierdute, victorioase, înfricoşate. Ajunse la primul hidrant şi încercă să răsucească uriaşul capac lateral vopsit, cu filet.

(Ăhău)

Era greu. Era foarte greu. Metal înşurubat strâns ca s-o descurajeze. Nu conta.

Învârti mai tare şi-l simţi cedând. Apoi, pe partea cealaltă. Apoi, în vârf. După care le roti pe toate trei odată, dându-se înapoi, şi se deşurubară ca fulgerul. Apa explodă lateral şi în sus, unul dintre capace zburând la cinci paşi în faţa ei cu o viteză sinucigaşă. Lovi strada, ricoşă sus în

văzduh şi dispăru. Apa ţâşnea sub presiune spumoasă, într-un model cruciform.

Zâmbind, împleticindu-se, cu inima bubuindu-i într-un ritm de două sute de bătăi pe minut, pocni în jos spre Grass Piaza. Nici măcar nu-şi dădea seama că-şi ştergea pe rochie mâinile însângerate, ca Lady Macbeth, sau că plângea chiar în timp ce râdea, ori că o parte ascunsă a minţii îi jelea nimicirea finală, absolută.

Pentru că avea să-i ia cu ea, şi urma să aibă loc un mare pârjol, până ce ţinutul va fi plin de duhoarea lui.

Deschise hidrantul de la Grass Piaza, apoi o luă spre staţia Amoco a lui Teddy. Întâmplător, era prima staţie de benzină care-i ieşea în drum, dar nu şi ultima.

Din mărturia sub prestare de jurământ a Şerifului Otis Doyle, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigaţii din Maine (din *Raportul Comisiei White),* pag. 29-31:

ÎNTREBARE: – Domnule Şerif, unde vă aflaţi în noaptea de douăzeci şi şapte mai?

RĂSPUNS: – Mă găseam pe drumul 179, cunoscut şi ca Old Bentown Road, anchetând un accident rutier. Aceasta se întâmpla practic în afara zonei suburbane a Chamberlainului, în Durham, dar îl ajutam pe Mei Crager, şeful poliţiei din Durham.

Î: – Când aţi fost pentru prima oară informat că izbucniseră tulburări Ia Ewen High School?

R: – Am primit un mesaj radio de la Sergentul Jacob Plessy, la orele 10.21.

Î: – Ce conţinut avea mesajul radio?

R: – Sergentul Plessy spunea că au loc incidente la şcoală, dar nu ştia dacă e ceva serios sau nu. Se auzeau multe strigăte, spunea el, şi cineva trăsese câteva alarme de incendiu. A spus că se duce acolo să-ncerce să afle natura tulburărilor.

Î: – A spus că şcoala luase foc?

R: – Nu, domnule.

Î: – I-aţi cerut să vă raporteze în continuare?

R: – Da!

Î: – Sergentul Plessy a mai raportat?

R: – Nu. A murit în explozia care a urmat, cea a staţiei de benzină Amoco a lui Teddy din colţul străzilor Principală şi Summer.

Î: – Când aţi avut următoarea comunicare radio cu privirile la Chamberlain?'

R: – La 10.42. În acel moment reveneam spre Chamberlain cu un suspect pe bancheta din spate a maşinii – un şofer beat. Aşa cum am spus, cazul figura de fapt în jurisdicţia lui Mel Crager, dar oraşul Durham nu are închisoare. Când am ajuns cu el la Chamberlain, nici noi nu mai prea aveam.

Î: – Ce mesaj v-a parvenit la orele 10.42?

R: – Am primit un apel de la Poliţia Statului, retransmis de către Departamentul Pompierilor din Motton. Dispeceratul de la Poliţia Statului spunea că are loc un incendiu şi, se pare, dezordine la Ewen High School, şi probabil o explozie. Nimeni nu era sigur de nimic în momentul acela. Nu uitaţi, totul s-a întâmplat într-un interval de patruzeci de minute.

Î: – Înţelegem acest lucru, Domnule Şerif. Ce s-a întâmplat pe urmă?

R: – Am revenit în Chamberlain cu sirena şi girofarul în funcţiune. Încercam să dau de Jake Plessy şi nu reuşeam. Atunci a apărut Tommy Quillan şi a început să bălmăjească fără şir cum că tot oraşu-i în flăcări şi nu e pic de apă.

Î: – Ştiţi ce oră era?

R: – Da, domnule. Începusem de-acum să reţin orele. Era 10.58.

Î: – Quillan susţine că staţia Amoco a sărit în aer la 11.00.

R: – Aş propune o medie, domnule. Să zicem 10.59.

Î: – La ce oră aţi ajuns în Chamberlain?

R: – Lai 1.10 p.m.

Î: – Care v-a fost prima impresie la sosire, Domnule Şerif Doyle?

R: – Eram năuc. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Î: – Ce anume, exact, *vedeaţi?*

R: – Toată jumătatea superioară a cartierului administrativ al oraşului ardea. Staţia Amoco nu mai exista. Din Woolworth's nu mai rămăsese decât un rug în flăcări. Focul se extinsese pe trei frontoane de lemn învecinate – Barul şi Grătarul lui Duffy, Compania de Fructe Kelly şi salonul de biliard. Căldura era feroce. Zburau scântei pe acoperişul Agenţiei de Proprietăţi Imobiliare Maitland şi pe al Magazinului Auto Western al lui Doug Brann. Soseau maşini de pompieri, dar mare lucru nu puteau rezolva. Toţi hidranţii de incendiu de pe acea parte a străzii erau desfăcuţi. Singurele maşini care făceau cât de cât treabă erau pompele departamentului pompierilor voluntari din Westover, şi cam tot ce puteau era să ude acoperişurile clădirilor înconjurătoare. Şi, bineînțeles, liceul. Pur şi simplu... nu mai era. Sigur că-i relativ izolat – n-are în apropiere nimic care să poată lua foc – dar, Domne, toţi copiii ăia înăuntru... toţi copiii ăia...

Î: – Aţi întâlnit-o pe Susan Snell la intrarea în oraş?

R: – Da, domnule. Mi-a făcut semn să opresc.

Î: – La ce oră se întâmpla asta?

R: – Exact când am intrat în oraş... 11.12, nu mai târziu.

Î: – Ce-a spus?

R: – Era distrusă. Avusese un accident de maşină minor – derapase – şi abia reuşea să lege vorbele. M-a întrebat dacă Tommy murise. Eu am întrebat-o cine-i Tommy, dar nu mi-a răspuns. M-a întrebat dacă încă n-am prins-o pe Carrie.

Î: – Comisia manifestă un interes extrem fată de această parte a mărturiei dumneavoastră, Domnule Şerif Doyle.

R: – Da, domnule, ştiu asta.

Î: – Cum aţi răspuns la întrebarea ei?

R: – Păi, nu e decât o singură Carrie în oraş din câte ştiu eu, şi asta-i fiica Margaretei White. Am întrebat-o dacă avea Carrie ceva de-a face cu incendiile. Miss Snell mi-a spus că da, Carrie o făcuse. Acestea au fost cuvintele ei. "Carrie a făcut-o. Carrie a făcut-o." De două ori a spus.

Î: – A mai spus şi altceva?

R: – Da, domnule. A spus: "Au lovit-o pe Carrie pentru ultima oară."

Î: – Domnule Şerif, sunteţi sigur că n-a spus *"Am* lovit-o pe Carrie pentru ultima oară?"

R: – Sunt absolut sigur.

Î: – Sunteţi convins? Sută la sută?

R: – Domnule, ne ardea oraşu-n cap. Am...

Î: – Băuse?

R: – Mă scuzaţi?

Î: – Băuse? Aţi spus că fusese implicată într-o ciocnire de maşină.

R: – Cred că am spus, un accident minor de derapaj.

Î: – Şi nu puteţi fi sigur că n-a spus *"am"* în loc de *"au"?*

R: – Cred că e posibil s-o fi spus, dar...

Î: – Ce a făcut în continuare Miss Snell?

R: – A izbucnit în lacrimi. Eu i-am dat o palmă.

Î: – De ce aţi făcut asta?

R: – Părea isterizată.

Î: – Până la urmă s-a liniştit?

R: – Da, domnule. S-a liniştit şi a reuşit să se controleze destul de bine, dacă ne gândim că prietenul ei era probabil mort.

Î: – Aţi interogat-o?

R: – Pai, nu în felul în care ai interoga un delincvent, dacă la asta vă referiţi. Am întrebat-o dacă ştie ceva în legătură cu cele întâmplate. Ea a repetat ceea ce spusese deja, dar într-un fel mai calm. Am întrebat-o unde era când au început incidentele, şi mi-a spus că fusese acasă.

Î: – Aţi interogat-o şi mai departe?

R: – Nu, domnule.

Î: – V-a mai spus şi altceva?

R: – Da, domnule. Mi-a cerut – m-a implorat – s-o găsesc pe Carrie White.

Î: – Şi care a fost reacţia dumneavoastră?

R: – I-am spus să se ducă acasă.

Î: – Vă mulţumim, Domnule Şerif Doyle.

Vic Mooney ieşi pe furiş din umbra oficiului-parcare al Trustului Bancherilor, cu un rânjet pe chip. Era un rânjet uriaş şi îngrozitor, un rânjet de pisică Cheshire, plutind visător prin întunericul străpuns de flăcări, ca urma unei amintiri de nebunie. Părul, lins cu grijă pentru îndatoririle lui de comper, era zbârlit acum ca ţepii unui arici. Broboane mici de sânge îi străbăteau fruntea, ca urmare a unei căzături nemaiţinute minte, în fuga sa nebunească de la Balul de Primăvară. Un ochi îi era învineţit şi umflat, închis. Se ciocni de maşina de patrulare a Şerifului Doyle, zbură înapoi ca o bilă de biliard, şi se hlizi la şoferul beat ce moţăia în spate. Apoi se întoarse către Doyle, care tocmai terminase cu Sue Snell. Focul arunca peste tot umbre unduitoare, coborând lumea în tonurile brune ale sângelui uscat.

În timp ce Doyle se răsucea, Vic Mooney îl cuprinse cu braţele. Îl cuprinse pe Doyle aşa cum şi-ar cuprinde un vier îndrăgostit cucoana într-o îmbrăţişare de dans. Îl cuprinse pe Doyle cu amândouă braţele şi îl strânse, în tot acest timp holbându-se în sus spre faţa lui Doyle cu rânjetul lui larg şi smintit.

— Vic... Începu Doyle.

— A scos toate prizele, spuse încetişor Vic, rânjind. A scos toate prizele şi a dat drumul la apă şi bâz, bâz, bâz.

— Vic...

— Nu-i putem lăsa. O nu. Nu Nu Nu. Nu putem. Carrie a scos toate prizele. Rhonda Simard a ars de vie. *Oh Iiiiiiiiiisuuuuuuuuuuseeeeeeeeee...*

Doyle îl pălmui de două ori, palma sa bătătorită pocnind sec pe obrajii băiatului. Zbieretul se stinse cu o bruscheţe şocantă, dar rânjetul rămase, ca un ecou al răului. Era pierdut şi cumplit.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Doyle cu glas răguşit. Ce s-a-ntâmplat la şcoală?

— Carrie, murmură Vic. Carrie s-a-ntâmplat la şcoală. Ea...

Lăsă fraza neterminată şi rânji spre pământ.

Doyle îl zgâlţâi de trei ori, zdravăn. Dinţii lui Vic clănţăniră, izbindu-se ca nişte castaniete.

— Ce-i cu Carrie?

— Regina Balului, şopti Vic. Au vărsat sânge peste ea şi Tommy.

— Ce...

Era ora 11.15. Staţia Citgo a lui Tony, de pe Summer Street, explodă deodată cu un muget enorm, ca o tuse. Strada se lumină ca ziua, de se prăvăliră amândoi în coasta maşinii de poliţie, apărându-şi ochii. Un nor de foc, uriaş şi uleios, se înălţă peste ulmii din Courthouse Park, luminând în stacojiu eleşteul cu raţe şi terenul de baseball Little League. În toiul vacarmului trosnitor, flămând, ce urmă, Doyle auzi bucăţi de lemn, sticlă şi zgură de la staţia de benzină care cădea răpăind înapoi pe pământ. O a doua explozie urmă, făcându-i să tresară iarăşi. Şi tot nu putea să-i intre-n cap

(oraşul meu toate astea se-ntâmplă-n oraşul meu)

că toate astea se-ntâmplau în Chamberlain, în *Chamberlain,* pentru numele lui Dumnezeu, acolo unde el bea ceai de la gheaţă pe veranda însorită a mamei lui şi arbitra PAL baschet şi trăgea un ultim raid pe Drumul 6 pe lângă "The Cavalier" înainte de a se-ntoarce la 2.30 în fiecare dimineaţă. Oraşul lui ardea.

Tom Quillan ieşi din secţia de politie şi veni în fugă pe trotuar până la maşina lui Doyle. Părul îi stătea care-n-cotro, purta o salopetă verde de lucru şi o cămaşă de piele

iar mocasinii îi încălţase pe dos, dar Doyle avu impresia că niciodată-n viaţa lui nu se bucurase mai mult la vederea cuiva. Tom Quillan reprezenta Chamberlain-ul mai bine ca orice, şi iată-l aici – intact.

— Doamne Sfinte, gâfâi el. Ai văzut *aia?*

— Ce se-ntîmpl-aici? întrebă scurt Doyle.

— Am avut eu grijă de radio, spuse Quillan. De la Motton şi Westover vroiau să ştie dacă-i cazu' să trimită ambulanţe şi le-am zis că la dracu sigur că da, trimiteţi tot. Şi dricuri. N-am făcut bine?

— Ba da, zise Doyle trecându-şi mâinile prin păr. Nu l-ai văzut pe Harry Block?

Block era Consilierul municipal cu Serviciile publice, şi printre acestea se număra şi apa.

— Nţ. Da' Şefu' Deighan zice că au apă în vechiu' Rennett Block în partea ailaltă a oraşului. Acum întind furtunurile. Am înşfăcat nişte puşti, şi acum au pus de-un spital în secţia de politie. Îs băieţi buni, da' or să-ţi facă sânge pe jos, Otis.

Otis Doyle' simţi irealitatea inundându-l. Sigur, conversaţia asta nu se putea întâmpla în Chamberlain. *Nu se putea.*

— Foarte bine, Tommy. Bine-ai făcut. Te duci înapoi acolo şi începi să suni la toţi doctorii din cartea de telefon. Eu merg până la Summer Street.

— Okay, Otis. Dac-o vezi pe boarfa aia țicnită, ai grijă.

— Pe cine?

Doyle nu era omul care să se răstească, dar acum o făcu.

Tom Quillan bătu în retragere:

— Carrie. Carrie White.

— Cine? De unde ştii?

Quillan clipi încet.

— Habar n-am. Aşa, pur şi simplu... mi-a venit în minte.

Din comunicatul AP naţionale, 11.46 p.m.:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

O CATASTROFĂ DE PROPORŢII MAJORE A LOVIT ORAŞUL CHAMBERLAIN, MÂINE, ÎN ACEASTĂ NOAPTE. UN INCENDIU, PRESUPUS A SE FI DECLANŞAT LA LICEUL EWEN (CIT. *U-WIN)* ÎN TIMPUL UNEI SERATE DANSANTE ŞCOLARE, S-A EXTINS ÎN CENTRUL ORAŞULUI, REZULTÂND ÎN MULTIPLE EXPLOZII CARE AU DISTRUS O MARE PARTE DIN ZONA CENTRALĂ. UN CARTIER REZIDENŢIAL AFLAT ÎN VESTUL ZONEI CENTRALE SE RAPORTEAZĂ DE ASEMENEA CA FIIND ÎN FLĂCĂRI. TOTUŞI, ÎN PREZENT CEA MAI MARE ÎNGRIJORARE O SUSCITĂ LICEUL, UNDE SE SĂRBĂTOREA ABSOLVIREA. SE BĂNUIEŞTE CĂ MULŢI DINTRE PARTICIPANŢII LA BAL AU RĂMAS BLOCAŢI ÎNĂUNTRU. UN REPREZENTANT AL POMPIERILOR DIN WESTOVER CONVOCAT LA FAŢA LOCULUI A DECLARAT CĂ TOTALUL CUNOSCUT AL VICTIMELOR ÎNREGISTREAZĂ ŞAIZECI ŞI ŞAPTE DE MORŢI, ÎN MAJORITATE ELEVI DE LICEU. ÎNTREBAT LA CÂT S-AR MAI PUTEA RIDICA ACEASTĂ CIFRĂ, A RĂSPUNS: "NU ŞTIM. NE ESTE TEAMĂ SĂ PRONOSTICĂM. ASTA O SĂ FIE MAI RĂU DECÂT CRÂNGUL DE COCOTIERI." LA ORA ULTIMULUI RAPORT, TREI INCENDII PUSTIAU ORAŞUL SCĂPATE DE SUB CONTROL. SUPOZIŢIILE CU PRIVIRE LA POSIBILA INCENDIERE DELIBERATĂ ÎNCĂ NU SE CONFIRMĂ. TERMINAT.

11.46 P.M 27 MAI 8943F AP

Nu a mai sosit niciun comunicat AP din Chamberlain. La orele 12.06 a.m., s-a fisurat o conductă principală de benzină pe Jackson Avenue. La 12.17, un asistent de ambulanţă din Motton a aruncat un muc de ţigară în timp ce maşina salvării gonea spre Summer Street.

Explozia a distrus aproape jumătate din cvartal într-o secundă, inclusiv redacţia publicaţiei locale "Trâmbiță". În jurul orelor 12.18 a.m., oraşul Chamberlain avea tăiate

orice legături cu restul ţării, care se bucura de somnul binemeritat al nopţii.

La orele 12.10, când încă mai erau şapte minute până la explozia magistralei de benzină, centrala telefonică fu lovită de o explozie mai blândă: blocarea completă a tuturor liniilor telefonice aflate încă în funcţiune. Cele trei fete istovite care făceau de serviciu rămaseră la posturi, fiind însă complet incapabile să rezolve situaţia. Lucrau cu chipurile înlemnite de groază încercând să localizeze apelurile nelocalizabile.

Şi astfel, oraşul Chamberlain ieşi în stradă.

Se iviră ca o invazie din cimitirul ce se găsea în unghiul ascuţit format de către intersecţia Drumului Bellsqueeze cu Şoseaua 6; sosiră în cămăşi de noapte albe şi în capoate, ca nişte linţolii unduitoare. Veniră în pijamale şi bigudiuri (doamna Dawson, mama tânărului decedat între timp care fusese un băiat foarte nostim, apăru împachetată în nămol ca pentru a participa la reprezentaţia unei trupe ambulante de negri); ieşiră să vadă ce se întâmpla cu oraşul lor, să vadă dacă într-adevăr zăcea în flăcări şi sânge. Iar mulţi dintre ei veniră chiar în întâmpinarea propriei lor morţi.

Strada Carlin era înţesată de lume, o maree tumultuoasă de oameni, înaintând spre centru prin lumina spectrală a cerului stacojiu, când Carrie ieşi din Biserica Congregaţională de pe Carlin, unde fusese să se roage.

Intrase cu numai cinci minute în urmă, după ce deschisese magistrala de benzină (fusese uşor; de îndată ce şi-o imaginase întinsă acolo jos sub stradă, fusese foarte uşor), dar părea că trecuseră ore întregi. Se rugase îndelung şi adânc, uneori cu voce tare, alteori în tăcere. Inima îi zvâcnea din greu. Venele de pe faţă şi gât i se umflaseră. Mintea îi era umplută de imensa cunoştinţă a PUTERILOR, precum şi a unui HĂU. Se rugă înaintea altarului, îngenunchind în rochia ei udă, ruptă şi însângerată, cu picioarele desculţe şi murdare sângerând

din cauza unei sticle sparte pe care călcase. Răsuflarea îi intra şi-i ieşea din gâtlej cu sughiţuri, iar biserica era plină de gemete, balansuri şi dislocări, de pe urma energiei metapsihice care ţâşnea din ea. Stranele se răsturnau, evangheliile zburau, iar un potir de împărtăşanie din argint navigă tăcut prin întunecimea boltită a naosului pentru a se izbi de peretele din capăt. Se ruga şi nu primea niciun răspuns. Acolo nu era nimeni – sau, dacă era, acel Cineva/Ceva se ascundea dinaintea ei. Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ea, şi de ce nu? Oroarea asta era în egală măsură opera Lui ca şi a ei. Şi astfel părăsi biserica, o părăsi ca să se ducă acasă, s-o găsească pe Momma şi să desăvârşească distrugerea.

Zăbovi pe treapta de jos, privind la turmele de oameni ce se revărsau spre centrul oraşului. Animale. Fie, dar, să-i ardă focul. Fie ca străzile să se umple de mirosul jertfei lor. Fie ca acest loc să poarte numele de *racca, ichabod,* pelin.

Flexează.

Iar transformatorii electrici din vârful stâlpilor înfloriră într-o lumină purpuriu-sidefie, scuipând scânteile roată ca nişte focuri de artificii. Firele de înaltă tensiune căzură pe străzi în încolăceli necruţătoare iar unii oameni o luară la fugă, şi asta nu fu bine deloc, căci toată strada era aşternută cu fire, şi duhoarea, pârjolul începu. Oamenii se porniră să urle şi să dea-napoi. Unii atinseră cablurile şi se lansară în dansuri electrice convulsive. Alţii se prăbuşiseră deja în stradă, cu halatele şi pijamalele pârlite.

Carrie se răsuci pe călcâie şi privi fix biserica pe care tocmai o părăsise. Uşa cea grea se trânti deodată, ca lovită de-un vânt în rafale.

Carrie porni spre casă.

Din mărturia sub prestare de jurământ a doamnei Cora Simard, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigaţii (din *Raportul Comisiei White),* pag. 217-18:

ÎNTREBARE: – Doamnă Simard, Comitetul înţelege că v-aţi pierdut fiica în Noaptea Balului, şi suntem din tot sufletul alături de dumneavoastră. Vom face astfel ca această întrevedere să fie cât mai scurtă cu putinţă.

RĂSPUNS: – Vă mulţumesc. Doresc să ajut dacă pot, fireşte.

Î: – Vă aflaţi pe Carlin Street la aproximativ orele 12.12, când Carietta White a ieşit din Prima Biserică Congregațională de pe strada respectivă?

R: – Da.

Î: – De ce vă găseaţi acolo?

R: – Soţul meu trebuie să plece la Boston pe durata weekend-ului în interes de afaceri, iar Rhonda se dusese la Balul de Primăvară. Eu eram singură acasă, uitându-mă la televizor şi aşteptând-o. Urmăream filmul de vineri seară, când sirena oraşului a început să sune, dar nu am făcut nicio legătură între asta şi serbare. Pe urmă, însă, explozia... N-am ştiut ce să fac. Am încercat la poliţie, dar după primele trei cifre telefonul a început să sune ocupat. Am... Am... Arunci...

Î: – Nu vă grăbiţi, Doamnă Simard. Aveţi tot timpul.

R: – Începeam să mă agit. A urmat o a doua explozie – staţia Amoco a lui Teddy, acum ştiu – şi m-am hotărât să merg în centru să văd ce se întâmplă. Pe cer era o pălălaie, o pălălaie groaznică, în momentul acela a bătut la uşă Doamna Shyres.

Î: – Doamna Georgette Shyres?

R: – Da, locuiesc după colţ. Willow 217. Asta-i imediat lângă Carlin Street. Bătea în uşă şi striga: "Cora, eşti acolo? Eşti acolo?" M-am dus la uşă. Era în halat de baie şi papuci. Părea să aibă picioarele reci. A spus că dăduseră telefon la Westover să vadă dacă ăia ştiu ceva şi le spuseseră că şcoala a luat foc. Eu am spus: "O Doamne Sfinte, Rhonda-i la bal."

Î: – Şi atunci v-aţi hotărât să mergeţi în oraş cu doamna Shyres?

R: – Nu ne-am hotărât nimic. Ne-am dus pur şi simplu. Eu mi-am pus o pereche de papuci – pe-ai Rhondei, cred. Aveau în vârf nişte pomponi mici şi albi. Ar fi trebuit să-mi iau papucii mei, dar nici nu ştiam ce fac. Cred că nici acum nu ştiu. De ce vreţi să ştiţi despre pantofii mei?

ÎI: – Povestiri cum consideraţi dumneavoastră. Doamnă Simard.

R: – M-mulțumesc. I-am dat Doamnei Shyres o jachetă veche care era la-ndemână şi ne-am dus.

Î: – Pe Carlin Street circulau mulţi oameni?

R: – Nu ştiu. Eram prea tulburată. Poate vreo treizeci. Poate mai mulţi.

Î: – Şi ce s-a întâmplat mai departe?

R: – Georgette şi cu mine mergeam spre Strada Principală, ținându-ne de mână ca două fetiţe care trec pe o pajişte după căderea întunericului. Georgettei îi clănţăneau dinţii. Asta o ţin minte. Am vrut s-o rog să nu mai clănţăne din dinţi, dar m-am gândit că n-ar fi politicos. La o stradă după Biserica Congo, am văzut uşa deschisă şi mi-am spus: Cineva a intrat să-i ceară lui Dumnezeu ajutorul. Dar o secundă mai târziu am ştiut că nu era adevărat.

Î: – De unde aţi ştiut? Ar fi fost logic să presupuneţi doar ceea ce bănuiserăţi prima oară, nu-i aşa?

R: – Am ştiut pur şi simplu.

Î: – Aţi recunoscut-o pe persoana care a ieşit din biserică?

R: – Da. Era Carrie White.

Î: – O mai văzuserăţi pe Carrie White şi înainte?

R: – Nu. Nu făcea parte dintre prietenele fiicei mele.

Î: – Văzuserăţi vreodată vreo fotografie a Cariettei White?

R: – Nu.

I: – Şi, în orice caz, era întuneric, iar dumneavoastră vă aflaţi la un cvartal şi jumătate distantă de biserică.

R: – Da, domnule.

Î: – Doamnă Simard, de unde aţi ştiut că era Carrie White?

R: – Am ştiut, şi-atât.

Î: – Acest *ştiut,* Doamnă Simard: a fost ca o lumină aprinzându-vi-se în cap?

R: – Nu, domnule.

Î: – Atunci, *cum* era?

R: – Nu vă pot spune. Pe urmă s-a şters ca un vis pe care-l uiţi. La o oră ce te-ai trezit, mai ţii minte doar că ai avut un vis. Eu însă ştiam.

Î: – Această *cunoaştere* a fost însoţită de vreun sentiment emoţional?

R: – Da. Groază.

Î: – Şi ce aţi făcut atunci?

R: – M-am întors spre Georgette şi-am spus: "Uite-o." Georgette a zis: "Da, ea e." A mai început să spună ceva, şi atunci toată strada s-a luminat într-o aură strălucitoare şi s-au auzit trosnete, şi pe urmă firele electrice au început să cadă în stradă, unele din ele scuipând scântei. Unul a lovit un bărbat în faţa noastră care a iz-izbucnit în flăcări. Altul a luat-o la fugă, a călcat pe unul, şi atunci trupul lui pur şi simplu... s-a arcuit înapoi, ca şi cum spinarea i s-ar fi prefăcut în elastic. Şi pe urmă a căzut şi *el.* Alţii zbierau şi fugeau, fugeau doar, orbeşte, şi cădeau tot mai multe cabluri. Viermuiau peste tot ca şerpii. Iar ea se bucura. Se *bucura!* Puteam s-o *simt* că se bucură. Ştiam că nu trebuie să-mi pierd capul. Oamenii care fugeau se curentau. Georgette a spus: "Iute, Cora! O Doamne, nu vreau să ard de vie!" Eu am spus: "Termină. Trebuie să ne folosim capul, Georgette, sau niciodată n-o să ni-l mai folosim." Vreo prostie în genul ăsta. Dar ea nu vroia să m-asculte. Mi-a dat drumul de mână şi a luat-o la fugă spre trotuar. Am răcnit la ea să stea locului – unul din cablurile alea grele se rupsese drept în faţa noastră – dar n-a vrut să m-asculte. Şi a... a... oh, i-am simţit mirosul când a luat foc. Fumul părea să-i ţâşnească pur şi simplu din haine şi mi-am spus: deci aşa e

când cineva se electrocutează. Mirosul era dulce, ca al cărnii de porc. Ați simţit vreodată cineva dintre dumneavoastră aşa ceva? Câteodată-l mai simt şi acum, în somn. Am stat nemişcată ca o moartă, privind-o pe Georgette Shyres cum se înnegrea. A urmat o explozie mare în West End – magistrala de benzină, cred – dar nici măcar n-am luat-o-n seamă. M-am uitat în jur şi eram singură. Toţi ceilalţi fie fugiseră, fie ardeau. Am văzut poate şase cadavre. Arătau ca nişte mormane de zdrenţe vechi. Unul din cabluri căzuse peste veranda unei case din stânga, şi luase foc. Puteam să aud ţiglele vechi de şiţă pocnind ca floricelele de porumb. Aveam impresia că stau de multă vreme acolo, spunându-mi mereu să nu-mi pierd capul. Parcă trecuseră ore-ntregi. Am început să mă tem că voi leşina şi-am să cad pe vreunul din cabluri, sau c-o să intru-n panică şi-o voi lua la fugă. La fel ca... ca Georgette. Aşa că am pornit la pas. Câte-un pas, câte-un pas. Strada s-a luminat şi mai mult, din cauza casei în flăcări. Am păşit peste două fire dezizolate şi am ocolit un trup din care nu mai rămăsese decât o băltoacă. Tre-Tre-Trebuia să mă uit ca să văd pe unde calc. Pe mâna cadavrului era o verighetă, dar se înnegrise toată. Se *înnegrise* toată. Iisuse, mă gândeam. O, Doamne Sfinte. Am călcat peste un alt cablu şi pe urmă mi-au ieşit în faţă trei, aşa deodată. M-am oprit pe loc uitându-mă la ele. Mă gândeam că dacă trec peste astea o să fiu în siguranţă dar... nu îndrăzneam. Ştiţi la ce mă tot gândeam? La jocul ăla pe care-l jucam în copilărie. Pasul Uriaşului. O voce îmi spunea în minte, Cora, fă un pas uriaş peste firele dezizolate din stradă. Şi eu mă întrebam *Oare pot? Oare pot?* Dintr-unul din ele încă mai ţâşneau ceva scântei, dar celelalte două păreau moarte. Da' nu poţi şti niciodată. Şi a treia şină părea moartă. Aşa că am stat acolo, aşteptând să vină cineva şi nu venea nimeni. Casa ardea încă iar flăcările se răspândiseră până pe gazonul cu iarbă şi copaci şi la gardul viu de dincolo de ea. Dar nu venea nicio maşină de pompieri. Sigur că nu veneau. Toată

partea de vest a oraşului ardea la ora aia. Şi aşa-mi mai venea să *leşin.* Şi în cele din urmă am ştiut că sau făceam pasul uriaşului, sau leşinam, aşa că l-am făcut, un pas uriaş, pe cât de mare puteam, şi călcâiul papucului mi-a ajuns la niciun deget de ultimul fir. Atunci am tras piciorul şi am ocolit capătul încă unui fir şi pe urmă am luat-o la fugă. Şi asta-i tot ce-mi amintesc. Când s-au ivit zorile, zăceam pe-o pătură în secţia de politie alături de-o mulţime de alţi oameni. Unii din ei – câţiva – erau copii în costume de bal şi am început să-i întreb dacă n-o văzuseră pe Rhonda. Şi au spus... au s-s-spus...

(o scurtă întrerupere)

Î: – Sunteţi absolut sigură că toate acestea le-a făcut Carrie White?

R: – Da.

Î: – Vă mulţumim, doamnă Simard.

R: – Aş vrea să pun o întrebare, dacă se poate.

Î: – Desigur.

R: – Ce se întâmplă dacă mai sunt şi alţii ca ea? Ce-o să se întâmple cu lumea?

Din *Umbra a explodat (pag.* 151):

În jurul orelor 12.45 ale nopţii de 27 spre 28 mai, situaţia din Chamberlain era critică. Şcoala arsese singură pe o porţiune de teren relativ izolată, dar întreaga zonă centrală a oraşului era în flăcări. Se consumase aproape toată apa din rezerva urbană, dar se mai găsea destulă (la joasă presiune) în conductele din strada Deighan pentru a fi salvate clădirile administrative aflate dincolo de intersecţia străzilor Principală şi Oak.

Explozia staţiei Citgo a lui Tony, în tronsonul superior al străzii Summer, se soldase cu un incendiu feroce care n-avea să fie adus sub control până aproape de ora zece dimineaţa. Pe Summer Street se găsea apă; pur şi simplu nu existau destui pompieri sau echipamente de incendiu

pentru a o folosi. În acele momente echipamentul era pe drum, de la Lewiston, Auburn, Lisbon şi Bruswick, dar nu a sosit nimic înainte de ora unu.

Pe Carlin Street, un incendiu de origine electrică, provocat de cablurile stradale căzute, începuse şi avea să devasteze întreaga latură de nord a străzii, inclusiv bungaloul unde Margaret White îşi adusese fiica pe lume.

În Cartierul de Vest al oraşului, imediat sub înălţimea cunoscută în mod curent ca Brickyard Hill, avusese loc catastrofa cea mai gravă: explozia unei magistrale de benzină şi focul rezultat din ea, care a bântuit nestăpânit în cea mai mare parte a zilei următoare.

Iar dacă privim punctele însemnate cu explozii de pe harta municipiului (vezi pagina alăturată), putem reconstitui ruta lui Carrie – o cărare sinuoasă, rătăcitoare, a distrugerilor, prin oraş, dar cu o destinaţie aproape sigură: acasă...

Ceva se răsturnă în living room, iar Margaret White îşi îndreptă spinarea, înclinând capul într-o parte. Cuţitul de măcelărie lucea mat în lumina flăcărilor. Curentul electric se întrerupsese de câtva timp, şi singura lumină din casă provenea de la focurile care ardeau mai în sus pe stradă.

Un tablou căzu de pe perete cu o bufnitură. După o clipă, ceasul cu cuc Black Forest se prăbuşi la rândul său. Pasărea mecanică scoase un mic ciripit strangulat şi rămase nemişcată.

Din oraş, sirenele se tânguiau la nesfârşit, dar femeia putu totuşi să audă paşii când cotiră pe alee.

Uşa se dădu de perete. Păşi în antreu.

Auzi plăcile de ghips din living (CHRIST, OASPETELE NEVĂZUT; CE AR FACE IISUS; APROAPE-I CEASUL: DACĂ LA NOAPTE VINE JUDECATA, EŞTI PREGĂTIT) explodând una după alta; ca nişte păsări de ipsos într-un stand de tir.

(o am fost acolo şi am văzut târfele dănţuind pe scene de lemn)

Rămase dreaptă pe scăunelul ei ca un şcolar foarte deştept care a fost chemat în faţa clasei. Dar ochii îi erau tulburi.

Ferestrele livingului zburară deschizându-se.

Uşa de la bucătărie se trânti şi Carrie păşi înăuntru.

Trupul părea să-i fi devenit cocârjat, împuţinat, de babă. Rochia de bal era zdrenţuită şi sfâşiată, iar sângele de porc începuse să se închege şi să se zgârcească. Avea pe frunte o pată de unsoare, şi ambii genunchi îi erau juliţi până la carne vie.

— Momma, şopti. Avea ochii nefiresc de strălucitori, ca de uliu, dar gura îi tremura.

Dacă ar fi fost acolo cineva s-o vadă, l-ar fi izbit asemănarea dintre ele două.

Margaret White şedea pe taburetul ei de bucătărie, cu cuţitul ascuns între faldurile rochiei, în poală.

— Ar fi trebuit să mă omor când a băgat-o-n mine, spuse ea desluşit. După prima oară, înainte să fim cununaţi, mi-a făgăduit. Niciodată n-o s-o mai facă. A zis că noi doar am... alunecat. L-am crezut. Am căzut jos şi am pierdut pruncul şi asta a fost judecata lui Dumnezeu. Am simţit că păcatul fusese ispăşit. Prin sânge. Dar păcatul nicicând nu piere. *Păcatul... nicicând... nu piere.*

Ochii îi scăpărau.

— Momma, eu...

— La început a fost bine. Am trăit fără a păcătui. Ne culcam în acelaşi pat, burtă-n burtă câteodată, şi o, puteam simţi prezenţa Şarpelui, dar n-am făcut-o, niciodată, până—

Pe faţă i se aşternu un rictus, şi era un rictus crud, cumplit.

— Şi în noaptea aceea am putut vedea că se uita la mine în Felul Ala. Ne-am pus în genunchi să ne rugăm să avem putere iar el... m-a atins. În locul acela. În locul acela femeiesc. Şi l-am dat afară din casă. A lipsit ceasuri în şir, iar eu m-am rugat pentru el. Îl puteam vedea cu ochiul minţii, umblând pe străzi la miezul nopţii, luptându-se cu

diavolul la fel cum luptase Iacob cu îngerul Domnului. Iar când s-a întors, inima mi-era plină de recunoştinţă.

Tăcu, umplând cu grimasa ei uscată, fără salivă, umbrele unduitoare din încăpere.

— *Momma, nu vreau s-aud!*

Farfuriile începură să pocnească în dulapuri ca nişte porumbei de argilă.

— Abia când a intrat în casă i-am simţit răsuflarea duhnind a whisky. Şi m-a avut. *M-a avut!* Cu duhoarea whisky-ului scârbos din casa de pierzanie încă în el m-a avut... *şi mie mi-a plăcut!*

Ultimele cuvinte le zbieră spre tavan.

— *Mi-a plăcut o tot futaiul ăla murdar şi mâinile lui pe mine PESTE TOT!*

— *MOMMA!*

(!! MOMMA !!)

Se întrerupse ca pălmuită şi clipi din ochi spre fiica sa.

— Aproape m-am omorât, spuse pe un ton mai normal. Iar Ralph a plâns şi a vorbit despre ispăşire iar eu n-am făcut-o şi pe urmă a murit şi apoi am crezut că Dumnezeu a aruncat peste mine un cancer; că El îmi prefăcea părţile femeieşti în ceva tot atât de negru şi putred ca şi sufletul meu păcătos. Dar asta ar fi fost prea uşor. Domnul îşi pregăteşte pe căi tainice minunile pe care le are de înfăptuit. Acum văd asta. Când au început durerile, m-am dus şi am luat un cuţit – cuţitul ăsta – (îl ridică) şi te-am aşteptat să vii astfel ca să-mi pot aduce jertfa. Dar eram slabă şi şovăitoare: Am luat din nou cuţitul în mână când aveai trei ani, şi iar am şovăit. Va să zică, acum diavolul a venit acasă.

Ridică cuţitul, iar ochii i se aţintiră hipnotic pe curba sclipitoare a lamei.

Carrie făcu un pas încet, greoi, înainte.

— Am venit să te omor, Momma. Iar dumneata aşteptai aici ca să mă omori. Momma, eu... nu-i drept, Momma. Nu e...

— Să ne rugăm, spuse încetişor Momma.

Ochii ei se fixară pentru ultima oară asupra lui Carrie, iar în ei se citea o compasiune nebunească, îngrozitoare. Acum lumina focurilor era mai puternică, dansând pe pereţi ca nişte dervişi.

— Pentru ultima oară, să ne rugăm.

— *Oh Momma ajută-mă!* ţipă Carrie.

Căzu în genunchi, cu capul plecat şi mâinile înălţate a implorare.

Margaret White se aplecă spre ea, iar cuţitul căzu descriind un arc sclipitor.

Carrie, văzând-o poate cu coada ochiului, sări înapoi, iar cuţitul, în loc să-i pătrundă în spinare, i se înfipse în umăr până la plăsele. Picioarele femeii se agăţară de cele ale scaunului, şi căzu în fund cu genunchii depărtaţi.

Se holbară una la alta într-un tablou vivant, tăcut.

Sângele începu să răzbată în jurul mânerului de cuţit, stropind duşumeaua.

Apoi Carrie spuse încet:

— Am să-ţi fac un cadou, Momma.

Margaret încercă să se ridice, se clătină şi căzu din nou, pe mâini şi genunchi.

— Ce faci? croncăni ea răguşit.

— Vizualizez inima dumitale, Momma, spuse Carrie. Merge mai uşor când vezi lucrurile în minte. Inima dumitale e un muşchi mare şi roşu. A mea merge mai repede când îmi folosesc puterea. Dar a dumitale acum, merge puţin mai încet. Puţin mai încet.

Margaret încercă din nou să se ridice, nu reuşi, şi-şi încrucişă degetele în semnul deochiului spre fiica ei.

— Puţin mai încet, Momma. Ştii ce cadou e, Momma? Ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna. Întunecime. Şi indiferent ce Dumnezeu o fi trăind acolo.

Margaret White şopti:

— Tatăl Nostru, Carele eşti în ceruri...

— Mai încet, Momma. Mai încet.

— ...sfințească-se numele Tău...

— Pot vedea sângele oprindu-se-n vine. Mai încet.

— ...vie împărăţia Ta...

— Picioarele şi mâinile dumitale, ca marmura, ca alabastrul. Albe.

— ...facă-se voia Ta...

— Voia *Mea,* Momma. Mai încet.

— ...precum în cer...

— Mai încet.

— ...aşa ...aşa ...aşa şi

Căzu pe burtă, cu mâinile zvâcnindu-i.

— ...aşa şi pre pământ.

Carrie şopti:

— Punct.

Coborî privirea spre propriu-i trup, şi cuprinse slab cu mâinile plăselele cuţitului.

(Nu o nu mă doare mă doare prea tare)

Încercă să se ridice, eşuă, apoi se sprijini de taburetul maică-si. Ameţeală şi greaţă o năpădiră. Simţea gust de sânge, iute şi lunecos, în fundul gâtlejului. Fum, acru şi înecăcios, intra acum pe ferestre. Flăcările ajunseră în vecini; chiar în acel moment, scântei ningeau uşor pe acoperişul pe care pietrele îl bombardaseră brutal cu o mie de ani în urmă.

Carrie ieşi pe uşa din dos, străbătu cu pas împleticit peluza, şi se rezemă

(unde-i momma mea)

de un copac. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă. Ceva în legătură cu

(parcări de moteluri)

Îngerul cu Sabia. Apriga Sabie.

Nu-i nimic. O să-i vină-n minte.

Traversă prin curţi dosnice, apoi urcă târâş, rambleul până la Drumul 6.

Era 1.15 a.m.

Era 11.20 p.m., când Christine Hargensen şi Billy Nolan ajunseră înapoi la "The Cavalier". Urcară pe scara din spate, trecură prin hol şi, nu apucă decât să aprindă lumina, că el o şi trăgea de bluză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, măcar lasă-mă să mă deschei...

— La dracu' cu descheiatu'.

I-o rupse deodată pe toată lungimea spatelui. Pânza se sfâşie cu un zgomot scurt şi dur. Un nasture sări, căzând pe podelele goale, lucitor. Muzica de speluncă răzbătea slab până sus la ei, iar clădirea vibra abia simţit de dansul stângaci-entuziast al fermierilor, camionagiilor şi lăptarilor, al ospătăriţelor şi coafezelor, al unsuroşilor şi prietenelor lor din Westover şi Lewiston.

— Hei...

— Linişte.

O plesni, aruncându-i capul pe spate. Ochii fetei căpătară o lucire mată, ucigătoare.

— Cu asta s-a terminat, Billy.

Dădu înapoi din faţa lui, cu sânii umflându-i-se în sutien, cu stomacul plat palpitând, cu picioarele lungi şi fusiforme în jeanşi; dădu însă înapoi spre pat.

— S-a terminat.

— Sigur, replică el.

Se repezi la ea, dar Chris îi dădu un pumn, un pumn surprinzător de puternic, care-l nimeri în obraz.

Billy se îndreptă de spate şi capul îi tresări puţin.

— M-ai făcut cu o vânătaie, căţea ce eşti.

— O să-ţi mai fac.

— Pe toţi dracii că da.

Se măsurau din ochi, gâfâind, clocotind. Apoi el începu să-şi descheie cămaşa, un mic rânjet mijindu-i pe faţă.

— Am pus-o pe roate, Charlie. Chiar am pus-o pe roate.

Îi spunea Charlie ori de câte ori era mulţumit de ea. Părea să fie, îşi zise ea cu un iz de umor rece, termenul generic pentru pizdă bună.

Simţi un zâmbet vag apărându-i pe faţă, se relaxă puţin, şi acela fu momentul când el îi şterse o lovitură ca de bici cu cămaşa peste obraji, şi plonjă cu capul, izbind-o în burtă ca un berbec, trântind-o pe pat. Arcurile scârţâiră strident. Chris îl lovi neajutorată cu pumnii în spinare.

— Dă-te de pe mine! Dă-te de pe mine! Dă-te de pe mine! Futu-ţi mama ta de unsuros împuţit, *dă-te de pe mine!*

Rânjea la ea, şi dintr-o smucitură iute şi puternică fermoarul i se rupse, eliberându-i şoldurile.

— Îl chemi pe tăticu'? mârâi tânărul. Asta o să faci? Ai? Ai? Asta-i, Puiuţu' mic? Strigi după măreţu' moş copoiu' legii tăticu'? Ai? Io ţie ţi-aş fi făcut-o, ştii tu treaba asta? Ţ-o vărsam peste tot dovleacu' tău futut. Ştii treaba asta? Ai? O ştii? Sânge de scroafă pentru scroafe. Drept peste dovleacu' tău futut de mă-ta. Ştii...

Fata încetase deodată să-i mai reziste. Billy se opri, privind-o, iar ea avea pe faţă un surâs ciudat.

— Aşa ai vrut-o tot timpul, nu? Canalie nenorocită ce eşti. Aşa-i, nu? Mare sculă pe basculă moale-n pulă doar e-un coi cu nimic în cap ce eşti.

Rânjetul lui era cleios, dement.

— N-ai tu treabă.

— Nu, fu Chris de acord. N-am.

Zâmbetul îi dispăru dintr-o dată, tendoanele gâtului îi ieşiră în relief în timp ce-şi racla gâtlejul – şi îl scuipă în faţă.

Se prăbuşiră amândoi într-o inconştienţă roşie, strivitoare.

La parter muzica bufnea şi scârţâia *("Dau pe gât mici pilule albe şi mi-s ochii larg deschişi / Şase zile tot pe drum şi disear'oi face-o-acasă*") din toţi bojocii, tare de tot, rău de tot, orchestră de cinci oameni în cămăşi de cowboy bătute-n ţinte şi blugi cu capse noi şi lucitoare, ştergându-şi din când în când de pe frunte transpiraţia amestecată cu Vitalis, ghitară solo, ritm, oţel, ghitară Dobro, tobe: nimeni nu auzi sirena oraşului, nici prima

explozie, nici pe-a doua; iar când conducta de benzină explodă şi muzica se opri şi cineva trase în parcare şi începu să urle vestea, Chris şi Billy adormiseră.

Chris se trezi deodată; ceasul de pe noptieră arata unu şi cinci. Cineva bătea la uşă.

— Billy! răcnea glasul. Scoală! Hei! Hei!

Billy se mişcă, se întoarse pe-o parte şi trânti deşteptătorul ieftin pe podea.

— Ce Dumnezeu? făcu el gros, şi se ridică în capul oaselor, îl înţepa spatele. Căţeaua i-l brăzdase cu zgârieturi lungi. Abia dacă observase în momentele acelea, dar acum ajunse la concluzia că era nevoit s-o trimită acasă de-a buşilea. Doar ca să-i arate cine era b...

Tăcerea îl izbi. Tăcere. "The Cavalier" nu închidea până la două; că tot veni vorba, putea încă să vadă firma de neon clipind şi pâlpâind prin fereastra prăfuită a mansardei. Cu excepţia bubuitului constant

(s-a-ntâmplat ceva)

locul era tăcut ca un mormânt.

— Billy, eşti acolo? Hei!

— Cine e? şopti Chris.

Ochii îi erau scânteietori şi atenţi în lumina intermitentă a neonului.

— Jackie Talbot, spuse el absent, apoi ridică vocea: Ce?

— Las-să intru, Billy! Am să-ti vorbesc!

Billy se ridică şi lipăi până la uşă, gol. Trase cârligul demodat şi deschise.

Jackie Talbot dădu buzna. Avea ochii bezmetici iar faţa îi era mânjită cu funingine. Tocmai trăgea o băută cu Steve şi Henry când primiseră vestea, la douăsprezece şi zece. Se înapoiaseră în oraş cu vechiul Dodge decapotabil al lui Henry, şi văzuseră magistrala de benzină de pe Jackson Avenue explodând din înălţimea Colinei Brickyard. Când Jackie împrumutase Dodge-ul şi pornise înapoi, oraşul era o ruină cuprinsă de panică.

— Chamberlainu' arde, îi spuse el lui Billy. Tot oraşu-n pizda mă-si. Şcoala s-a dus. Centru' s-a dus. West End a sărit în aer – gazu'. Şi Carlin Street e-n flăcări. Şi cică Carrie White a făcut-o!

— O Doamne, făcu Chris; se pregăti să se dea jos din pat, bâjbâind după haine. Ce-a făcut...

— Gura, i-o tăie moale Billy, sau îţi ard un şut în cur.

Privi din nou spre Jackie şi-i făcu semn din cap să continue.

— Au văzut-o. Multă lume-au văzut-o. Billy, cică-i toată plină de sânge. Era la balu' ăla-mpuţit aseară... Steve şi Henry nu s-au prins da'... Billy, ai... sângele-ăla de porc... era...

— Mdea, răspunse Billy.

— O, nu.

Jackie se rezemă sleit de tocul uşii. Faţa îi era de un galben bolnăvicios în lumina singurului bec de pe hol.

— O Iisuse, Billy, tot oraşu'...

— Carrie a făcut praf tot oraşul? Carrie *White?* Mănânci căcat.

O spusese calm, aproape senin. În spatele lui, Chris se îmbrăca repede.

— Du-te şi te uită pe geam, îl îndemnă Jackie.

Billy se duse la fereastră şi privi afară. Întregul orizont devenise purpuriu la răsărit, iar cerul era luminat tot. Chiar în timp ce se uita, trecură cu urlet trei maşini de pompieri. Putu distinge denumirile înscrise pe ele în lumina felinarului care marca parcarea de la "The Cavalier".

— Pui de târfă, zise. Maşinile-astea-s de la Brunswick.

— Brunswick? repetă Chris. Ăsta-i la patruzeci de mile de-aici. Nu se poate...

Billy se întoarse din nou spre Jackie Talbot.

— Bine. Ce s-a-ntâmplat?

Jackie clătină din cap.

— Nu ştie nimeni, nu încă. A-nceput la liceu. Carrie şi Tommy Ross au ieşit Rege şi Regină, şi pe urmă cineva a

vărsat vreo două găleţi cu sânge peste ei şi ea a fugit afară. Pe urmă şcoala a luat foc, şi cică n-a mai putut să iasă nimeni. Pe urmă a sărit în aer Amoco-u' lu' Teddy, pe urmă staţia aia Mobil de pe Summer Street...

— Citgo, îl corectă Billy. E un Citgo.

— *Cui pizda mă-si-i pasă?* zbieră Jackie. Ea era, în fiecare loc unde s-a-ntâmplat ceva era *ea!* Şi găleţile-alea... niciunu' din noi n-aveam mănuşi...

— Am eu grijă, spuse Billy.

— Nu te-ai prins, Billy. Carrie e...

— Cară-te.

— Billy...

— Cară-te sau îţi rup o mână şi ţi-o dau s-o haleşti.

Prudent, Jackie ieşi de-a-ndăratelea pe uşă.

— Du-te acasă. Să nu vorbeşti cu nimeni. Am eu grijă de toate.

— Bine, făcu Jackie. Okay. Billy, tocmai m-am gândit...

Billy trânti uşa.

Într-o clipă, Chris fu peste el:

— Billy ce ne facem căţeaua aia de Carrie oh Dumnezeule ce ne facem...

Billy o pălmui, cu toată puterea braţului, de-o doborî pe podea. Chris rămase aşezată grămadă preţ de-un moment, buimăcită şi tăcută, după care îşi duse mâna la faţă şi începu să suspine.

Billy îşi trase pantalonii, tricoul, cizmele. După aceea, se duse la spălătorul de porţelan ciobit din colt, aprinse lumina, îşi udă părul şi începu să se pieptene, aplecându-se pentru a-şi vedea chipul reflectat în oglinda veche şi pătată. În spatele lui, vălurită şi deformată, Chris Hargensen şedea pe jos, ştergându-şi sângele de pe buza spartă.

— Am să-ţi spun eu ce-o să facem, zise el. O să ne ducem în oraş şi ne uităm la focuri. După aia, o să ne ducem acasă. O să-i spui la tăticu' tău drag că eram la "The Cavalier" şi beam bere când s-a-ntâmplat. Eu am să-i zic la mămica mea dragă la fel. Precipit?

— Billy, amprentele tale.

Vocea îi era înăbuşită, dar respectuoasă.

— Amprentele *lor,* spuse el. *Eu* purtam mănuşi.

— Da' n-o să spună? întrebă Chris. Dacă poliţia-i saltă şi-i ia la întrebări...

— Sigur. Or să spună.

Buclele şi ondulaţiile erau aproape impecabile. Luceau sub lumina globului mat, pătat de muşte, ca nişte vârtejuri în apa adâncă. Avea faţa calmă, tihnită. Pieptenele pe care-l folosea era un As vechi şi rablagit, îngălat de grăsime. Tatăl său i-l dăruise la împlinirea a unsprezece ani, şi nu i se rupsese niciun dinte. Nici măcar unul.

— Poate că nici n-au să găsească găleţile, urmă Billy. Şi dacă totuşi, poate că amprentele o să fie toate şterse de foc. Nu ştiu. Da' dacă Doyle îl saltă pe oricare din ei, eu am luat-o spre California. Tu, faci ce vrei.

— N-ai vrea să mă iei cu tine? întrebă ea, privindu-l de pe podea, cu buza umflată până la proporţii negroide şi ochii rugători.

Billy zâmbi.

— Poate.

Dar n-avea s-o ia. N-avea s-o mai ia.

— Haide. Mergem în oraş.

Coborâră la parter şi trecură prin sala de dans pustie, unde scaunele încă mai erau trase la o parte iar berile stăteau trezite pe mese.

În timp ce ieşeau pe uşa de incendiu, Billy spuse:

— Locu' ăsta pute, oricum.

Se urcară în maşină, iar el porni motorul. Când aprinse farurile, Chris începu să urle, cu pumnii strânşi lipiţi de obraji.

Billy o simţi în acelaşi timp: Ceva în mintea lui,

(Carrie Carrie Carrie Carrie)

o prezenţă.

Faza lungă o zugrăvea într-un alb-negru spectral de film horror, încleiată în sânge închegat. Acum, mult din acesta

era al ei. Mânerul cuţitului de măcelărie îi ieşea încă din umăr, iar rochia era acoperită cu noroi şi înverzită de iarbă. Mare parte din distanţa de la Carlin Street o străbătuse târâş, pe jumătate leşinată, pentru a distruge acest motel – poate chiar cel unde începuse osânda creaţiunii ei.

Stătea legănându-se, cu braţele azvârlite înainte ca ale unui hipnotizator pe scenă, şi porni cu mers clătinat spre ei.

Se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Chris n-avusese timp să-şi slobozească primul zbieret. Reflexele lui Billy erau foarte bune, iar reacţia, instantanee. Băgă într-a-ntîia, ambreie şi apăsă adânc acceleraţia.

Pneurile Chevrolet-ului scrâşniră pe asfalt, iar maşina ţâşni înainte precum cine ştie ce străvechi şi cumplit mâncător de oameni. Silueta se mări dincolo de parbriz şi, făcând aceasta, prezenta deveni mai puternică

(CARRIE CARRIE CARRIE)

şi mai puternică

(CARRIE CARRIE CARRIE)

ca un radio dat la maximum. Timpul păru că se închide în jurul lor ca-ntr-o ramă şi un moment fură imortalizaţi în plină mişcare: Billy

(CARRIE exact ca nişte câini *CARRIE* exact ca nişte câini nenorociţi *CARRIE* brucie aş vrea să pot *CARRIE* să fiu *CARRIE în* locul tău)

şi Chris

(CARRIE Iisuse nu s-o omor *CARRIE* nu vroiam s-o omor *CARRIE Billy* eu nu *CARRIE vreau s-CARRIEo văd CA)*

şi Carrie însăşi.

(văd roata maşina roata benzina pedala roata văd *ROATA* o doamne inima mea inima mea inima mea)

Şi Billy simţi deodată maşina trădându-l, prinzând viaţă, lunecându-i în mâini. Chewy-ul cârmi într-un semicerc, cu pneurile fumegând, cu ţevile de eşapament pârâind, şi deodată latura de şindrilă a "The Cavalier"-ului creştea, creştea, creştea şi

(asta e)

intrară-n ea cu şaizeci la oră, accelerând încă, iar lemnele zburară în sus într-o detonaţie cu irizaţii de neon. Billy fu aruncat înainte şi axul volanului îl străpunse. Chris fu azvârlită în tabloul de bord.

Rezervorul de benzină se sparse, şi combustibilul începu să formeze o băltoacă în jurul părţii dinapoi a maşinii. Parte dintr-o ţeavă de eşapament căzu în baltă, iar benzina izbucni în flăcări.

Carrie zăcea pe o parte, cu ochii închişi, gâfâind gros. Îi luase foc pieptul.

Începu să se târâie prin parcare, fără ţintă.

(momma iartă-mă totul a ieşit prost o momma o te rog o te rog mă doare aşa de rău momma acuma ce mă fac)

Şi deodată păru să nu mai conteze, nimic nu mai avea importantă dacă ea putea să se întoarcă, să se întoarcă şi să vadă stelele, să se întoarcă, să se uite o dată şi să moară.

Şi astfel o găsi Sue la ora două.

După ce se despărţi de Şeriful Doyle, Sue coborî strada şi se aşeză pe treptele de la Dvs-Vi-Le-Spălaţi. Privea spre cerul aprins fără a-l vedea. Tommy era mort. Ştia că e adevărat şi o accepta cu o uşurinţă îngrozitoare.

Carrie o făcuse.

N-avea idee de unde o ştia, dar convingerea era la fel de pură şi corectă ca o operaţie de aritmetică.

Trecea timpul. Nu conta. Macbeth ucis-a Somnul iar Carrie ucis-a timpul. Binişor. Un *bon mot.* Sue zâmbi cu jale. Poate fi oare acesta sfârşitul eroinei noastre, Miss Dulce-Mică-Şaişpe-Ani? De-acum, gata cu grijile despre clubul local şi Kleen Korners. Pe veci. S-au dus. Au ars. Cineva trecu în fugă, bălmăjind că arde Carlin Street. Brava, Carlin Street. Tommy nu mai era. Iar Carrie se dusese acasă să-şi omoare mama.

(??????????????????)

Se îndreptă brusc din şale, cu ochii fixaţi în beznă.

(??????????????????)

N-avea habar de unde ştie. Nu prezenta nicio asemănare cu nimic din tot ce citise vreodată despre telepatie. Nu-i apăreau în cap imagini, nici uriaşe străfulgerări albe ale revelaţiei, doar o cunoaştere prozaică; la fel cum ştii că vara urmează primăverii, că poţi muri de cancer, că mama Carriei era deja moartă, că...

(!!!!!!)

Inima i se ridică grea în gât. Moartă? Îşi examină cunoştinţele despre incident, încercând să nu ia în seamă insistenta bizarerie a ştiutului de niciunde.

Da, Margaret White era moartă. Ceva cu inima. Dar o înjunghiase pe Carrie. Carrie era grav rănită. Era...

Nu mai urma nimic.

Se ridică şi alergă înapoi la maşina mamei ei. Zece minute mai târziu, parca în colţul străzilor Branch şi Carlin, aceasta din urmă arzând. Încă nu era la îndemână nicio maşină care să înfrunte incendiul, dar la ambele capete ale străzii fuseseră puse bariere, şi nişte indicatori rutieri afumaţi şi slinoşi purtau avertismentul:

PERICOL! FIRE NEIZOLATE!

Sue o tăie prin două curţi dosnice şi-şi croi drum printr-un gard viu înmugurit care o zgârie cu ţepii săi scurţi şi ţepeni. Ieşi la două case distanţă de locuinţa familiei White şi traversă.

Casa era în flăcări, acoperişul un rug. Imposibil să te gândeşti măcar a te apropia atât cât să priveşti înăuntru. Dar, în lumina vie a focului, văzu ceva mai folositor: dâra roşie a sângelui Carriei. O urmă cu privirea în jos, pe lângă petele mai mari acolo unde Carrie se odihnise, printr-un alt desiş, peste curtea din spate a unei case din Willow Street, şi apoi printr-un crâng rar de pini şi stejari puieţi. Dincolo de acesta, un drumeag scurt şi nepietruit – aproape o cărare – şerpuia în sus şi la dreapta, îndepărtându-se de Drumul 6.

Se opri brusc lovită de îndoială, cu o forţă corozivă, diabolică. Şi dacă o va găsi? Ce-o să urmeze? Atac de cord? O să-i dea foc? O s-o ia în stăpânire silind-o să iasă-n calea unei maşini sau camion de pompieri în viteză? Strania ei cunoaştere o înştiinţa că toate aceste lucruri stăteau în puterea lui Carrie.

(găseşte un poliţist)

Chicoti puţin la acest gând şi se aşează în iarbă, care era mătăsoasă de rouă. Găsise deja un poliţist. Şi chiar presupunând că Otis Doyle o crezuse, la ce bun? În minte îi veni imaginea a o sută de poteraşi disperaţi înconjurând-o pe Carrie, cerându-i să depună armele şi să se predea. Carrie ridică supusă mâinile şi-şi desprinde capul de pe umeri. I-l întinde Şerifului Doyle, care îl pune solemn într-un coş de răchită cu inscripţia Corpul Delict Nr.l.

(şi Tommy e mort)

Ei, ei. Începu să plângă. Îşi acoperi faţa cu mâinile, suspinând înfundat. O briză uşoară făcu să freamete tufişurile de ienupăr de pe creasta colinei. Alte maşini de pompieri vâjâiră pe Drumul 6, ca nişte uriaşi câini de vânătoare roşii, în noapte.

(oraşul arde din temelii o bine)

Nici n-avea idee de când stătea acolo, plângând într-o semi-picoteală grunjoasă. Nici măcar nu era conştientă că urmărea înaintarea Carriei către "The Cavalier", nu mai mult decât îşi dădea seama că respiră, afară doar dacă nu se gândea anume. Carrie era foarte grav rănită, în acest moment nu mai mergea decât mânată de o îndârjire brută. Se afla la trei mile de "The Cavalier", teren neted nelucrat, pe unde o apucase Carrie. Sue

(privi? gândi? nu contează)

cum Carrie căzu într-un pârâu şi se târa afară, îngheţată, dârdâind. Chiar era de mirare că încă mai mergea. Dar, desigur, o făcea pentru Momma. Momma vroia ca ea să fie Sabia de Foc a Arhanghelului, să nimicească...

(şi pe-asta o s-o nimicească)

Se ridică şi o luă la fugă împiedicată, fără a se mai osteni să se ţină după dâra de sânge. Nu mai avea nevoie s-o urmărească.

Din *Umbra a explodat* (pag. 164-65):

Indiferent ce-am putea crede oricare dintre noi despre afacerea Carrie White, această s-a sfârşit. E timpul să privim spre viitor. După cum subliniază Dean McGuffin, în excelentul său articol din *Science Yearbook,* dacă refuzăm s-o facem, aproape sigur vom fi nevoiţi să achităm nota – iar preţul e de aşteptat să fie foarte piperat.

Se ridică aici o spinoasă chestiune morală. Deja se înregistrează progrese în sensul izolării complete a genei TK. În comunitatea ştiinţifică se presupune mai mult sau mai puţin (vezi, de exemplu, articolul profesorilor Bourke şi Hannegan "Perspectivă asupra izolării genei TK, cu recomandări specifice pentru parametrii de control", din "Armarul de microbiologic", Berkeley, 1982) că, atunci când se va stabili o procedură de testare, toţi copiii de vârstă şcolară vor fi supuşi testului într-un mod la fel de rutinier precum li se aplică în prezent I.D.R.-ul pentru T.B.C. Totuşi, TK-ul nu e un virus; face parte din persoana afectată în aceeaşi măsura cu, de pildă, culoarea ochilor.

Dacă facultatea TK manifestă intervine ca făcând parte din pubertate, şi dacă test TK ipotetic se efectuează pe copiii care încep clasa întâi, atunci cu siguranţă vom fi avertizaţi. Dar în acest caz, a fi avertizat înseamnă şi a preîntâmpina? Dacă testul T.B.C. rezultă pozitiv, copilul poate fi tratat sau izolat. Dar dacă iese pozitiv testul TK, nu avem niciun alt tratament decât un glonţ în cap. Şi cum ar fi posibil să se izoleze o persoană care, în ultimă instanţă, ar avea puterea de a doborî toate zidurile? Şi chiar dacă izolarea se poate realiza cu succes, ar permite poporul american ca o fetiţă drăguţă să fie smulsă de lângă părinţii ei la primul semn al pubertăţii spre a fi ferecată într-un safe de bancă pentru tot restul vieţii? Mă îndoiesc. Mai ales

după ce Comisia White a trudit atât de greu să convingă publicul că evenimentele de coşmar din Chamberlain au fost o deplină anomalie.

Într-adevăr, se pare că ne-am întors de unde-am plecat...

Din mărturia sub prestare de jurământ a Susanei Snell, depusă înaintea Comitetului de Stat pentru Investigaţii din Maine (din *Raportul Comisiei White),* pag: 306-472:

ÎNTREBARE: – Acum, Miss Snell, Comitetul ar dori să parcurgem mărturia dumneavoastră aşa-zisa întâlnire cu Carrie White în parcarea de la "The Cavalier"...

RĂSPUNS: – De ce mă tot întrebaţi aceleaşi lucruri? V-am mai spus de două ori.

Î: – Vrem să ne asigurăm că dosarul e corect în toate...

R: – Vreţi să mă prindeţi cu minciuna, asta vreţi să spuneţi de fapt? Credeţi că nu spun adevărul, nu-i aşa?

Î: – Spuneaţi că aţi dat peste Carrie la...

R: – Aveţi de gând să-mi răspundeţi?

Î: – ...aproximativ orele 2.00 în dimineaţa zilei de 28 mai. Este corect?

R: – Nu mai răspund la nicio întrebare până nu-mi răspundeţi dumneavoastră la cea pe care tocmai v-am pus-o.

Î: – Miss Snell, acest organism are împuternicirea de a vă cita în fata instanţei pentru sfidare dacă refuzaţi să răspundeţi în orice alte temeiuri cu excepţia celor constituţionale.

R: – Nu-mi pasă ce sunteţi împuterniciţi să faceţi. Eu am pierdut un om pe care-l iubeam. Daţi-i drumul şi băgaţi-mă la-nchisoare. Puţin îmi pasă. Eu... Eu... Oh, da' mai duceţi-vă dracu'. Cu toţii, duceţi-vă dracului. Încercaţi să... să... nu ştiu, să mă crucificaţi, sau mai ştiu eu ce. Lăsaţi-mă doar în pace!

(o scurtă întrerupere)

Î: – Miss Snell, acum sunteţi dispusă să vă continuaţi mărturia?

R: – Da. Dar n-am să mă las sâcâită de nimeni, Domnule Preşedinte.

Î: – Fireşte că nu, tânără domnişoară. Nimeni nu vrea să vă sâcâie. Acum, susţineţi că aţi dat peste Carrie în parcarea tavernei aceleia cam la orele 2.00. Corect?

R: – Da.

Î: – Ştiaţi ora.

R: – Purtam ceasul pe care chiar acum mi-l vedeţi la mână.

Î: – Ca să fim siguri. "The Cavalier" este sau nu la mai mult de şase mile de locul unde lăsaseră̆ţi maşina mamei dumneavoastră?

R: – Pe drum, da. Pe scurtătură sunt cam vreo trei.

Î: – Aţi parcurs pe jos această distanță?

R: —Da.

Î: – Aţi afirmat mai devreme că "ştiaţi" că vă apropiaţi de Carrie. Vă puteţi explica?

R: – Nu.

Î: – Îi simţeaţi mirosul?

R: – Poftim?

Î: – V-a condus nasul?

(Râsete la galerie)

R: – Jucaţi vreun joc cu mine?

Î: – Răspundeţi la întrebare, vă rugăm.

R: – Nu. Nu m-a condus nasul.

Î: – O puteaţi vedea?

R: – Nu.

Î: – Auzi?

R: – Nu.

Î: – Atunci cum era posibil să ştiţi că se afla acolo?

R: – Cum a ştiut Tom Quillan Sau Cora Simard? Sau sărmanul Vic Mooney? Cum au ştiut oricare dintre ei?

Î: – Răspundeţi la întrebare, domnişoară. Nu e nici locul, nici momentul pentru impertinenţă.

R: – Dar şi ei au spus că "pur şi simplu ştiau", n-au spus aşa? Am citit mărturia doamnei Simard în ziar! Şi cum rămâne cu hidranţii de incendiu care s-au deschis de la sine? Şi cu pompele de benzină care şi-au spart singure încuietorile şi tot singure şi-au dat drumul? Firele electrice care s-au dat jos de pe stâlpi! Şi...

Î – Miss Snell, vă rugăm...

R: – Aceste lucruri sunt consemnate în dosarul Comisiei!

Î: – Nu acesta este subiectul discuţiei.

R: – Atunci care *e?* Căutaţi adevărul sau doar un țap ispăşitor?

Î: – Negaţi că aţi avut cunoştinţă dinainte despre locul unde se afla Carrie White?

R: – Normal că da. E o idee absurdă.

Î: – Zău? Şi de ce e absurdă?

R: – Ei bine, dacă sugeraţi vreun soi de conspiraţie, e absurdă fiindcă ea era pe moarte când am găsit-o. N-a putut fi o moarte uşoară.

Î: – Dacă nu ați avut cunoştinţă dinainte despre locul unde se afla, cum aţi putut merge direct acolo?

R: – Oh, prostule! N-ai ascultat nimic din câte s-au spus aici? Toată lumea ştia că era Carrie! Oricine ar fi putut-o găsi dacă-şi punea mintea!

Î: – Dar nu a găsit-o chiar oricine. Dumneata ai găsit-o. Ne-ai putea spune de ce oamenii n-au apărut de pretutindeni, ca pilitura de fier atrasă de un magnet?

R: – Îi slăbeau rapid puterile. Cred că poate... poate zona influenţei ei se restrângea.

Î: – Cred că sunteţi de acord că aceasta e o supoziţie relativ neinformată.

R: – Normal că e neinformată. În privinţa Carriei White, cu toţii suntem relativ neinformaţi.

I: – Cum doriţi, Miss Snell. Acum, dacă am putea să trecem la...

La început, când escaladă taluzul dintre păşunea lui Henry Drain şi parcarea de la "The Cavalier", crezu că probabil Carrie murise. Silueta ei se zărea la jumătatea parcării, şi arăta ciudat de micşorată şi mototolită. Îi amintea de animalele moarte pe care le văzuse pe 95 – iepuri, godaci, sconcşi – călcate de camioanele în viteză şi transportoarele militare.

Dar prezenţa încă se mai simţea în mintea ei, vibrând cu încăpăţânare, repetând literele de apel ale personalităţii lui Carrie White mereu şi mereu. O esenţă de Carrie, un *gestalt a*cum înăbuşit, fără stridenţă, fără a se anunţa cu surle şi trâmbițe, ci înteţindu-se şi estompându-se în oscilaţii constante.

Inconştientă.

Sue escaladă gărduleţul ce înconjura parcarea, simţind în obraz dogoarea focului. "The Cavalier" era o clădire cu structură din lemn şi ardea cu o văpaie vie. Rămăşiţele calcinate ale unei maşini erau îmbrăţişate de flăcări în dreapta uşii din spate. Deci Carrie o făcuse şi pe asta. Nu se duse să vadă dacă era cineva înăuntru. N-avea importanţă, nu acum.

Merse până în locul unde Carrie zăcea pe o parte, fără a-şi putea auzi propriii paşi acoperiţi de trosnetele flămânde ale focului. Coborî privirea spre făptura încovrigată, cu milă uimită şi amarnică. Plăselele cuţitului îi ieşeau crud din umăr, şi era scăldată într-o mică băltoaca de sânge – parte din el îi şiroia pe gură. Părea că ar fi încercat să se întoarcă atunci când o surprinsese inconştienta. Capabilă să aprindă incendii, să doboare cabluri electrice, capabilă să ucidă aproape prin simpla forţă a gândului; incapabilă să se întoarcă de pe o parte pe alta.

Sue îngenunche, o apucă de braţ şi de umărul teafăr şi o culcă uşurel pe spate.

Carrie gemu adânc, iar pleoapele îi tresăriră. Percepţia ei în mintea lui Sue se contura mai precis, ca o imagine mintală căpătând definiţie.

(cine e)

Iar Sue, pe negândite, vorbi în acelaşi chip:

(eu Sue Snell)

Numai că nu era nevoie să se gândească la numele ei. Gândul la sine ca sine însăşi nu comporta nici cuvinte nici imagini. Înţelegerea aduse dintr-o dată totul foarte aproape, îl făcu real, iar compasiunea pentru Carrie străpunse amorţeala stării de şoc.

Iar Carrie, cu îndepărtat, mut reproş:

(m-aţi înşelat toţi m-aţi înşelat)

(Carrie nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat Tommy a)

(m-aţi înşelat asta s-a întâmplat înşelat înşelat înşelat o murdară înşelăciune)

Amestecul de imagine şi emoţie era ameţitor, indescriptibil. Sânge. Tristeţe. Frică. Ultima înşelăciune murdară dintr-o lungă serie de înşelăciuni murdare: străfulgerară prin faţa ei într-o cavalcadă năucitoare ce făcu mintea lui Sue să se dea înapoi neajutorată, deznădăjduită. Împărtăşeau cumplita totalitate a cunoaşterii perfecte.

(Carrie nu nu nu mă doare)

Acum fetele aruncau şerveţele sanitare, cântând, râzând, faţa lui Sue oglindită în propria-i minte: urâtă, caricaturală, toată numai gură, crud de frumoasă.

(uite înşelăciunile murdare uite toată viaţa mea o lungă înşelăciune murdară)

(uite Carrie uită-te înlăuntrul meu)

Şi Carrie se uită.

Senzaţia fu înspăimântătoare. Creierul şi sistemul ei nervos deveniseră o bibliotecă. Cineva în disperată nevoie alerga prin ea, cu degetele lunecând uşor de-a lungul rafturilor cu cărţi, scoţând unele, parcurgându-le, punându-le înapoi, lăsând altele să cadă, lăsând paginile să fluture înnebunite

(crâmpeie astea-s eu când eram mică îi urăsc tati o mami buze largi o dinţi Bobby m-a împins o genunchiul meu

maşină vreau sa merg cu maşina mergem s-o vedem pe mătuşa Cecily mami vino repede am făcut pişu) în vântul memoriei; şi încă iar şi iar, ajungând în cele din urmă la un raft însemnat TOMMY, subtitlul BAL. Cărţi aruncate deschise, străfulgerări de fapte trăite, adnotări marginale în toate hieroglifele emoţiei, mai complexe decât Piatra Rosetta.

Căutând. Găsind mai mult decât bănuise Sue însăşi – dragoste pentru Tommy, gelozie, egoism, o nevoie de a-l subjuga voinţei ei în problema invitării lui Carrie, dezgust faţă de Carrie însăşi,

(ar putea avea mai multă grijă de sine arată chiar ca o BLESTEMATĂ DE BROASCA RÂIOASĂ)

ură faţă de Miss Desjardin, ură faţă de sine însăşi.

Dar niciun strop de rea voinţă pentru Carrie ca persoană, niciun plan de-a o scoate în fata tuturor şi a o desfiinţa.

Senzaţia febrilă de-a fi violată în cele mai tainice coridoare ale ei începu să pălească. O simţi pe Carrie retrăgându-se, slăbită, epuizată.

(de ce nu m-ai lăsat doar în pace)

(Carrie eu)

(momma ar fi fost vie am omorât-o pe momma o vreau o mă doare pieptul mă doare umărul o o o o vreau pe momma mea)

(Carrie eu)

Şi nu găsea nicio cale de-a încheia acest gând, nu exista nimic să-l completeze. Sue fu covârşită dintr-o dată de groază, cu atât mai rea cu cât nu-i putea atribui niciun nume. Monstrul sângerând de pe asfaltul acela pătat de ulei păru deodată lipsit de sens şi cumplit în suferinţa şi agonia sa.

(o momma mi-e frică momma *MOMMA)*

Sue încercă să se smulgă, să-şi desprindă mintea, să-i îngăduie lui Carrie măcar intimitatea propriei ei morţi, şi nu fu în stare. Simţea că moare ea însăşi şi nu vroia să-şi vadă această avanpremiera al propriului ei sfârşit definitiv.

(came dă-mi DRUMUL)

(Momma Momma Momma oooooooooooooooOOOOOOOOO)

Ţipătul mintal atinse un crescendo incredibil, ca o vâlvătaie, şi apoi se stinse brusc. O clipă Sue simţi că parcă vede flacăra unei lumânări dispărând în josul unui tunel lung şi negru cu iuţeală ameţitoare.

(moare o dumnezeule o simt cum moare)

Iar apoi lumina nu mai fu, iar ultimul gând conştient fusese

(momma iartă-mă unde)

şi se frânse şi Sue rămase acordată numai pe frecvenţa inertă şi idioată a terminaţiilor nervilor fizici cărora aveau să le trebuiască ore întregi până să moară.

Se îndepărtă poticnită, ţinându-şi braţele în faţă ca o oarbă, spre marginea parcării. Se împiedică de gărduleţul până la genunchi şi căzu de-a rostogolul pe rambleu. Se ridică în picioare şi ieşi împleticindu-se pe câmp, care se umplea cu pungi albe şi tainice de ceaţă la sol. Greierii scârţâiau nepăsători şi o cucuvaie

(cucuvaia moare cineva)

ţipă în uriaşa încremenire a zorilor.

O luă la fugă, respirând din adâncul pieptului, fugind de Tommy, de focuri şi explozii, de Carrie, dar mai cu seamă de oroarea finală – acel ultim gând luminat purtat rapid în jos prin tunelul negru al veşniciei, urmat de pârâitul vegetativ şi nătâng al banalei electricităţi.

Imaginea remanentă începu să se şteargă fără tragere de inimă, lăsând o întunecime binecuvântată şi răcoroasă în mintea ei care nu ştia nimic. Încetini, se opri, şi deveni conştientă că începuse să se întâmple ceva. Rămase în mijlocul câmpiei întinse şi ceţoase, aşteptând să înţeleagă.

Răsuflarea rapidă scăzu, scăzu, se prinse deodată ca într-un ghimpe...

Şi deodată se evacuă într-un unic zbieret înşelat, urlător.

În timp ce simţea curgerea înceată a sângelui menstrual întunecat în josul coapselor.

PARTEA A TREIA - Ruinele

Din comunicatul AP naţionale, vineri, 5 iunie, 1979:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

OFICIALITĂŢILE DE STAT DECLARĂ CĂ TOTALUL VICTIMELOR DIN CHAMBERLAIN SE RIDICĂ LA 409 MORŢI ŞI 49 ÎNREGISTRAŢI ÎNCĂ SUB TITLUL DE DISPĂRUŢI. INVESTIGAŢIILE PRIVITOARE LA CARIETTA WHITE ŞI AŞA-NUMITELE FENOMENE "TK" CONTINUĂ ÎN MIJLOCUL UNOR ZVONURI PERSISTENTE ÎN SENSUL CĂ AUTOPSIA EFECTUATĂ ASUPRA NUMITEI WHITE A DESCOPERIT ANUMITE FORMAŢIUNI NEOBIŞNUITE ÎN CEREBRUM ŞI CEREBEL. GUVERNATORUL STATULUI ÎN CAUZĂ A DESEMNAT UN COMITET SUPERIOR PENTRU A CERCETA ÎNTREAGA TRAGEDIE. TERMINAT.

FINAL 5 IUNIE O3O3N AP

Din "The Lewiston Daily Sun", duminică, 7 septembrie (pag. 3):

Moştenirea TK:
Pământ pârjolit, inimi pârjolite

NOAPTEA Balului din Chamberlain face acum parte din istorie. Învăţaţii repetă de veacuri că timpul vindecă orice răni, dar suferinţa acestui orăşel din vestul statului Maine s-ar putea să fie mortală. Străzile rezidenţiale încă se mai află în Cartierul de Est al localităţii, străjuite de stejari falnici ce se înalţă acolo de două sute de ani. Cochetele solniţe şi vilele stil fermă de pe Morin Street şi Brickyard Hill sunt încă intacte şi îngrijite. Dar această pastorală a Noii Anglii se aşterne pe buza unui taler înnegrit şi sfărâmat, şi multe dintre ordonatele căsuţe au pe iarba din faţă inscripţia DE VÂNZARE. Cele locuite încă sunt însemnate cu cununi de

doliu pe uşa de la intrare. Furgonetele Allied galben-strălucitoare şi stivuitoare portocalii *U-Haul* de felurite mărimi sunt în aceste zile o prezenţă comună pe străzile din Chamberlain.

Principala unitate industrială a oraşului, Ţesătoria Chamberlain, stă încă în picioare, neatinsă de focul care a pustiit mare parte din aşezare în acele două zile din mai. Nu mai funcţionează însă decât într-un singur schimb începând din 4 iunie şi, conform cu declaraţiile directorului unităţii William A. Chamblis, sunt foarte posibile şi alte reduceri ale producţiei. "Avem comenzile," a spus Chamblis, "dar nu poţi ţine o ţesătorie în funcţiune fără oameni la pontaj. Nu-i avem. De la 15 august încoace am primit demisiile de la treizeci şi patru de lucrători. Singurul lucru pe care-l mai putem găsi de făcut acum e să închidem boiangeria şi să restrângem sfera activităţilor. Trebuie să-i lăsăm pe oameni să plece, dar problema se reduce la o chestiune de supravieţuire financiară."

Roger Fearon trăieşte în Chamberlain de douăzeci şi doi de ani, din care optsprezece a fost în pâine. În acest interval a avansat, dintr-un calic de la etajul trei scoţând şaptezeci şi trei de cenţi pe oră, până la şef al boiangeriei; totuşi, pare curios de neafectat la gândul că şi-ar putea pierde slujba. "Aş pierde o leafă al naibii de bună," a spus Fearon. "Nu-i o treabă pe care s-o iei uşor. Nevasta şi cu mine am stat de vorbă. Putem vinde casa – face S 20.000 uşor – şi chiar dacă probabil n-o să scoatem nici jumate pe-atâta, probabil c-o să-i dăm bătaie şi-o s-o punem la mezat. Nu face nimica. Chiar nu mai vrem să stăm în Chamberlain. Ziceţi ce-aţi zice, da' Chamberlain-u' nu ne mai convine."

Fearon nu e singurul. Henry Kelly, proprietar al unei tutungerii şi al chioşcurilor de răcoritoare numit Kelly Fruit până când Noaptea Balului i l-a şters de pe faţa pământului, nu plănuieşte să-l reconstruiască. "Copiii s-au dus," ridică el din umeri. "Dacă deschid iar, ar fi prea multe fantome în

prea multe colturi. O să iau banii de asigurare şi mă retrag la St.Petersburg."

Timp de-o săptămână după ce tornada din '54 şi-a tăiat făgaş de moarte şi distrugere prin Worcester, văzduhul a fost plin de sunetul ciocanelor, de mirosul lemnului nou, şi de o senzaţie de optimism şi energie omenească. Nimic de acest fel nu se simte în Chamberlain toamna asta. Drumul principal a fost degajat de moloz, şi cam la atât se reduce totul. Feţele care-ţi ies în cale sunt pine de deznădejde opacă. Bărbaţii beau bere, fără a vorbi, în Barul lui Frank din colţul Străzii Sullivan, iar femeile schimbă istorisiri de jale şi pierdere în curţile din dos.

Chamberlain a fost declarat zonă calamitată şi s-au alocat bani pentru a ajuta oraşul să se repună pe picioare şi să se reclădească centrul administrativ.

Dar principala afacere din Chamberlain în ultimele patru luni au fost înmormântările.

Patru sute şi patruzeci sunt acum recunoscuţi ca morţi, şi încă optsprezece dispăruţi. Iar şaizeci şi şapte dintre morţi erau elevi în anul patru la Ewen High School, în pragul absolvirii. Poate ca asta, mai mult ca orice, a secătuit de viaţă oraşul Chamberlain.

Au fost înmormântaţi în zilele de 1 şi 2 iunie, în trei ceremonii de masă. La data de 3 iunie, în piaţa centrală a oraşului s-a ţinut o slujbă de pomenire. A fost cea mai emoţionantă ceremonie căreia i-a fost martor subsemnatul. Participarea s-a ridicat la mii de oameni, şi întreaga adunare a stat neclintită în timp ce orchestra şcolii, împuținată de la cincizeci şi şase de membri la nici patruzeci, a intonat şi imnul şcolii.

În săptămâna următoare a avut loc o sumbră ceremonie de absolvire, la Academia Motton din vecinătate, dar nu mai rămăseseră decât cincizeci şi doi de elevi în anul patru să absolve şcoala. Reprezentantul absolvenţilor, Henry Stampel, a izbucnit în lacrimi la jumătatea discursului şi n-a mai putut continua. Nicio petrecere de Noaptea Absolvirii

nu a urmat ceremoniei; absolvenţii şi-a luat doar diplomele şi s-au dus acasă.

Şi totuşi, în timp ce vara îşi urma cursul, dricurile continuau să treacă pe stradă pe măsură ce se găseau alte şi alte cadavre. Unora dintre localnici li se părea că zi de zi coaja e smulsă iar, astfel ca rana să poată sângera mereu.

Dacă vă număraţi printre nu puţinii amatori de curiozităţi care au trecut prin Chamberlain în ultima săptămână, aţi văzut un oraş ce suferă poate de cancer al spiritului în faza terminală. Câteva persoane, cu un aer pierdut, rătăcesc prin culoarele din A&P. Biserica Congregaţionistă de pe Carlin Street a dispărut, rasă de foc, dar Biserica Catolică din cărămidă încă se mai înalţă pe Elm Street, iar cocheta Biserică Metodistă din capătul Străzii Principale, deşi afumată de incendii, e neatinsă. Totuşi, participarea nu mai e numeroasă. Bătrânii încă mai stau pe bănci în Piaţa Judecătoriei, însă tablele de şah şi chiar conversaţia nu mai prezintă niciun interes.

Impresia predominantă e aceea a unui oraş ce aşteaptă să moară.

Nu este de ajuns, în aceste zile, să spui că oraşul Chamberlain nu va mai fi niciodată acelaşi. S-ar putea să fie mai aproape de adevăr afirmaţia că pur şi simplu oraşul Chamberlain nu va mai fi niciodată.

Extras dintr-o scrisoare datată nouă iunie, de la Directorul Henry Grayle către Peter Philpott, Inspector Şef Şcolar:

...şi prin urmare consider că nu mai pot continua în postul meu actual, intuind, cum v-am spus, că o asemenea tragedie ar fi putut să fie preîntâmpinată dacă aveam doar puţin mai mult spirit de prevedere. Aş dori să-mi acceptaţi demisia valabilă începând cu data de 1 iulie, dacă acest lucru e convenabil pentru dvs. şi personalul dvs. ...

Extras dintr-o scrisoare datată unsprezece iunie, de la Rita Desjardin, instructor de educaţie fizică, pentru Directorul Henry Grayle:

...returnez contractul cu acest prilej. Simt că mai curând mi-aş pune capăt zilelor decât să mai predau vreodată. Noaptea, târziu, mă tot gândesc: dacă doar m-aş fi apropiat de fata aceea, dacă, dacă...

Înscris găsit pe terenul unde fusese amplasat bungaloul familiei White:

CARRIE WHITE ARDE ÎN IAD PENTRU PĂCATELE EI IISUS NICICÂND NU DĂ GREŞ

Din "Telekinezia: analiză şi consecinţe" *(Science Yearbook),* de Dean D.L. McGuffin:

În concluzie, aş vrea să subliniez faptul că riscul grav pe care şi-l asumă autorităţile îngropând afacerea Carrie White sub preşul birocraţiei – şi mă refer în mod concret la aşa-numita Comisie White. Dorinţa răspândită în rândul oamenilor politici de a privi TK-ul ca pe un fenomen rarisim pare foarte puternică, şi câtă vreme un asemenea lucru poate fi înţeles, nu e şi de acceptat. Posibilitatea recidivei, în sens genetic, este de 99 la sută. Acum e momentul să facem planuri pentru ceea ce ar putea fi...

Din *Dicţionarul explicativ al terminologiei argotice: ghid pentru părinţi,* de John R. Coombs (New York: The Lighthouse Press, 1985), pag. 73:

a sfâşia o Carrie: A cauza fie violenţă, fie distrugere; debandadă, confuzie; (2) a incendia (după Carrie White, 1963-1979)

Din *Umbra a explodat* (pag. 201):

În cuprinsul acestei cărţi se face referire la o pagină dintr-un caiet de şcoală al elevei Carrie White unde figura

scris repetat, ca pradă disperării, un vers al celebrului poet rock al anilor '60, Bob Dylan.

S-ar putea să nu greşim încheind volumul acesta cu câteva versuri dintr-un alt cântec al lui Bob Dylan, versuri ce ar putea sluji drept epitaf pentru Carrie: "/ *wish I could write you a melody so plain/ That would save you, dear lady, from going insane/ That would ease you and cool you and cease the pain/ Of your useless and pointless knowledge...*

* "Aş vrea să-ţi pot scrie o melodie atât de curată/ încât de nebunie, dragă doamnă, să fii salvată/ Liniştită, răcorită şi încetând durerea toată/ A zadarnicei, şi inutilei tale cunoaşteri...[{3}]" .

Din *Numele meu este Susan Snell* (pag. 98)

Aici se încheie mica mea carte. Sper să se vândă bine, astfel ca să mă pot duce undeva unde nu mă cunoaşte nimeni. Vreau să cuget pe îndelete, să hotărăsc ce voi face de-acum şi până în momentul când lumina mea va fi purtată în jos prin acel tunel lung în întuneric...

Din concluzia Comitetului de Stat pentru Investigaţii din Maine în legătură că evenimentele nopţii de 27/28 mai din Chamberlain, Mâine:

...şi astfel trebuie să conchidem că, în vreme ce autopsia efectuată asupra subiectului indică unele modificări celulare care *pot* indica prezenţa unei *oarecari* puteri paranormale, nu găsim niciun motiv de a crede că recidiva e probabilă sau chiar posibilă...

Extras dintr-o scrisoare datată 3 mai 1988, de la Amelia Jenks, Royal Knob, Tennessee, către Sandra Jenks, Macon, Georgia:

... iar nepoţica ta creşte ca din apă, groaznic de mare pentru doar 2 ani. Are ochi albaştri ca tăticul ei şi părul meu blond dar probabil c-o să se închidă. Cu toate astea e

groaznic de drăguţă & câteodată cân doarme mi se pare că semănă cu momma noastră.

Alantăeri cân se juca în colb lângă casă am tras cu ochiul şi am văzut o chestie de nu se poate. Annie să juca cu frăţiorii ei petricele doar că petricelele se mişca singure-singurele. Annie chicotea şi se râdea da mie mia fost puţină frică. Unele din petricelele ălea sărea drept în sus şin jos. Mia adus aminte de mămica, ti minte cân a venit atuncea poliţaii dupe Pete şi lea zburat pistoalele din mână şi mămica tot se râdea. Şi avea obiceiu să facă balansoarul să se legene ciar cân nu stătea în el. Chiar că mia făcut f. rău să mă gândesc la asta. Precis că sper că no să se apuce să facă vrăji cum făcea mămica, ti minte? E acu trebuie să mă duc & să spăl aşa că zii de la mine toate bune la Rich şi ai grije să ne trimiţi nişte poze cân poţi. Da Anniea noastră tot groaznic de drăguţă e & are nişte oc strălucitori ca neşte năsturaşi. Pui pariu că o sajungă ceva de samă întro zi.

Cu Drag,
Melia

[1] (abr) Maine.

[2] Versuri din “Just Like a Woman” de Bob Dylan

[3] Versuri din TOMBSTONE BLUES, de Bob Dylan